

Letters of Consent of the communities

The above map shows where the Letters of Consent have been sent from¹

¹ The letter from Laredo does not feature in the overview, for practical reasons.

Name	Description
1 Paul Bastiaansen	Corso builder in Zundert and chairman of the Corsokoepel. As a member of the working group, has helped prepare the international nomination on behalf of the Corsokoepel.
2 Miranda Eiting	Corso builder in Zundert, treasurer of the Corsokoepel, and editor of the magazine <i>Corsief</i> . As a member of the working group, has helped prepare the international nomination on behalf of the Corsokoepel.
3 Herman ter Haar	Chairman of Corso Lichtenvoorde, vice-chairman of the Corsokoepel. As a member of the working group, has helped prepare the international nomination on behalf of the Corsokoepel.
4 Claudia Lassche	Builder at and treasurer of Corso Vollenhove, secretary of the Corsokoepel
5 Joris Jochems	Corso builder from Zundert
6 Jellie Hamstra	Chairman Gondelvaart op Wielen in Drogeham
7 Marleen Huijbrechts	Volunteer at corso Zundert
8 Izaskun Sarabia	Visitor, corso builder in Laredo (Spain), deputy mayor for education and culture in Laredo
9 Carolina de Mooij	Secretary, Flower Parade Rijnsburg
10 Marjon van Sluis-Cramer	Secretary, Bloemencorso Bollenstreek
11 Gezienus Bruining	Designer for various corsos, corso design teacher at Sint Jansklooster
12 Josefien Renne	Corso builder at and board member of Corso Zundert
13 Annette Bronsvooft	Mayor, Municipality of Oost Gelre
14 Gilberg Heutinck	Former chairman of the Festuniqué Corso Committee in Beltrum
15 Egbert Lassche	Corso builder and PR official for the Sint Jansklooster flower corso
16 Judith Hogendoorn	Corso builder and secretary, Bloemencorso Leersum
17 Luc Nijhuis	Corso builder and chairman of the Festuniqué Corso Committee in Beltrum
18 Jordy Winter	Corso builder, designer, and secretary of the float building group De Vereniging in Vollenhove
19 Anneke Molenaar-Smak	Secretary, Bloemencorso Winkel
20 Joost Roelofsen	Corso builder and designer, initiator of children's parade in Aalten
21 Gabriëlla Buijs	Chairman, Bloemencorso Valkenswaard
22 Fred Eggink	Corso fan, former board member and working group member, PR Fruitcorso Tiel
23 Ellis Touwslager	Corso builder at Fruitcorso Tiel
24 Thoni Meijer	Corso builder and archivist at Gondelvaart Giethoorn
25 Heleen Rooks-Hulshof	Volunteer, jury member, and design supervisor from Lichtenvoorde
26 Joppe te Lindert	Corso builder and presenter at Varsseveld corso

27	Miranda van Bommel	Field worker and volunteer at Bloemencorso Eelde
28	Rick Luttkhold	Corso builder and designer in Lichtenvoorde
29	Ronald Visser	Corso builder and former chairman of Floraliacorso Frederiksoord
30	Tonny Roelofswaard	Corso builder and field worker in Lichtenvoorde
31	Brent van Loon	Young corso builder (11) in Zundert
32	Marco Wijkhuizen	Chairman of Bloemencorso Voorthuizen
33	Hans Hoogerwerf	Artistic coordinator, Varend Corso Westland
34	Fred & Wilmien Cazemier	Volunteers and board member of Bloemencorso Eelde
35	Alwin Hoogstede	Corso builder and chairman of Fatal Attraction float assembly group in Vollenhove
36	Leon Gerritse	PR and communications board member, Fruitcorso Tiel
37	Ludo Gommers	Corso builder, field worker, and chairman of Zundert flowers committee
38	Lennart Schrauwen	Corso builder at and board member of Corso Zundert
39	Gustaaf Geldens	Builder, designer, and design supervisor at Bloemencorso Valkenswaard
40	Frank Maas	Designer at Valkenswaard flower corso, also advisor and jury member at various corsos
41	Peter ten Hagen	Corso builder, designer, and former chairman of the Winterswijk corso builders' association
42	Harold Straathof	Corso builder and secretary, Oranjecomité Juliana in Roelofarendsveen
43	Ted Kortekaas	Flowers coordinator and board member at Bloemencorso Bollenstreek
44	Chantal & Gijs Vermeulen	New-generation corso builder (3) and his mother: corso builder and former chairman of Bloemencorso Valkenswaard; also board member of Corsokoepel
45	Bas Hut	Chairman, Pasveerkorps Leeuwarden
46	Jan Pijnacker	Logistics and music coordinator, Bloemencorso Bollenstreek
47	Jan Beekhuizen	Corso builder and chairman of P.o.d.b. c.q. De Brekers corso group
48	Jos Scholte van Mast	Corso builder, flowers man, and heritage guardian, Bloemencorso Rekken
49	Peter Meijnen	Corso builder, designer, and organizer, Volksfeest Winterswijk
50	Rik van de Belt	Corso builder and board member, Gondelvaart Belt-Schutsloot
51	Egbert Schonewille	Corso builder and organizer, Bloemencorso Elim
52	Ard Schenk	Corso builder and member of the Bloemencorso Lichtenvoorde flowers committee
53	Rob Bats	Mayor, Municipality of Steenwijkerland, which has four corsos
54	Suzanne Schellens	Corso builder, Bloemencorso Valkenswaard

Zundert, 18 januari 2020

Geachte dames en heren,

Het moet ergens in 2010 geweest zijn dat ik de strip 'De joviale gille' van Suske & Wiske las. Die gaat over het carnaval van Binche in België, en daarmee hoorde ik voor het eerst over het UNESCO-verdrag van Immaterieel Erfgoed.

Ik had niet eerder van Immaterieel Erfgoed gehoord, maar het was direct duidelijk dat ons corso daar een prachtig voorbeeld van is. 'Ons' corso is het bloemencorso van Zundert en ik ben er al jaren aan verslaafd.

Vanaf dat moment in 2010 is er veel gebeurd. Nederland ratificeerde het UNESCO-verdrag in 2012, het corso van Zundert verscheen op de Inventaris Immaterieel Erfgoed Nederland, samen met veel andere corso's, we hebben de Corsokoepel opgericht, het samenwerkingsverband van alle Nederlandse corso's, en we hebben al die tijd laten weten, aan iedereen die het wilde horen, dat de Nederlandse corso's graag kandidaat zijn voor een voordracht voor de Representatieve Lijst van het Immaterieel Cultureel Erfgoed van de mensheid van UNESCO. Dat is gelukt: Nederland heeft besloten om de corso's te gaan voordragen. En momenteel maak ik deel uit van de werkgroep die het voordrachtdossier samenstelt.

Maar in de eerste plaats ben en blijf ik gewoon wagenbouwer bij mijn eigen buurtschap. Daar ligt de basis. Op deze foto uit 2016 sta ik, met het zwarte T-shirt. We hebben net te horen gekregen dat we de eerste prijs hebben gewonnen. Rechts naast mij staat mijn zoon Jerom, enigszins onwennig. Het corsovirus heeft hem flink te pakken, maar het is de eerste keer dat hij de 'jubel' bewust meemaakt.

Ik hoop met heel mijn hart dat er nog vele zonen en dochters door heel Nederland geïnfecteerd raken met dit prachtige virus. Precies om die reden ondersteun ik de voordracht van de Corsocultuur voor de Representatieve Lijst van UNESCO van harte.

Paul Bastiaansen
Voorzitter Stichting Corsokoepel

Zundert, 18 January 2020
Dear Sir/Madam,

It must have been back in 2010 that I first read the Suske & Wiske cartoon story '*De joviale gille*' about the carnival at Binche in Belgium, which is protected by the UNESCO Convention for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage.

I'd never heard of Intangible Cultural Heritage before, but it struck me right away that our local corso – Zundert Flower Parade – is a superb example! It's a unique event that's been dear to my heart for very many years.

A great deal has happened since that moment of discovery in 2010. The Netherlands ratified the UNESCO Convention in 2012 – the Zundert Flower Parade was added to the Inventory of Intangible Cultural Heritage in the Netherlands – we set up an umbrella organisation (now known as the Corsokoepel) for similar corsos all over the Netherlands – and meanwhile told everyone we could that Dutch corsos wanted to be nominated for a place on the UNESCO Intangible Cultural Heritage List. And it worked: the Netherlands decided to nominate the corsos for the List. Right now I'm a member of the working group that's putting together the nomination file.

But first and foremost I am – and always will be – just a local guy who helps to build parade floats with other people from the neighbourhood. That's where it all starts. I'm the one in the black T-shirt in the photo, which was taken in 2016. We'd just heard that we'd won first prize. On the right is my son Jerom, looking a bit stunned. Now he's got corso mania too, but that was the first time he'd consciously experienced the jubilation of winning.

I dearly hope that this wonderful tradition will be embraced by many more sons and daughters all over the Netherlands. That's the reason why I wholeheartedly support the nomination of the corso culture in the Netherlands for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List.

Paul Bastiaansen
President, Corsokoepel

Zundert, 1 februari 2020

Aan: Nominatiecommissie Unesco
Immaterieel Erfgoed

Geachte heer/mevrouw,

Als penningmeester van de Corsokoepel, heb ik deelgenomen aan de werkgroep die samen met het Kenniscentrum Immaterieel Erfgoed en het ministerie van OCW de nominatie voor deze aanvraag voorbereidde.

Als klein meisje was ik al betrokken bij het corso van Zundert. Wij woonden op 80 kilometer afstand, en trokken in de corsoperiode in bij opa en oma. De hele familie zette zich jaarlijks in voor de bouw van de corsowagen van Buurtschap Tiggelaar. Als kind hielp ik vooral in het laatste weekend en speelde ik een beetje rond de bouwplaats. Maar hoe ouder ik werd hoe meer bevlogen ik raakte. Vanaf 14-jarige leeftijd was ik zo fanatiek dat ik hele zomervakanties op de bouwplaats doorbracht. Ik leerde te werken met papier-maché, karton en tempex. En al snel mocht ik ook metaal slijpen, lassen, meten, vormen en maakte ik deel uit van de vaste bouwgroep. Het belangrijkste wat ik leerde waren echter niet de corso-ambachten, maar de sociale vaardigheden: samenwerken, respecteren, discussiëren, overtuigen, zelfreflectie enz.

Naar mate ik ouder werd en een baan vond, stopte de liefde voor het corso niet en bleef ik heen en weer reizen om te helpen. Ik begon ook andere corso's te bezoeken en me te verdiepen in hun tradities. Ik schreef hierover in corsotijdschrift *Corsief* en begon in 2012 samen met Paul Bastiaansen een samenwerkingsverband tussen de Nederlandse corso's wat later uitgroeide tot de Corsokoepel. Een jaar of zeven geleden hakte ik een belangrijke knoop door en besloot te verhuizen naar Zundert. Sinds deze beslissing is mijn leven meer corso dan ooit.

Ook op de dag zelf heb ik inmiddels veel verschillende aspecten van het corso mogen beleven. Ik mocht onderdelen van de wagen bewegen, de wagen duwen, de wagen begeleiden en ik mocht hem sturen. Op de foto hierboven mocht ik helemaal bovenin als figurant op negen meter hoogte de optocht afsluiten. Eén van de mooiste corso-ervaringen, door de waardering van die duizenden mensen die het corso komen bewonderen. Ook het corso winnen is magisch. Dank zij ons topteam heb ik dit moment, wat ze in Zundert de jubel noemen, al zes keer mogen meemaken, en daar zijn we heel trots op.

Als bestuurslid van de Corsokoepel ondersteun ik deze voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed, om de corsocultuur voor de komende generaties te behouden en door te geven, zodat nog veel mensen kunnen genieten van de prachtige corsowagens én de gemeenschapszin. Voor alle corso's van Nederland, klein en groot.

Met vriendelijke groet,
Miranda Eiting
Penningmeester Stichting Corsokoepel

To: the Nomination Committee,
UNESCO Intangible Cultural Heritage

Zundert, 1 February 2020

Dear Sir/Madam,

As treasurer of the Corsokoepel, I am a member of the working group involved jointly with the Dutch Centre for Intangible Cultural Heritage and the Ministry of Education, Culture and Science in preparing the nomination for this application.

I was first involved with the Zundert Flower Parade when I was a little girl. We lived 80 kilometres away and moved in with our grandparents for the entire corso weekend. Every year, the whole family were involved in building the parade float of the Tiggelaar neighbourhood. As a child I mainly helped out in the final weekend and also played near the workshop where the parade float was assembled. My enthusiasm grew steadily and by the age of 14, I was so keen that I used to spend the whole summer holiday there. I learned how to work with papier-mâché, cardboard and polystyrene. Before long, I was also allowed to do metal grinding, welding, measuring and moulding, and was accepted as a fully-fledged member of the assembly team. But the most important things I learned were not hands-on skills but social skills: working with other people, mutual respect, discussion, persuasion and self-reflection, to name but a few.

Growing up and getting a job did not dim my enthusiasm for the corso, and every year I used to travel back and forth to lend a hand. I also started visiting other corsos and finding out about their traditions. I wrote an article about this in the 'Corsief' parade magazine and in 2012, Paul Bastiaansen and I set up an umbrella organisation for all the Dutch corsos, which eventually became the Corsokoepel. And about seven years ago I made the momentous decision to move to Zundert. Since then, more of my life than ever has been devoted to the corso.

Over the years, I've become acquainted with many aspects of the corso: setting up and assembling the parade floats, and pushing /accompanying /steering one on the day. The photo shows me perched 9 metres up on top of the final float, at the culmination of the parade. It was one of the most wonderful experiences I've ever had, being applauded by the thousands of visitors who flocked to the event. And of course, winning the first prize is truly magical and something we're really proud of. Thanks to our brilliant team I've experienced the jubilation of winning six times!

As a member of the board of the Corsokoepel I wholeheartedly endorse this nomination for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List, aimed at passing the corso culture on to future generations and enabling many more people to enjoy the magnificent floats and sense of community. On behalf of all the corsos in the Netherlands – great and small.

Yours faithfully,
Miranda Eiting
Treasurer, Corsokoepel

Lichtenvoorde, 9 februari 2020

Geachte leden van de Nominatiecommissie Unesco Immaterieel Erfgoed,

Al sinds 1929 (officieel) trekt er in Lichtenvoorde een bloemencorso door de straten.

In 1976 werd me via mijn schoonvader duidelijk wat de impact is die het corso heeft voor de gemeenschap Lichtenvoorde. Hij bouwde al geruime tijd met zijn familie elk jaar een corsowagen onder de naam Mellink-Rensing en toen ik zijn dochter leerde kennen werd ook ik opgenomen binnen deze corsogroep. Ik raakte vertrouwd met de trots en passie van onze gemeenschap. Als je aan iemand vraagt waar men Lichtenvoorde van kent dan zullen de meesten het Bloemencorso noemen!

Later werd ik gevraagd als voorzitter van deze corsogroep en dat maakte dat ik er nog meer bij betrokken raakte en nog meer respect kreeg voor de prestaties van de corsogroep. Het werd me nog meer duidelijk dat het corso zorgt voor een geweldige sociale cohesie binnen onze gemeenschap.

Ook onze drie kinderen werden liefdevol opgenomen in deze corsogroep en de oudste zoon werd zelfs een succesvol ontwerper. Inmiddels nemen ook onze vier kleinkinderen als Corsokids deel aan het corso.

Een prachtige herinnering is voor mij het behalen van de eerste prijs in 1997 met 'Stark wark' als corsogroep Mellink-Rensing. (zie foto) Het was de eerste keer dat wij deze wonnen. Later volgden er meer en wonnen we zelfs de wisselbeker.

In 2004 werd ik gevraagd als bestuurslid voor de Stichting Bloemencorso Lichtenvoorde en in 2008 werd ik de nieuwe voorzitter. Een erefunctie die ik nog steeds met trots vervul.

Elke dag weer ervaar ik hoeveel inwoners van Lichtenvoorde bezig zijn met allerlei werkzaamheden die verband houden met het corso. Men krijgt alle kans om zich te ontplooiën en er is ook ruimte voor mensen met een beperking en nieuwkomers. Iedereen wordt opgenomen in de gemeenschap! Men kan corsowagens ontwerpen; een bestuurlijke functie vervullen; het dahlieland bewerken; lassen; timmeren; zich bezighouden met de techniek op een corsowagen; werken aan de PR en marketing; sponsoren werven of werken aan de bouwlocaties. Teveel taken/functies om op te noemen.

In vergelijking met vroeger wordt er nu veel meer informatie uitgewisseld en samengewerkt tussen de corsoplatsen. Dat voelt goed en dat was voor mij een reden om als bestuurslid aan de slag te gaan bij de Corsokoepel en daardoor bij te dragen aan de borging van ons prachtige erfgoed. Ik ben ook erg verheugd dat ik deel uitmaak van de werkgroep die de aanvraag voor de nominatie, samen met het Ministerie van OCW en het Kenniscentrum Immaterieel Erfgoed Nederland, voorbereid.

De corsocultuur verbindt en verbreedert. Niet alleen in Lichtenvoorde maar op heel veel plaatsen in Nederland en in het buitenland. Ik ondersteun de voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed dan ook van harte.

Met vriendelijke groet,
Herman ter Haar
Bestuurslid Stichting Corsokoepel
herman.terhaar@corsokoepel.nl

Lichtenvoorde, 9 February 2020

Dear members of the Unesco Intangible Cultural Heritage Nomination Committee,

Lichtenvoorde has officially had its own corso - the Lichtenvoorde Flower Parade - since 1929. It was in 1976 that I first realised, through my father-in-law, what a great impact this corso has on community life in Lichtenvoorde. For some time, he and members of his family had contributed a parade float under the name of Mellink-Rensing, and when I got to know his daughter, I was welcomed into their corso group. I discovered the pride and passion of our community for this tradition. If you ask any local person what Lichtenvoorde is famous for, they will probably say the Flower Parade!

Later on, after I was invited to become president of this corso group, I became more closely involved with the event and ever more impressed by the group's achievements. Gradually, it became clear to me that the corso creates tremendous social cohesion within our community.

Our three children were also welcomed into the same corso group and our eldest son even became a successful float designer. Now, many years later, our four grandchildren take part as 'Corso Kids'.

I have great memories of the day in 1997 when our Mellink-Rensing parade group won first prize for our float. (see photo) That was our first-ever win but more were to follow, and we even won the challenge cup.

In 2004 I was invited to join the Lichtenvoorde Flower Parade Foundation and became its new president in 2008. It's an honorary appointment that I still hold with pride.

Every day I see many Lichtenvoorde residents busily engaged in corso activities. People are encouraged to develop their talents and there are opportunities for the disabled and newcomers to the Netherlands. Everyone is accepted as part of the community! You can design a float, join the organising board, help in the dahlia fields, deploy your welding, carpentry and engineering skills, assist with PR and marketing, engage sponsors or work on construction and assembly. The range of activities is endless!

These days, the various corso locations work together and share information much more than in the past. That's a welcome development, and it's the reason why I agreed to join the Corsokoepel board in order to safeguard this wonderful heritage of ours. I'm also pleased to be a member of the working group involved jointly with the Dutch Centre for Intangible Cultural Heritage and the Ministry of Education, Culture and Science in preparing the nomination for this application.

Corso culture in the Netherlands unites people and brings them together, not only in Lichtenvoorde but also in many other places in the Netherlands and abroad. That is why I warmly endorse this nomination for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List.

Yours sincerely,
Herman ter Haar
Member of the Board, Corsokoepel
herman.terhaar@corsokoepel.nl

Vollenhove, 10 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Mijn eerste herinneringen aan het corso zijn die van mij als 5-jarig meisje wat meeloopt met het kindercorso als smeervarkentje. Ik vond het prachtig om mee te lopen in die stoet voorafgaand aan het "grote" corso. Maar ook aan het "grote" corso mocht ik mijn steentje bijdragen: onder toezicht van mijn ouders mocht ik kranten inlijmen en deze op de staalconstructie plakken, zodat de meer ervaren generatie er vervolgens de dahlia's op kon plakken. En trots dat ik was!

In de jaren die er op volgden heb ik de meeste kneepjes van het wagenbouwen geleerd: van lassen tot kostuums maken tot bloemen knippen om verfijning op de wagens aan te brengen. Dat is ook het mooie van wagenbouwen: het is één grote leerschool en een prachtige samenwerking tussen alle lagen van de bevolking. Religie/geslacht/afkomst: het maakt allemaal niets uit. Corso maak je samen!

Tot mijn 27e ben ik actief bij het wagenbouwen betrokken gebleven. Toen ben ik er even tussen uit geweest. Wij kregen 3 kinderen en toen de jongste 4 was ben ik toegetreden tot het bestuur van het bloemencorso in Vollenhove. Hier vervul ik inmiddels al weer 5 jaar de rol van penningmeester en heb ik ook de erfgoedzorg in mijn takenpakket.

Mijn kinderen hebben het stokje van het wagenbouwen van mij overgenomen: zij bouwen zelf kleine wagentjes voor het kindercorso. Op de foto links zie je mijn zoon van 7 als marktkoopman in zijn zelfgemaakte marktkraam. Vader en tante trekken de kar terwijl mijn dochter van 9 achter de kar loopt om proeverijen uit te delen aan het publiek. Want ook figuratie is een belangrijk onderdeel bij het corso.

Het corso Vollenhove was in 2013 bijgeschreven op de Inventaris van het Kenniscentrum Immaterieel Erfgoed Nederland en namens ons corso woonde ik daar de kennisdagen bij. Hier leerde ik Paul Bastiaansen, Miranda Eiting en Herman ter Haar kennen van de corso's Zundert en Lichtenvoorde. Er waren dus in Nederland nog veel meer mensen die helemaal gek waren van het corso! Er ontstond een warme band en een goede basis voor samenwerking, waar uiteindelijk de Corsokoepel uit is ontstaan. Hier ben ik inmiddels 2 jaar secretaris van. Met trots!

De vele mensen, die zich jaar in jaar uit bezig houden met de corsocultuur en nieuwe generaties enthousiasmeren, maken de traditie een schoolvoorbeeld van immaterieel erfgoed. Daarom ondersteun ik de voordracht van de Corsocultuur voor de Representatieve Lijst van UNESCO van harte!

Claudia Lassche-Driegen

Secretaris Stichting Corsokoepel / penningmeester Corso Vollenhove

Vollenhove, 10 February 2020

Dear members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nomination Committee,

My earliest memories of our corso are as a 5-year-old girl, dressed up as a muddy piglet in the children's parade. I loved being part of the procession that paved the way for the 'big' parade. But later on I also got the chance to join in the big parade, under my parents' watchful eye. My job was to glue sheets of newspaper on to the steel framework of the float, so that the older and more experienced members of the group could then stick their dahlias on – and I was as proud as a peacock!

In the years that followed I learned most of the skills needed for creating a parade float, from welding to sewing costumes to trimming flowers for decorating the floats. That's the wonderful thing about putting a parade float together: you learn all the different skills and crafts while working with people from all walks of life. It doesn't matter what someone's beliefs, gender or background are. The corso is all about doing things together!

Until I was 27, I was actively involved in assembling the floats. After that I had a break for a few years. Our 3 children were born and when the youngest was 4 I joined the board of the Vollenhove Flower Parade Foundation. I've been its treasurer for 5 years now and am also responsible for safeguarding cultural heritage.

Now my children have taken over my original task and help to build the small floats for the children's parade. In the photo on the left you can see my 7-year-old son as a market trader in his home-made market stall. His father and aunt are pulling the float and my 9-year-old daughter is bringing up the rear and handing out goodies to members of the public. Dressing up and role-play is also an important aspect of the parade.

In 2013 the Vollenhove Flower Parade was added to the Inventory of Intangible Cultural Heritage in the Netherlands, and I attended the 'knowledge days', organized by the Dutch Centre for Intangible Cultural Heritage, as the Vollenhove representative. That's where I met Paul Bastiaansen, Miranda Eiting and Herman ter Haar from the Zundert and Lichtenvoorde corsos. So there turned out to be many other people in the Netherlands who were big corso fans! We all got on really well, which paved the way to working together and ultimately setting up the Corsokoepel umbrella organisation. I've been its secretary for 2 years and am proud of what we do!

There are many people who work hard on the corso, year in, year out, inspiring future generations and making this tradition a prime example of intangible heritage. That's why I keenly support this nomination of the corso culture in the Netherlands for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List.

Claudia Lassche-Driegen
Secretary, Corsokoepel / Treasurer, Vollenhove Flower Parade

Zundert, 8 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Kort nadat ik in 1996 geboren ben is mijn vader voorzitter geworden van Buurtschap Klein-Zundertse Heikant, een buurtschap wat deelneemt aan Corso Zundert. Voor dat mijn vader voorzitter werd was mijn opa 34 jaar voorzitter van ons buurtschap. Het corso is mij met de paplepel ingegoten. Als klein jongetje ging ik met mijn ouders mee naar de corsotent en naar het bloemenveld. In het begin was dit vooral spelen in het bos wat achter onze corsotent ligt. Het bouwen van de wagen werd door de grotere mensen gedaan. Vanaf mijn twaalfde mag ik de steigers van de corsotent betreden en ben ik enorm fanatiek met het bouwen van de corsowagen. Hier doe ik allerlei verschillende werkzaamheden, zoals lassen, papier-machén en het inschilderen van de wagen.

Maar ik ben niet alleen fanatiek met het bouwen van de wagen. Ook help ik graag op het bloemenveld, waar ik een praatje maak met de oudere generatie van ons buurtschap. Ook ben ik fanatiek met bezigheden die niet direct met de wagen te maken hebben. Zo help ik met het organiseren van het jaarlijkse darttoernooi wat door ons buurtschap georganiseerd wordt om de kas te spekken, beheer ik de social media van ons buurtschap, doe ik graag mee aan evenementen van andere buurtschappen, en rond september bezoek ik graag andere bloemencorso's.

Op de foto zie je mij als 11-jarige jongen als figurant op de corsowagen 'Dentro el Brezal' tijdens Corso Zundert in 2007. Samen met een aantal iets minder jonge buurtgenoten. Eén van deze buurtgenoten is er sinds de oprichting van ons buurtschap in 1947 al bij. Allemaal zijn wij nog steeds betrokken bij ons buurtschap. Ik bij het bouwen van de wagen, en zij op het bloemenveld.

Corso Zundert is een onderdeel van mijn leven. En omdat het een onderdeel van mijn leven is, voelt het alsof het corso de normaalste zaak van de wereld is. Maar heel soms besef ik dat dit heel bijzonder is. Ook nu spelen de kleinsten in het bos achter de corsotent. Met de vrienden waar ik destijds mee in het bos speelde bouw ik nu aan de wagen. En de grotere mensen die toen de wagen bouwde, bouwen nu ook nog aan de wagen. En sommigen van hen doen nu werkzaamheden op het bloemenveld. Voor mij is het corso is iets van alle generaties, en allemaal samen. Alle verschillende generaties die samen iets doen, gewoon omdat ze het leuk vinden. En dat bij alle buurtschappen, alle stichtingen die het corso mogelijk maken, en alle andere corso's in Nederland. En dat vind ik erg bijzonder. Daarom steun ik het initiatief van de Corsokoepel, en steun ik deze voordracht voor UNESCO's internationale Represantatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed.

Met vriendelijke groet,

Joris Jochems

Bouwer Buurtschap Klein-Zundertse Heikant
Corso Zundert

Zundert, 8 February 2020

Dear members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nomination Committee,

In 1996, just after I was born, my father became chairman of our residents' association in Klein-Zundertse Heikant, a district that takes part in the annual Zundert Flower Parade. In fact, my father took over from my grandfather, who served for 34 years as chairman of this committee. The Zundert Flower Parade was something I grew up with. When I was a little boy, my parents used to take me along with them to the corso workshop and out into the flower fields. At first I mainly played in and around the woods behind our workshop. Building the floats was something for grown-ups. From the age of 12, though, I was allowed to climb up the scaffolding inside the workshop and from then on, working on the float became my passion! I did a variety of activities like welding, working with papier-mâché and painting.

But building the float isn't the only thing I love doing. I also enjoy helping out in the flower fields and having a chat with the older members of our neighbourhood group. And I'm keenly involved in activities that aren't directly related to float construction, like organising our annual local darts tournament to raise money, managing our residents' social media platform and joining in other district activities. And in September I enjoy visiting other corsos, too.

The photo shows me as an 11-year-old, along with some of our less youthful residents, aboard the 'Dentro el Brezal' float in the 2007 Zundert Flower Parade. One of these gentlemen has been involved in the corso since our residents' association was founded back in 1947. And we all still actively participate: me building the float, and them out in the fields, growing the flowers.

The Zundert Flower Parade is part of my life. And because of that, it feels like the most natural thing in the world. But sometimes I have a sense of how special it really is. Because these days there are other young kids playing out there behind the workshop. And the friends I used to play with in the woods are now building the float with me. Some of the older people who worked on the float when I was a lad are still doing the same, while others are working out in the fields. I regard the corso as something for people of any and every generation, all together. And it's always a joint effort because people enjoy it so much. That's true for all the residents' associations and all the charity foundations that make the corsos possible – not just locally but all over the Netherlands. To my mind, that's truly special. That's why I'm supporting the initiative of the Corsokoepel, and I heartily endorse this nomination for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List.

Yours sincerely,

Joris Jochems

Construction team, Klein-Zundertse Heikant District
Zundert Flower Parade

Drogeham, 9 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

De Gondelvaart op wielen in Drogeham, een klein dorpje dat ook een corso heeft en die met trots sinds november 2016 op de Inventaris Immaterieel Cultureel Erfgoed in Nederland staat.

Opgroeien in zo'n klein dorpje betekent dat je niet om het gondelvirus heen kan. Toen ik nog een klein meisje was, was ik al gefascineerd van dit spektakel. De wagen stond in mijn jongere jaren bij mijn ouders in de schuur en mocht je ook mee helpen. Gondelvaart op wielen is een evenement wat heel belangrijk is voor onze gemeenschap. Maar wat ik het allermooist vind is om te zien hoe mijn kinderen (nu bijna 4 en 6 maand oud) zie opgroeien met dit evenement. Mijn oudste dochter heeft het altijd over de Gondelvaart op wielen en hoe mooi dat ze het vindt. Maar daarnaast mag ze zelf ook nog mee doen met de Kindergondelvaart. Dit ontroerd mij enorm, ik zie mezelf terug in haar.

Na al die jaren als fanatieke gondelbouwer ben ik in 2009 gevraagd om zitting te nemen in het bestuur. Dit is een onderdeel van mijn leven wat ik met passie doe, samen met fantastische bestuursleden hebben we een geweldig team. In 2017 kwam helaas onze voorzitter plotsteling te overlijden, toen hebben we besloten dat ik vanaf dat moment de voorzittersrol op mij zou nemen. Een eer om dit te mogen doen voor het evenement en ons dorp. In 2017 kwamen wij eveneens in contact met andere corso's en werden we uitgenodigd voor de Corsokoepel. Een prachtig initiatief waardoor de verbinding met je eigen corso nog verder gaat, namelijk die met andere corso's. We kijken bij elkaars corso's en leren van elkaar. Elke vergadering werd er een update gegeven van het opstellen van het dossier en ik stem graag in met de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed.

Op bovenstaande foto sta ik samen met een aantal van mijn mede bestuursleden op het podium van de feesttent. De prijsuitreiking was net geweest, en dan met zijn allen feest maken, dit is voor mij ook een weerspiegeling van de saamhorigheid. Wat deze foto extra speciaal maakt is dat we werden toegezongen door alle vrijwilligers/bouwers omdat het jaar 2017 diverse tegenslagen had gehad, maar ondanks dat, we er voor elkaar zijn.

Met vriendelijke groet,

Jellie Hamstra
Voorzitter Gondelvaart op wielen

Drogeham, 9 February 2020

Dear Sir/Madam,

I'm writing to you about the Gondola Event on Wheels in Drogeham, a small village whose corso has been on the Inventory of Intangible Cultural Heritage in the Netherlands since November 2016.

Growing up in a such a small village means that sooner or later you'll be bitten by the gondola bug. Even as a little girl I was fascinated by the spectacle. In my youth, the gondola wagon stood in my parents' shed and I was allowed to lend a hand with it. The Gondola Event on Wheels is very important to our community. But what I love most is seeing my own children (now aged 6 months and almost 4 years) growing up with this event. My eldest daughter is constantly talking about the Gondola Event and how lovely she thinks it is. And now she's old enough to take part in the Children's Gondola Ride. I find this so very moving – she's just like I used to be!

After all my years as a keen gondola builder, in 2009 I was invited to join the organising board. It's a part of my life that I'm really passionate about, and together our wonderful board members make a great team. Sad to say, our president died suddenly in 2017, and it was then decided that I should take over that role. It's a great honour to be able to do this for our village. In 2017 we also made contact with other corso groups and were invited to join the Corsokoepel umbrella organisation. It's a fine initiative that enables you to take your own corso further by getting to know the other corsos. We study each other's efforts and learn from one another. Every meeting includes an update about the compiling of the nomination file. I am delighted to endorse the Netherlands' application for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List.

The photo above shows me with various board members on stage in the festival marquee. The prizes had just been presented, and the partying that followed really reflected our sense of community. What makes this photo extra special is that it shows all the volunteers and parade builders singing us a song they'd written to celebrate the fact that, although 2017 had been a difficult year for a number of reasons, we were still there for each other.

Yours faithfully,

Jellie Hamstra
President, Gondola Event on Wheels Foundation

Zundert, 10 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Als geboren en getogen Zundertse en als corso-liefhebber voel ik me trots dat Nederland de corsocultuur gaat voordragen voor UNESCO's internationale representatieve lijst van het immaterieel erfgoed.

Begrijp me goed; ik ben geen corso-fanaat, geen bouwer die maandenlang meebouwt aan een corsocreatie in een bloedhete tent. Ik ben geen ontwerper die vanuit het niets een machtig 'beeld' kan creëren. Ik ben ook geen onderdeel van de veldploeg die jaarlijks het land bewerkt om de duizenden dahlia's te kunnen oogsten. Ik ben wél de dochter van zo'n corso-fanaat die zijn liefde voor het corso en de gemeenschap aan mij heeft doorgegeven. Met de kennis en kwaliteiten die ik op mijn beurt heb, probeer ik me nuttig te maken voor het mooiste evenement dat ik ken. Dat doe ik op dit moment door me in te zetten voor promotie en publiciteit van het Corso.

Dat het Corso van grote betekenis is voor de sociale cohesie binnen een dorp als Zundert is duidelijk. Het voelt voor mij dan ook als volkomen logisch dat de Corsocultuur in Nederland wordt voorgedragen voor UNESCO's internationale representatieve lijst van immaterieel erfgoed. Het is bij uitstek een cultuuruiting die mensen verbindt. Ongeacht achtergrond, overtuiging, opleidingsniveau, leeftijd enz. Het Corso weet zich altijd aan te passen aan de tijd waarin het zich begeeft en generatie op generatie te boeien en te omarmen. Dat kan ook alleen maar omdat er honderden vrijwilligers uit de lokale gemeenschap mee gemoeid zijn en juist zij de identiteit van het Corso mede vormgeven.

Een misschien onderbelicht element is de grote cultuureducatieve waarde van de corsocultuur. In het onderwijs wordt landelijk de waarde van het ontplooiën en stimuleren van creativiteit en het creëren van cultureel burgerschap steeds hoger op de agenda geplaatst. In Zundert biedt het corso van jongs af aan mogelijkheden om de fantasie te prikkelen, om zelf een idee om te zetten in een ontwerp, in gezamenlijkheid te creëren en zelf een mening te vormen en er op te reflecteren. Het is opvallend dat ook buiten het Corso in het dorp een bloeiend (amateur)kunsten circuit te vinden is. Bijvangst? Een cultuur-minnend publiek voor de toekomst met een brede interesse in de wereld.

Ik ondersteun de voordracht van de corsocultuur voor de internationale Representatieve lijst van het Immaterieel Erfgoed van harte en hoop dat de culturele en maatschappelijke betekenis van de corsocultuur op waarde geschat wordt.

Op de foto mijn zoontje van 9 mnd die op zijn beurt al kennismaakt met het Corso.

Marleen Huijbregts *M.M.C. Huijbregts*

Corso-liefhebber en sinds kort vrijwilliger voor de Stichting Corso Zundert (commissie publiciteit & sponsoring)

Zundert, 10 February 2020

Dear Sir/Madam,

I was born and bred in Zundert and am a big fan of its annual flower parade. So I'm proud that the Netherlands is nominating its corso tradition for a place on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List.

But I should point out that I'm not one of those corso fanatics who spend months helping to build a parade float in a sweltering hot workshop. Nor am I a designer who can create a fabulous representation from scratch. I'm not even a member of a field team who works on the land every year in order to harvest thousands of dahlias. But I am the daughter of a corso fanatic who has passed on to me his love for the corso and its home community. So with the talents and knowledge that I have, I try to make myself useful for the most enjoyable event I know. Right now, I'm engaged in promoting and publicising the Zundert Flower Parade.

It's obvious that the parade does a great deal to boost social cohesion in a village like Zundert. So it seems highly appropriate for the Netherlands to nominate its corso culture for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List. It is a superb example of a cultural event that binds people together, irrespective of their background, beliefs, age or level of education. The corso always manages to keep up with the times, appealing to and being embraced by one generation after another. This is all down to the input of hundreds of volunteers from the local community – it is they who help to shape the corso's identity.

Perhaps one of the less well-known aspects of our corso tradition is its major cultural and educational value. Our national education agenda is attaching more and more importance to developing and stimulating creativity and creating cultural citizenship. In Zundert the corso offers many opportunities for everyone – starting with the very youngest – to use their imagination, turn an idea into a 3-D object, create and make things with other people, develop their own opinion and practise self-reflection. It is striking that our village also has a flourishing amateur arts network that is separate from the flower parade tradition. A spin-off, perhaps? The corso tradition may well be helping to create a culture-loving public with a broad interest in the world.

I fully endorse the nomination of the corso culture in the Netherlands for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List and I hope that the social and cultural significance of this tradition will be duly acknowledged.

The photo shows my 9-month-old son on his first outing to the Parade.

Marleen Huijbregts

Corso fan and new volunteer member of the Zundert Flower Parade Foundation (publicity & sponsorship committee)

Laredo (Cantabria, España), 14 de febrero de 2020

A la atención del: Comité Intergubernamental para la Salvaguardia del Patrimonio Cultural Inmaterial

Empecé a participar en 2007 en la Batalla de Flores de Laredo, un corso de flores centenario. Con el paso de los años, la inquietud por conocer más sobre este tipo de cursos nos llevó a visitar el Bloemencorso de Zundert en 2014.

Todavía recuerdo la sensación con que viví aquella maravillosa experiencia. La organización, las grandiosas carrozas y sus gentes...¡oh sus gentes!, su trato, cómo nos mostraban los interiores de sus carrozas, su amabilidad...ahora podemos decir que algunas de estas personas se han convertido en parte de nuestra familia. Además de haber sido una oportunidad para conocer personas de otros cursos provenientes incluso, de otros continentes.

Así que lo que iba a ser una visita de un año se convirtió en una tradición, mi marido y yo estuvimos acompañados en siguientes ocasiones por personas curiosas de este evento, amigos, carrocistas, cargos políticos y en nuestra última visita, por mi hijo todavía en mi vientre (es por él que me perdí el bloemencorso de este año, pero este viaje será legado de su tradición familiar).

Esa foto es justo el momento de la despedida, día un poco triste porque era consciente de que rompía la tradición después de cinco años, pero era por una buena razón y sé, que a pesar de la distancia, la conexión entre Laredo y los cursos holandeses, su cultura floral y su gente es más estrecha desde aquel septiembre de 2014. Este año volveré, deseosa de ver qué nuevas sorpresas nos aguardan.

Una fiesta que es capaz de mover tanta confraternización, emociones, intercambio cultural, merece sin duda ser candidata a la Lista Representativa del Patrimonio Cultural Inmaterial de la Humanidad.

Izaskun Sarabia

Visitante y Concejala de Educación y Cultura en el Ayuntamiento de Laredo

A handwritten signature in black ink, which appears to read 'Izaskun'.

Laredo (Cantabria, Spain), February 14, 2020

For the attention of: nomination committee UNESCO cultural intangible heritage

In 2007 I started participating at the Battle of Flowers in Laredo, a century old flower parade in Spain. Over the years I was more eager to learn about the corso culture which resulted in a visit to Corso Zundert in 2014.

I still treasure the warm memories of that wonderful experience. The organization, the huge floats and their people ... oh those people !, their welcoming treatment, how they showed us the interiors of their floats, their kindness ... We can now say that some of these people have become part of our family. In addition we received the opportunity of meeting other float builders even from other continents.

So what started as a one-time visit became a tradition. Curious about this event, my husband and I were accompanied by friends, float builders, politicians and on our last visit, by my son still in my womb (because of him I missed the corso this year, but this trip will be a legacy of his family tradition).

This picture is just the moment of farewell, a little sad day because I was aware that I was going to break the tradition after five years, but it was for a good reason and I know that despite the distance, the connection between Laredo and the Dutch Corso tradition, its floral culture and its people are closer since September 2014. This year I will return, eager to see what new surprises await us.

An event that is capable of providing so much brotherhood, emotions and cultural exchange, deserves to be a candidate for the Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity.

Izaskun Sarabia

Corso visitor and Councilor for Education and Culture at the City Council of Laredo

Rijnsburg, 17 februari 2020

Aan de leden van Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Reeds als klein meisje gingen we vroeger met ons gezin kijken naar het Rijnsburgs bloemencorso. We deden dit met een grote groep familie, al vóór het corso zochten we elkaar op. Het bekijken van de parade was een jaarlijks terugkerend ritueel en wat ik mij vooral herinner is dat het steeds weer een feestje was om de parade voorbij te zien trekken. Een spektakel voor jong en oud!

Op 15-jarige leeftijd ben ik door de vader van mijn beste vriendin voor het eerst actief betrokken geraakt bij het corso. Op de wisselpunten van de muziekkorsten deelden we blikjes uit aan de muzikanten die een deel van de route hadden gelopen en daar werden afgewisseld door een ander muziekkorkest. Veel van onze vrienden zaten destijds op één van deze muziekverenigingen en hier leerde ik ook mijn huidige man kennen.

Uitgerekend zijn vader was verantwoordelijk voor het contracteren van alle muziekkorpsen voor het corso. Later kreeg hij de functie "secretaris" in het bestuur van het Rijnsburgs Bloemencorso. Zo kwam ik steeds meer in aanraking met het reilen en zeilen van het corso.

Inmiddels alweer zo'n 12 jaar geleden nam de toenmalige 2^e secretaris afscheid van het bestuur en werd ik benaderd met de vraag of ik deze functie wilde gaan vervullen.. Hier heb ik niet lang over na hoeven denken, natuurlijk wilde ik dat. Ook ik was inmiddels aangestoken met het welbekende corsovirus.

Inmiddels is mijn schoonvader gaan genieten van wat meer vrije tijd en heb ik zijn taak als secretaris overgenomen. Ook de rest van ons gezin is ondertussen aangestoken met het corsovirus. Zowel in de voorbereiding als tijdens de parade is ons hele gezin nauw betrokken. Mijn man is al jaren aan het corso verbonden als routecommissaris en onze 2 dochters bemoeien zich met de figuratie en zijn zelf ook ieder jaar terug te vinden als figurant op één van de praalwagens. Ik kan me dan ook niet voorstellen hoe het zou zijn als het corso geen deel zou uitmaken van ons leven. Het is iets waar we, samen met veel andere vrijwilligers, ieder jaar hard voor werken en waar wij echt naar toe leven. Op de foto ons hele gezin op 1 van de praalwagens.

Flowerparade Rijnsburg, zoals het corso tegenwoordig heet, bestaat sinds 1946. Dit jaar is maar liefst de 75^e editie. Het heeft dus een rijke geschiedenis. Het is een evenement dat door veel mensen al generaties lang gedragen en gewaardeerd wordt. Om te zorgen dat dit ook zo blijft in de toekomst moeten we dus meegaan met de tijd, dit is essentieel. Dit doen wij niet alleen. Er is de laatste jaren steeds meer contact met verschillende corso's elders uit het land, zo zijn wij o.a. ook aangesloten bij het corsokoepel. Er is met name veel contact met het bestuur van het Bollenstreekcorso. Samen met hen en diverse externe sprekers bekijken we tijdens gezamenlijke bijeenkomsten hoe we voortgang, vernieuwing en bestaansrecht van onze corso's kunnen blijven realiseren. Ik vind het bijzonder fijn om op deze wijze met meerdere besturen van verschillende corso's samen te werken!

Ik ondersteun de voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed dan ook voor de volle 100%. Ik hoop dat nog vele mensen de bloemencorso's waar dan ook ter wereld kunnen blijven organiseren en bekijken.

Met vriendelijke groet,

Carolina de Mooij,
Secretaris Flower Parade Rijnsburg

Rijnsburg, 17 February 2020

To the members of the Nomination Committee, UNESCO Intangible Cultural Heritage

When I was a little girl, I used to go with my family to see our local corso – the Rijnsburg Flower Parade. There was always a big group of us and we used to get together beforehand. Watching the parade was an annual ritual and the main thing I remember is that we always had such a lot of fun seeing it go by. A real spectacle for young and old!

I was 15 when I first got actively involved in the corso, via my best friend's father. We handed out canned drinks at the switchover points where the musicians who'd played along the first part of the route were replaced by a different band or orchestra. At the time, a lot of our friends were members of music clubs and this is also how I met my husband.

His father turned out to be in charge of booking all the various bands for the corso. Later he became the secretary of the Rijnsburg Flower Parade board. So one way and another, I became increasingly involved in all the ins and outs of this event.

It was actually 12 years ago that the deputy secretary of the board stepped down and I was approached about taking over the appointment. I didn't have to think twice – by now I too had been bitten by the corso bug!

Nowadays my father-in-law is taking things a bit easier and I have taken over his duties as secretary. Meanwhile, the rest of our family has been bitten by the corso bug. We're all involved in some way or other, with preparations and also on the day. For many years my husband has been responsible for organising the route. Our 2 daughters are involved in performing and ride along on one of the floats every year. I just cannot imagine our lives without the parade. It's something that we and many other volunteers work hard on and really look forward to every year. The photo shows our whole family on one of the parade floats.

Rijnsburg Flower Parade, as it's called nowadays, has been around since 1946. So this will be its 75th year. It's an event with a rich history that many people have supported and cherished for several generations. To ensure that this continues, it's essential for us to move with the times. Fortunately, we're not alone. In recent years we've had more and more contact with other parades up and down the country. And we're also members of the Corsokoepel umbrella organisation. Most of our contact is with the Bollenstreek Flower Parade Association for the bulb-growing area near Haarlem. Together with them and various other external partners we hold joint meetings where we discuss how to update, uphold and preserve the various corsos. I'm particularly pleased to be able to do this in partnership with the members of other corso boards!

I wholeheartedly support this nomination for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List. I hope that many more people will be able to go on organising and enjoying flower parades all over the world.

Yours sincerely,

Carolina de Mooij,
Secretary, Rijnsburg Flower Parade

Lisse, 14 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie,

De liefde voor bloemen en planten is mij al met de paplepel ingegeven. Mijn moeder zorgde altijd dat er bloemen in huis waren en was gek op tuinieren. Op Koninginnedag in de Wieringermeer waren de fiets of step van mijn zusje en mij altijd met bloemen versierd.

Toen wij naar het zuiden verhuisden kregen wij al snel te maken met het bloemencorso in Zundert. Ik keek mijn ogen uit naar de praalwagens, zo indrukwekkend en zo mooi!

Voor ons werk gingen mijn man en ik in de Bollenstreek wonen. Vanaf het begin genoten wij in het voorjaar van de schitterende bollenvelden en het bloemencorso. De opbouw - toen nog in de Hobaho-hallen - vond ik fascinerend! Zoveel mensen die met zoveel enthousiasme aan de wagens werkten met een prachtig schouwspel langs de weg als eindresultaat. Toeval of niet, ook mijn werk had met bloemen te maken: Bloemenveiling Aalsmeer. Daar zag ik het Aalsmeerse corso, dat helaas niet meer bestaat.

Nadat ik gestopt was bij de bloemenveiling werd ik 18 jaar geleden gevraagd of ik zin had om secretaresse van het bestuur van Bloemencorso Bollenstreek te worden. Het besluit was niet moeilijk: onderdeel te zijn van zo'n enorm mooi bloemengebeuren, een van de mensen te zijn die "besmet" werd met het "corsovirus", uitkijkend naar de opbouw dagen wanneer alle puzzelstukjes in elkaar vallen met als resultaat een corso dat 32 km. door de streek trekt, is in één woord geweldig! En dat alles draait op vrijwilligers! Maar ook het saamhorigheidsgevoel en de passie van alle mensen die betrokken zijn bij het corso zijn een bijzondere ervaring.

In mijn functie voel ik me een spin in het web, omdat ik met zoveel aspecten van het corso te maken heb. Naast secretaresse van het bestuur ben ik lid van de commissie "De Schooier" (crowdfundingwagen).

Vanaf het begin wilde ik het corso ook zelf "ervaren". Dus heb meegeholpen bij het steken van bloemen tijdens de opbouw dagen, ben figurant geweest tijdens de presentatieavond, chauffeuse van luxe wagens en figurant tijdens de parade op en rond de zgn. schooiwagen.

Het meedoen op corsodag veroorzaakt kippenvel als je door een haag van duizenden enthousiaste mensen rijdt of loopt, die naar het bloemencorso komen kijken. Op een mooie zaterdag trekt het corso bijna 1 miljoen bezoekers! Mensen die wij met het bloemencorso blij maken, ieder jaar weer. Een onvergetelijke ervaring!

Jaarlijks bezoek ik o.a. corso Zundert en de Flower Parade Rijnsburg.

Voor mij staat het als een paal boven water dat er alles aan gedaan moet worden dat de corso's, deze prachtige publieksevenementen, ook voor de toekomst bewaard moeten blijven. Daarom ondersteun ik van harte de voordracht om de Corsocultuur voor te dragen voor de Internationale Representatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed van UNESCO!

Met vriendelijke groeten,

Marjon van Sluis-Cramer,
secretaresse bestuur Stichting Bloemencorso Bollenstreek

Handwritten signature of Marjon van Sluis-Cramer in blue ink.

To the Nomination Committee, UNESCO Intangible Cultural Heritage

Lisse, 14 February 2020

Dear members of the Nomination Committee,

An affinity for plants and flowers was part of my upbringing. My mother always had flowers around the house and was a keen gardener. On Queen's Day in our home town of Wieringermeer, my sister and I always decorated our bikes and scooters with flowers.

When our family moved further south, we soon discovered the Zundert Flower Parade. I was spellbound by its decorated floats, they were so impressive and beautiful!

Later my husband and I moved to the Bollenstreek district near Haarlem for our work. We were immediately captivated by the glorious sight of the flowering bulbfields in the spring, as well as the local flower corso. In those days the preparations were still done in the old Hobaho (bulbgrowers' branch organisation) business premises, and I found it all fascinating! So many people working together on the floats with such enthusiasm, producing a magnificent spectacle along the festival route.

Whether it was coincidence or not, my job also involved flowers: I worked at the big flower auction in Aalsmeer. That's where I first saw the Aalsmeer Flower Parade, a corso that unfortunately no longer exists.

After I stopped working at the auction 18 years ago, someone asked if I would be interested in becoming secretary to the Bollenstreek Flower Parade Association. It wasn't a hard decision: being part of such a huge floral event, working with other 'corso fanatics', gearing up for the big days when all the puzzle pieces are assembled and the parade finally makes its way along the 32-kilometre route through the region – is simply fabulous! And it's all thanks to volunteers! The sense of solidarity and the sheer enthusiasm of all the participants is a wonderful thing to experience.

My role feels like I'm right at the hub of things, because I'm involved in so many different aspects of the corso. Besides being the Parade Association secretary I'm also a member of the 'De Schooier' committee for the crowd-funding float.

Right from the start, I was also keen to experience the corso first-hand. So I helped to fix the flowers on the floats during the assembly days, dressed up in costume for the presentation evening, drove some of the decorated cars in the parade and took part as a costumed character on the crowd-funding float.

When the great day arrives, it really sends shivers of excitement down your spine as you're driving or walking along the corso route, flanked by thousands of cheering onlookers. On a sunny Saturday the event can attract almost 1 million visitors! And we entertain and delight them with the flower parade, year after year. It's an unforgettable experience!

Every year I attend the flower parades in Zundert and Rijnsburg, among others.

I firmly believe that every effort should be made to safeguard the corso culture in the Netherlands – these wonderful public events – for posterity. That's why I wholeheartedly endorse this nomination for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List.

Yours sincerely,

Marjon van Sluis-Cramer,
Secretary, Bollenstreek Flower Parade Association

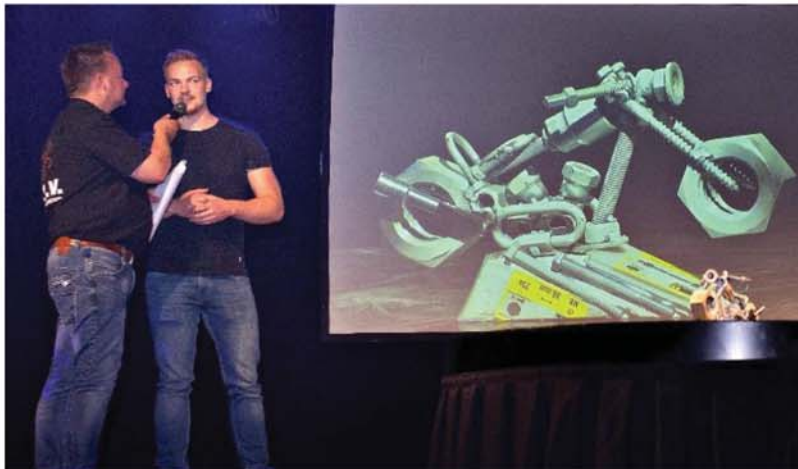
Geachte leden van de Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Als vierde kind uit een gezin van vijf kinderen ging ik al op jonge leeftijd mee naar de bouwplaatsen van corsowagens. Mijn oudste broer en zus waren lid van verschillende corsogroepen deelnemend aan het corso van Sint-Jansklooster, de plaats waar ik ben opgegroeid. Daarmee ben ik het schoolvoorbeeld van hoe deze liefde voor het corso met de paplepel wordt ingegoten.

Daarnaast bleek ik al vroeg een passie voor tekenen te ontwikkelen. Deze passies vonden elkaar al snel, toen ik corsowagens ging natekenen en deze uiteindelijk ook zelf probeerde te verzinnen. Dit proces heeft hierna nooit meer stilgestaan. Zo heeft het ertoe geleid dat ik op dertienjarige leeftijd voor het eerst mijn ideeën mocht presenteren en op mijn vijftiende voor het eerst mocht ontwerpen voor het bloemencorso van Sint-Jansklooster.

In de jaren die volgden nam mijn passie voor het Corso alleen maar toe. Ik wilde mijzelf verder ontwikkelen als ontwerper voor bloemencorso's. Zo ben ik voor meerdere groepen tegelijk gaan ontwerpen en daarna zelfs voor meerdere corso's (Sint-Jansklooster, Vollenhove, Zundert, Beltrum en Lichtenvoorde). Dit bereikte in 2016 zelfs een piekmoment waarbij ik in één jaar vijf corsowagens ontwierp in vier verschillende corsoplaatsen.

Inmiddels heb ik veel ervaring opgedaan, veel geleerd en vooral veel mensen leren kennen. Met name dit laatste is mij erg dierbaar. Het is makkelijk over het hoofd te zien, maar corsowagens komen alleen tot stand door groepen mensen die op vrijwillige basis samenwerken om iets moois te bouwen. Door je bij zo'n groep aan te sluiten en met hen samen te werken, bouw je tegelijkertijd ook nieuwe relaties op. Dit heeft mij veel sociale contacten en nieuwe vrienden gebracht, waar ik erg dankbaar voor ben.

Begin vorig jaar heb ik mijn focus verlegd. Als ontwerper van corsowagens zit ik nog vol ambitie, maar vind ik het ook belangrijk dat nieuwe gezichten het stokje kunnen overnemen. Daarom probeer ik met name de jeugd te enthousiasmeren. Zo heb ik op eigen initiatief al een aantal jongeren begeleid bij hun ontwerpproces, maar maak ik ook deel uit van het Corso College Klooster (CCK). Met dit initiatief proberen wij nieuw ontwerptalent te stimuleren en hen verder te helpen.

Op deze manier probeer ik zelf ook vooruit te kijken. Niet alleen omdat ik het belangrijk vind, maar vooral omdat ik het iedereen gun. Corso is de mooiste hobby die ik ken en ik hoop dat in de toekomst mensen er nog net zo van kunnen genieten als dat ik doe. Dit is dan ook exact waarom ik de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed van harte ondersteun.

Gezienus Bruining

Illustrator & Ontwerper voor diverse bloemencorso's

18 February 2020, Deventer

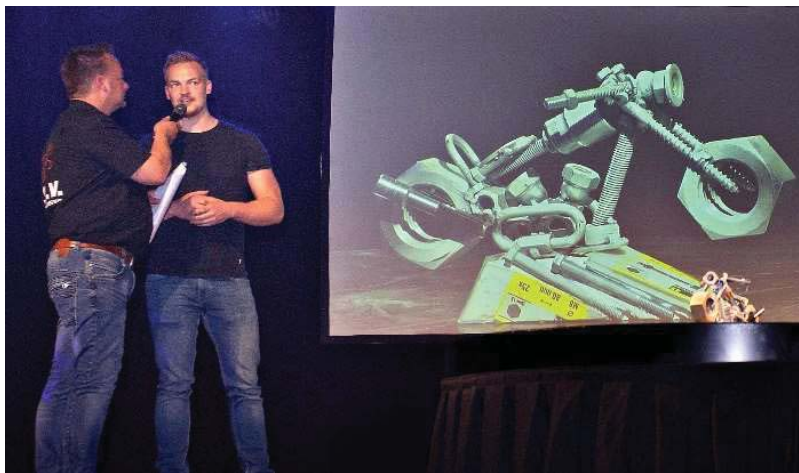
Dear Members of the UNESCO Nomination Committee for Intangible Cultural Heritage,

Growing up as the fourth of five children, I was still very young when I first went along to the workshop where the local corso floats were assembled. My eldest brother and sister were members of various groups involved in the parade in Sint Jansklooster, the place where I grew up. So, I'm a classic example of being nurtured in the corso tradition.

I was also very young when I developed a passion for drawing. These two interests soon merged, so I started sketching parade floats I had seen and even tried to design some of my own. After that there was no stopping me: at the age of 13 I was given the chance to present my ideas and when I was 15, I submitted my first design for the Sint Jansklooster Flower Parade.

In the years that followed, my passion for the corso steadily grew. I wanted to develop my talents as a corso designer. So I simultaneously designed for individual groups and later for several different corsos, too (in Sint Jansklooster, Vollenhove, Zundert, Beltrum and Lichtenvoorde). The climax came in 2016 when in a single year I designed 5 floats for 4 different parades.

Since then, I've acquired a great deal of experience, learned a lot and above all met a great many people. The latter is something I particularly value. It's easy to overlook, but corso floats are solely the result of groups of people coming together as volunteers to make something beautiful together. By joining one of these groups and working with them, you also build new relationships. It's given me a lot of social contacts and new friends, and I'm really grateful for that.

At the beginning of last year I changed my focus. As a corso float designer I still have plenty of ambition, but I also believe it's important to have new people taking over at some stage. So I'm trying to pass on my enthusiasm to youngsters in particular. For instance, I've been independently helping a number of young people with their design process. And I'm also a member of the Corso College Klooster (CCK), a local educational venture that seeks to foster new talent and help young designers to forge ahead.

This also helps me to look ahead, too. Not just because I think it's important, but mainly because I want everyone to experience what it's like. Being involved in the corso is the finest hobby I know and I hope that in the future, people will be able to enjoy it as much as I do now. So that's precisely why I warmly endorse the Dutch nomination for UNESCO's Intangible Cultural Heritage List.

Gezienus Bruining
Illustrator & corso designer

Aan: Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed

Zundert, 19 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Als klein meisje stapte ik, aan de hand van mijn vader, voor het eerst de corsotent in. Mijn opa nam me mee naar het bloemenveld, met oma stak ik voor het eerst bloemen. Vanaf dat moment zat het corso in mij en met elk jaar dat ik ouder werd nam mijn liefde voor het corso toe. Ik groeide op in de corsotent, het werd een tweede thuis en de buurtschap werd mijn corsofamilie.

Door de jaren heen leerde ik er werken met verschillende materialen, maar vooral leerde ik er samenwerken, plannen, communiceren, respecteren, organiseren en vele andere sociale vaardigheden. Het corso heeft me gevormd. Ik leerde er omgaan met tegenslagen en te denken in oplossingen. Het corso verbindt generaties met elkaar, emoties worden gedeeld en ieders bijdrage doet er toe. We doen het allemaal samen, binnen de buurtschap, maar ook met andere buurtschappen en andere corso's.

Trots ben ik op het corso. Trots op wat we met elkaar doen, op wat we met elkaar bereiken. Die trots wil ik graag delen, de corsotraditie draag ik dan ook graag uit. Op deze foto werk ik samen met een grote groep Zundertse vrijwilligers aan een dahliatableau op het Museumplein in Amsterdam, waarmee we niet alleen ons corso promoten, maar ook laten zien hoe we het corso samen maken.

Vanuit die trots voel ik ook een verantwoordelijkheid om bij te dragen aan het behoud van de corsotraditie. Dat doe ik als bouwer, maar ook als organisator en bestuurder. Zo'n vier jaar geleden heb ik een actieve rol opgepakt binnen de Stichting Bloemencorso Zundert. Enkele maanden geleden ben ik toetreden tot het bestuur van de stichting, met mijn 22 jaar als jongste stichtingsbestuurder ooit.

Ik gun het toekomstige generaties enorm om ook met de corsocultuur te kunnen opgroeien. Als bestuurslid van de Stichting Bloemencorso Zundert, als bouwer en als corsomens stem ik dan ook van harte in met de Nederlandse voordracht van de corsocultuur voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed.

Met vriendelijke groet,
Josefien Renne
Corsobouwer en bestuurslid Corso Zundert

To the: Nomination Committee, UNESCO Intangible Cultural Heritage

Zundert, 19 February 2020

Dear Sir/Madam,

I first visited the local corso workshop when I was a little girl, holding my father's hand. My grandpa used to take me along to the flower fields, while my grandma taught me how to stick flowers onto floats. From then on, the corso became part of me, and as the years went by, I grew to love it more and more. The corso workshop became my second home and the local neighbourhood my corso family.

Over the years I discovered how to work with different materials, but above all, I also learned cooperation and collaboration, planning, communication, mutual respect, organising and a host of other social skills. The corso shaped me as a person. I learned how to cope with setbacks and think in terms of solutions. The corso brings people together across the generations: they share emotions and value each other's input. It's a joint effort, within our own neighbourhood, but also with other neighbourhoods and other corso groups.

I'm proud of our local corso. Proud of what we do together and achieve together. This pride is something I'd like to share, and that's why I want to pass on the corso tradition. This photo shows me working with a large group of Zundert volunteers on the dahlia tableau at Museumplein in Amsterdam. It not only shows how we promote our corso but also how together, we make it all happen.

Besides pride, I also feel a sense of responsibility to preserve and pass on the Dutch corso tradition. I do this as a float builder, but also as an organiser and member of the organising committee. About 4 years ago I took on an active role within the Zundert Flower Parade Foundation. And a few months ago, aged 22, I joined the board as its youngest-ever member.

I would so love to see future generations growing up with the corso tradition as I did. So, as a board member of the Zundert Flower Parade Foundation, as a float builder and as an avid corso fan, I fully endorse the nomination of the corso culture in the Netherlands for UNESCO's Intangible Cultural Heritage List.

Yours faithfully,
Josefien Renne

Float builder
Member of the Board, Zundert Flower Parade Foundation

Lichtenvoorde, 20 februari 2020

Aan de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed

Geachte leden van de nominatiecommissie,

Als je Lichtenvoorde zegt, zeg je bloemencorso. En andersom. Een twee-eenheid, al bijna een eeuw lang onlosmakelijk met elkaar verbonden. Dat kan ik vol overtuiging zeggen. Toen ik via de Corsokoepel hoorde van de voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Cultureel Erfgoed, kwam er een groot gevoel van blijheid en trots naar boven!

Groots corso met 18 grote en meer dan 25 kleinere wagens

Zes jaar geleden, toen ik als burgemeester naar Oost Gelre kwam, maakte ik voor het eerst kennis met het bloemencorso. Ik had er over gelezen en me er een voorstelling van gemaakt. Maar dat het zo groots was en zoveel betekende voor Lichtenvoorde had ik me niet gerealiseerd. De plek die het in de gemeenschap heeft, de unieke manier waarop het de waarden en kwaliteiten van Oost Gelre en de regio Achterhoek symboliseert; het corso is veel meer dan een evenement, het weerspiegelt onze identiteit.

Een echte corsogemeenschap

Lichtenvoorde is besmet met het 'corsovirus'. Meer dan 3.000 vrijwilligers zijn in aanloop naar de 2^e zondag in september bezig met het corso. Een enorm aantal, als je weet dat Lichtenvoorde zelf een kleine 13.000 inwoners telt. We zijn een echte corso-gemeenschap, waarin het corso van generatie op generatie wordt doorgegeven. Het corso in Lichtenvoorde is een inclusief corso, waaraan iedereen zijn of haar steentje kan bijdragen. Het richt zich ook speciaal op mensen met een beperking, en op de nieuwe Nederlanders. Dat alles zorgt voor een mooie en sterke maatschappelijke binding. En dat is in zichzelf een waarborg voor de continuïteit van het corso. We doen het samen! Dat tekent ons bloemencorso, het tekent Oost Gelre.

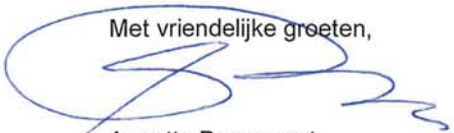
Broedplaats van innovatie en techniek voor de jeugd

Het bloemencorso is volop in beweging, figuurlijk maar ook letterlijk. Van een statisch corso in het verleden naar wagens vol beweging en figuratie vandaag de dag. Met nieuwe, innovatieve technieken en materialen. Jongeren kijken én werken mee met de ervaren bouwers. Ook op de basis- en middelbare scholen is er volop aandacht voor het corso. Zo leren jongeren over ontwerpen, bouwen en techniek. En daarmee is het corso ook meteen een prachtige ervaringswerkplaats en creatieve hotspot voor de jeugd. Daar moeten we zuinig op zijn! Het bloemencorso symboliseert de cultuur en traditie van de maakindustrie die Oost Gelre en de Achterhoek kenmerkt en die heeft geleid tot de innovatief bedrijvige regio die we nu zijn.

Ondersteuning voordracht UNESCO

Als ik het corso in zijn volle glorie voorbij zie trekken ben ik enorm trots. Trots op de vele aspecten waarin het corso bijdraagt aan de waarden die Oost Gelre onderscheiden. Als burgemeester van Oost Gelre ondersteun ik de voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Cultureel Erfgoed van harte. Want het corso, in Lichtenvoorde maar ook in de andere steden en dorpen, moet gewoon voor de toekomstige generaties behouden blijven!

Met vriendelijke groeten,

Annette Bronsvort
burgemeester gemeente Oost Gelre

Burgemeester Bronsvort geniet van de interactie tussen figuratie van de corsowagens en publiek

Lichtenvoorde, 20 February 2020

To the members of the Nomination Committee for UNESCO Intangible Cultural Heritage

Dear members of the Nomination Committee,

Say 'Lichtenvoorde' – and the first thing that comes to mind is its local corso – the Lichtenvoorde Flower Parade. And the reverse is also true. The town and its corso have been inextricably linked for almost a century. When I heard from the Corsokoepel umbrella organisation that our corso culture in the Netherlands was being nominated for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List, I felt great pride and delight!

Major corso with 18 large and over 25 small floats

I first became acquainted with the flower parade six years ago, when I moved to Oost Gelre as its new mayor. I had read about this parade and imagined what it would be like. However, I was unaware of just how impressive it really is and how much it means to Lichtenvoorde. Its place in community life, the unique way in which it symbolises the values and qualities of Oost Gelre and the Achterhoek region – the corso is much more than an event. It is a reflection of our identity.

A community dedicated to its corso

Lichtenvoorde is a town with 'corso mania'. In the run-up to the second Sunday in September, over 3,000 volunteers get to work on the preparations. That's an enormous number, when you consider that the population of Lichtenvoorde is just under 13,000. Our community is really dedicated to its flower parade – a tradition that is passed on from generation to generation. The Lichtenvoorde parade is truly inclusive, so everyone is welcome to join in and be part of it. There's a special focus on people with disabilities and also on newcomers to the Netherlands. It all helps to build a positive and strong community. And that in itself is a guarantee for the corso's continuity. We're in it together! That's the hallmark of our corso and of Oost Gelre.

Training young people in innovation and technology

Our flower parade is on the move, figuratively and literally, from being a static show in the past, to today's mobile display with floats and performers. It showcases new and innovative techniques and materials. Young people come to see it and team up with experienced constructors in putting it all together. Local primary and secondary schools also use the parade as a focus for teaching design, construction and technology. This helps to make the corso an excellent training ground and creative hotspot for young people. That's something we should cherish! The flower parade symbolises the culture and tradition of the creative and manufacturing industry that is so rooted in Oost Gelre and the Achterhoek, and has made us the innovative and productive region we are today.

Endorsement of the UNESCO nomination

When I see the parade pass by in its full glory, I'm immensely proud. Proud of the many ways in which it builds the values that make Oost Gelre so distinctive. As mayor of Oost Gelre I fully endorse our nomination for UNESCO's Intangible Cultural Heritage List. Because whether it's in Lichtenvoorde or our other villages and towns, our corso tradition should be safeguarded for posterity!

Yours sincerely,

Annette Bronsvooort
Mayor, Municipality of Oost Gelre

Mayor Bronsvooort enjoying the interaction between corso performers and the public

Beltrum, 19 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Om te beginnen ben ik er natuurlijk van op de hoogte dat de Minister de Corsocultuur voorgedragen heeft voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed en weet ik dat de Corsokoepel is betrokken bij het opstellen van het dossier.

Als ex-voorzitter en bestuurslid van het SVB/Festunique in Beltrum ben ik naar diverse vergaderingen van de Corsokoepel geweest. Vooral om de samenhang tussen de Nederlandse corso's te volgen en uit te bouwen vanuit een persoonlijke visie die ook de Corsokoepel heeft: *Een corso bevordert altijd de gemeenschapszin van het dorp of stad waar het corso plaats vindt en vergroot daarmee de cohesie tussen iedereen die daar aan meewerkt!*

Festunique Beltrum is een jaarlijks terugkerende evenement op de 1e zondag van september, waarna de jaarlijkse kermis plaats vindt. Naast muziek en straattheater is het Dahliacorso het hoogtepunt van Festunique. Festunique bestaat sinds 2012 maar het corso vormt dit jaar al 60 jaar het begin van de kermis!

Vrijwel iedereen in Beltrum is bij het corso betrokken. Of als fanatiek wagenbouwer, bloemenplukker, kontjesknijper, plakker maar ook cateraar of 'tijdelijk slaapplek-aanbieder'. Vroeger bestonden de corsogroepen vooral uit straten en buurten, tegenwoordig zijn het vriendengroepen en verenigingen. Op de leeftijd van 6 jaar werd ik al met het corsovirus besmet. Eerst mee met mijn vader naar wagenbouwgroep Kampstraat, maar ook al snel samen met vriendjes een eigen kinderwagen bouwen. Toen de Kampstraat stopte ben ik met mijn buurman meegegaan naar wagenbouwgroep Salomons om daar jaren achter elkaar mee te doen voor de 1e prijs. Om daarna met vrienden wagenbouwgroep De Toekomst op te richten om ook wel mee te doen om de 1^e prijs, maar vooral om de gezelligheid! De Toekomst bestaat in de kern nog steeds uit mijn huidige vriendengroep, die dit jaar 30 jaar bij elkaar is.

Vanaf 1999 ben ik naast wagenbouwer ook bij de organisatie van het corso en later Festunique betrokken. Vooral vanuit dus mijn visie dat je als gemeenschap SAMEN een corso niet alleen bouwt maar ook organiseert. Vroeger waren het de 'notabelen uit het bestuur' dat de kermis organiseert en het corso 'regelt'... Maar vanaf dat moment zijn we als wagenbouwers zelf het corso gaan organiseren, vernieuwen en uitbreiden om zo het corso en het huidige Festunique springlevend en daarmee vitaal voor de Beltrumse gemeenschap te behouden.

Want 1 ding staat na al die jaren voor iedereen als een paal boven water: Zonder het corso op Festunique zal de Beltrumse kermis de kermis niet meer zijn: Een ontmoeting van inwoners en oud-inwoners van Beltrum, van Achterhoekers en van ver daar buiten! Een gezellige reünie waar velen ieder jaar terugkomen om samen bij te praten, stil te staan bij droevige gebeurtenissen maar vooral ook om te feesten.

Inmiddels ben ik na 20 jaar gestopt als bestuurslid bij het SVB/Festunique. Daar is nu een grote groep mensen uit alle geledingen van de Beltrumse gemeenschap in een vernieuwde organisatie met diverse commissies SAMEN actief om zowel de kermis als Festunique vanuit de gemeenschap te organiseren. Supergaaf om te zien hoe zich dat nu verder ontwikkelt!

Zelf ben ik nu weer een fanatiek wagenbouwer geworden. Hierboven staat een foto van dit jaar: Ik ben vanaf mei 2019 weer 2-3 avonden in 'De hal van De Toekomst' te vinden. Vooral om nu mijn eigen kinderen en die van mijn vrienden weer te besmetten met het corso-virus. En dat is nog gaver!

Want dat is waar het in de kern om gaat en waarom ik de voordracht juist zo van harte ondersteun!

Met vriendelijke groet,

Gilbert Heutinck
ex-voorzitter Corsocommissie/SVB Festunique

Beltrum, 19 February 2020

Dear members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nomination Committee,

First of all, I should say that I am of course well aware that the Minister has nominated the corso culture in the Netherlands for UNESCO's Intangible Cultural Heritage List and that the Corsokoepel umbrella organisation is involved in compiling the nomination file.

I am a former president and board member of the SVB/Festunique in Beltrum, and in those capacities I attended various Corsokoepel meetings in the past. My main aim was to monitor the cohesion between the various Dutch corsos and to build on this from my own personal vision – which is shared by the Corsokoepel: *A corso always promotes community spirit in the village or town where it takes place, thus enhancing cohesion between everyone involved!*

Festunique Beltrum is an annual event that takes place on the first Sunday in September, and is followed by the annual fun-fair. Along with music and street theatre, the Dahlia Parade is the big highlight of Festunique. Festunique began in 2012 but this year will be the 60th featuring the Dahlia Parade as a prelude to the fun-fair!

Practically everyone in Beltrum is involved in the corso. Either building the floats, picking and preparing the flowers, doing the catering or offering temporary 'couch-surfing' accommodation. In the old days, parade groups used to be from particular streets and local districts, but nowadays they're usually groups of friends or members of local clubs. I was 6 years old when I first got 'corso mania'. My father took me along to join our local Kampstraat group, but before long, my friends and I were doing our own thing and building our own kids' float. When the Kampstraat group stopped, the guy next door and I joined the Salomons group and for years, we all competed together for the 1st prize. After that I joined some other friends in the De Toekomst ('the future') group, partly to compete for 1st prize but mainly for the sheer fun of it! De Toekomst is still going strong and most of my old mates are still involved, even after 30 years!

From 1999 I became involved in organising the corso and later on Festunique, besides helping to build floats. Because I strongly believe that you not should not only build and assemble the corso but also organise it TOGETHER. In the past it was the dignitaries on the board who organised the fun-fair and 'made the arrangements' for the corso. But later on we float-builders took over organising, renewing and expanding so that the corso and the current Festunique would remain a great event that plays a vital role in the life of the Beltrum community.

Because after all these years, one thing is crystal-clear to us all: without the Festunique corso the Beltrum fun-fair just wouldn't be the same: it's a meeting-place for current and former residents of Beltrum, the Achterhoek region and even further afield! It's a great reunion that many people come back to every year, to catch up and remember absent friends, but mainly to celebrate.

Meanwhile, I've stopped as a member of the SVB/Festunique board, after 20 years. And now a big group of people from all walks of life in Beltrum have teamed up and set up a new organisation with various committees that are working TOGETHER on both the fun-fair and Festunique, as a community effort. It's totally brilliant to see how this is all developing now!

As for me, I've become a fanatical float-builder again. The above photo was taken earlier this year. Since May 2019 I've been hanging out 2-3 evenings a week in De Hal van De Toekomst ('The Hall of the Future'). Mainly to pass on 'corso mania' to my own kids and those of all my friends. How cool is that!

In a nutshell, that's why I'm so keen to support the nomination!

Yours sincerely,

Gilbert Heutinck
Ex-president, Beltrum Corso Committee/SVB Festunique

Sint Jansklooster , 15 februari 2020

Betreft: Nominatie UNESCO Immaterieel Erfgoed.

Geachte leden van de nominatiecommissie,

Sint Jansklooster is een klein dorp van een paar duizend inwoners. Nagenoeg iedere inwoner is betrokken bij het plaatselijke bloemencorso. Als kind groei je er mee op en je krijgt vanzelf een functie bij een corsogroep. Zo is het mij ook vergaan. Binnen het corso heb ik een brede rol. In de eerste plaats ben ik vooral bouwer. In de zomer ben ik de meeste avonden in de bouwtent te vinden van corsogroep The Next. Onderstaand een foto waar ik figurant ben bij een corsowagen van deze groep.

Daarnaast ben ik al vele jaren actief als PR man van ons corso en daarmee lid van de commissie Sponsoring en Media van de organiserende Christelijke Oranje Vereniging. Als afgevaardigde van deze vereniging raakte ik betrokken bij een gezamenlijk overleg van corso's over immaterieel Erfgoed. In 2014 kwam Sint Jansklooster op de nationale lijst. Vanuit dit overleg ontstond de corsokoepel en hebben we het doel voor ogen gehad om kandidaat te worden voor een Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het immaterieel Erfgoed. Het is mijn streven dat zoveel mogelijk mensen leren kennen wat voor moois wij maken als bloemencorso's in Nederland. Daarom ondersteun ik van harte de Nederlandse voordracht van de corsocultuur voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het immaterieel Erfgoed.

Egbert Lassche

PR functionaris / corsobouwer , bloemencorso Sint Jansklooster

Sint Jansklooster, 15 February 2020

Subject: Nomination for UNESCO Intangible Heritage.

Dear members of the Nomination Committee,

Sint Jansklooster is a small village with a few thousand inhabitants. Practically all of them are involved in the local corso – the Sint Jansklooster Flower Parade. As a child, you grow up with the tradition and automatically get something to do in one of the corso groups. That's how it was in my case too. Within the corso I have a broad role, primarily as a float-builder. Most summer evenings you can find me working away in the workshop of 'The Next' group. The photo below shows me taking part in a tableau vivant on one of their floats during the parade.

In addition, I've been an active PR officer for the corso for many years and also a member of the Sponsorship & Media Committee of the main organising body, the Christelijke Oranje Vereniging. As a delegate, I've been involved in joint discussions between the various corso organisations about Intangible Heritage. In 2014, the corso of Sint Jansklooster was added to the Inventory of Intangible Cultural Heritage in the Netherlands. This discussion base eventually became the Corsokoepel umbrella organisation. Our aim was for the corso culture in the Netherlands to be nominated for a place on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List. I would love as many people as possible to discover our beautiful flower parades in the Netherlands. That's why I sincerely endorse the Netherlands' nomination for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List.

Egbert Lassche

PR officer/ float builder / Sint Jansklooster Flower Parade

Geachte heer/mevrouw,

Bloemencorso Leersum is een evenement dat niet meer weg te denken is aan het einde van de zomer op de Utrechtse Heuvelrug. Het zorgt voor saamhorigheid en verbinding. Sinds jaar en dag ben ik betrokken bij het Bloemencorso Leersum. Mijn ouders hebben mijn broer, zus en mij van kinds af aan besmet met de corsokoorts. Dit houdt in dat er in de maanden voorafgaande aan het bloemencorso meerdere avonden per week wordt ge-corso-bouwt en daar veel voor moet wijken.

Als corsobouwer bouw ik sinds mijn jeugd bij bouwgroep de Jeugdraad in Leersum. Het lassen laat ik graag aan de mannen over, maar voor alle andere zaken die komen kijken bij het maken van een corso wagen draai ik mijn hand niet om. Van het papier-maché tot het bepalen van de kleur en bestellen van de bloemen, ik draag overal waar het kan met enthousiasme mijn steentje bij. En het enthousiasme waarmee ik zelf aan de corsowagen werk, draag ik graag over op de jongeren.

Ik voel me verantwoordelijk voor het motiveren en betrekken van jongeren bij het bloemencorso. Ik merk dat de jongeren als ze zich gezien voelen graag willen helpen en zich ook verantwoordelijk gaan voelen voor het resultaat. In de nacht van Leersum zijn er honderden vrijwilligers die meehelpen met het klaarmaken van de corsowagen.

'Wie is de mol?'
Jeugdswagen 2019 Jeugdraad Kidzzz

De bloemen die op de corsowagen komen, worden 'gekont', gelijmd en geplakt. Zeker het 'konten' lijkt een geestdodend klusje, maar het is belangrijk dat de steeltjes en de losse bloemblaadjes netjes verwijderd worden. Op die manier komen de bloemen mooi plat en gelijkmatig op de wagen. De gezelligheid tijdens het konten, lijmen en plakken zorgt voor een gevoel van 'samen een klus klaren' wat neigt naar onoverwinnelijkheid. Zelfs als je de volgende dag niet met de prijzen naar huis gaat.

Sinds kort ben ik naast bouwer van een corsowagen ook actief bij de stichting organisatie bloemencorso Leersum als secretaris. Hierdoor kwam ik in aanraking met het UNESCO-verdrag van Immaterieel Erfgoed voor de corsocultuur. Het lijkt me een kroon op vele jaren werk aan het corso, wanneer de corsocultuur opgenomen wordt in de internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed. Als corsobouwer en bestuurslid van stichting organisatie bloemencorso Leersum ondersteun ik deze voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed, om de corsocultuur voor de komende generaties te behouden en door te geven.

Met vriendelijk groet,

Judith Hogendoorn

Handwritten signature of Judith Hogendoorn in blue ink.

In de nacht van Leersum wordt er volop 'gekont'

Leersum, 20-02-2020

Dear Sir/Madam,

Late summer in the *Utrechtse Heuvelrug* region would be unthinkable without the Leersum Flower Parade. This local corso event creates a sense of community and social cohesion. I have been involved with the Parade for many years now, thanks to my parents, who passed on 'corso mania' to me, my sister and brother when we were still children. It meant spending many evenings a week for several months before the corso helping to put the parade floats together – which often took priority over other activities.

Since I was young, I've been helping to build parade floats with the Youth Council Builders Group in Leersum. I usually leave the welding to the men but I'm happy to turn my hand to all the other tasks involved. From working with papier-mâché to choosing a colour-scheme and arranging the flowers, I join in enthusiastically wherever I can. And I hope that my enthusiasm for building the float gets passed on to the youngsters.

I see it as my task to motivate and involve young people in our flower parade. I've noticed that once youngsters see you take them seriously, they want to help out and also take responsibility for the results they achieve. During the night before the Leersum parade, hundreds of volunteers help to get the floats ready for the big day.

The flowers that decorate the floats have to be specially prepared: that means pinching out the stems and trimming off any loose leaves, applying glue and sticking the blooms on to the float. It all sounds rather tedious, but preparing the flowers is really important and needs to be done with great care. Then you get a nice even spread all over the float. The fun that people have when they're working together on all the cutting and sticking gives them a feeling of 'doing a good job together' and a sense of achievement, even if they don't actually win any prizes the next day.

'Who's the mole?'
Our 2019 parade float (Kidzzz Youth Council)

Besides helping with float construction, I recently also joined the Leersum Flower Parade Committee as its secretary. That's how I came to hear about the UNESCO Convention on Safeguarding Intangible Cultural Heritage. I believe that for our Dutch corso culture to be given a place on the UNESCO Intangible Heritage List would be a crowning achievement for all those involved over the years. As a float builder and member of the Leersum Flower Parade Committee, I wholeheartedly endorse this nomination, with a view to safeguarding our corso culture and passing it on to future generations.

Yours faithfully,

Judith Hogendoorn

Preparing the flowers the night before the Leersum parade

Beltrum, 18 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Als voorzitter van de corsocommissie van Festunique Beltrum en als fanatiek wagenbouwer bij The Rising Hoop ben ik van de voordracht op de hoogte. Je zou nu kunnen denken: hoe kan een fanatiek wagenbouwer ook voorzitter zijn van de corsocommissie? Dat is denk ik gelijk de kracht van het corso in Beltrum. Met mekaar en voor mekaar maken wij het corso en zodoende bestaat de corsocommissie uit voornamelijk actieve wagenbouwers. Daarnaast is mij natuurlijk ook bekend dat de corsokoepel betrokken is bij het opstellen van het dossier. Uiteraard stem ik in met de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed. Het corso, en daarmee ook het corsovirus moet de komende generaties behouden blijven voor iedereen.

Op de foto hiernaast sta ik (midden), samen met 2 andere leden van de corsocommissie tijdens de prijsuitreiking van het corso. Voor alle wagenbouwers jaarlijks een van de spannendste momenten van ons volksfeest. De trots en emoties die dan vrijkomen zijn ongekend. Jong en oud viert dan vervolgens met elkaar feest voor de geleverde prestaties tijdens het jaarlijkse corso. Het corso in Beltrum is voor mij het hoogtepunt van het jaar.

Maanden lang bouw ik samen met bijna alle dorpsgenoten bij verschillende groepen aan mooie creaties. In Beltrum is het corso niet meer weg te denken bij het jaarlijkse volksfeest. Ik zal er dan ook alles aan doen om deze traditie nog jaren voort te zetten.

Er zijn mensen die zeggen dat ze 24/7 met het corso bezig zijn en ik denk dat menig wagenbouwer dit gevoel kan beamen. Ik kijk nu alweer uit naar de 1^e zondag van september als 10 grote wagens weer door ons dorp Beltrum trekken. Als na de optocht de wagens allemaal weer terug zijn op het corsopark dan maakt me dat trots en denk ik: dat hebben we toch weer fantastisch gedaan met zijn allen! Ik hoop dat dit gevoel nog heel lang terugkomt en dat ik, en met mij vele anderen nog jarenlang mogen genieten van het corso. Als je eenmaal besmet bent met het corsovirus laat dat je nooit meer los!

Luc Nijhuis
Voorzitter Corsocommissie Festunique Beltrum

A handwritten signature in blue ink, appearing to be 'Luc Nijhuis', written in a cursive style.

Beltrum, 18 February 2020

Dear members of the Nomination Committee for UNESCO Intangible Cultural Heritage,

As president of the Festunique Beltrum Corso Committee and as a keen float builder with The Rising Hoop craft team, I was delighted to hear about the corso nomination. Perhaps you're wondering how a float builder could also be chairman of an organising committee? Well, I think that's down to the strength of our corso parade here in Beltrum. We build the parade together and for each other: as a result the committee mainly consists of active people with hands-on skills. Of course, I'm also aware that the Corsokoepel umbrella organisation is involved in compiling the nomination file. It goes without saying that I fully support the Dutch nomination for UNESCO's Intangible Heritage List. Our corso tradition and the enthusiasm it generates should be preserved for everyone for generations to come.

This photo shows me (centre) with two other members of the corso committee during the prizegiving that follows the parade. Every year, this is one of the most exciting moments for all the float builders. The pride and emotion you feel is just incredible. And then, young and old alike celebrate everything that's been achieved during the event. For me, the corso in Beltrum is the highlight of the year.

I team up with most of my fellow-villagers and for months on end, we work in groups and put together fabulous creations. In Beltrum the parade is an essential part of the annual festival. So I'm prepared to do anything to help perpetuate this tradition.

Some people say they're actively involved with the corso preparations 24/7, and as a float builder, I recognise that feeling. I'm already looking forward to the 1st Sunday in September when 10 big floats once again pass through our village. And afterwards, when all the floats are back in their park, I'll feel a surge of pride and think to myself 'We did it again!' I cherish this feeling and hope that I, and many others with me, will be able to enjoy the corso for many more years to come. Once a corso fan, always a corso fan!

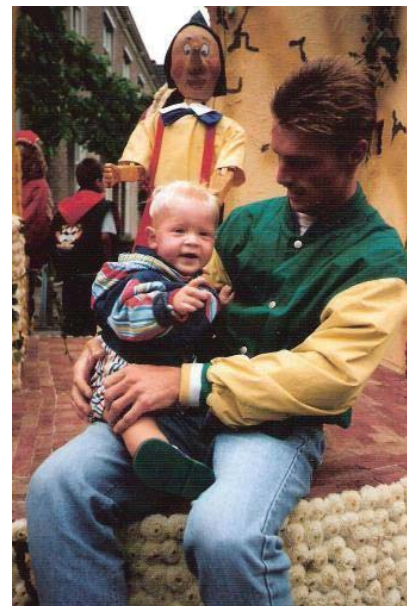
Luc Nijhuis
President, Festunique Beltrum Corso Committee

Vollenhove, 15-02-2020

Geachte leden van de Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Als sinds ik mij kan herinneren ben ik altijd bezig geweest met het Corso in Vollenhove. Als zoon van een fanatieke wagenbouwer ging ik altijd kijken bij papa bij de wagen. Papa zit bij wagenbouwgroep "De Vereniging". Hiernaast zie je een foto van mij op schoot bij mijn vader op de wagen terwijl ze opgesteld stonden op straat voordat het Corso begon.

De eerste wagen die ik mij kan herinneren als kleine jongen is "Sesamstraat" en papa was als figurant en als "Bert" verkleed. Ik raakte er op school niet over uitgepraat. Want papa was: "Bert".

Een paar jaar later hoorde ik dat de corsogroep van papa "Harry Potter" ging maken. Als twaalfjarige was ik een super fan, en ik mocht als figurant op de wagen als "Draco Malfoy" met mijn beste vrienden die Harry en Ron speelde. Weken lang oefenen op onze spreuken zodat we met corso net de echte tovenaars waren.

Op mijn veertiende mocht ik zelf ook lid worden van de wagen. Gelijk op las cursus bij de mannen, ik wist vanaf toen, dit wil ik altijd blijven doen.

Thuis was ik altijd al bezig met wagens tekenen en maakte ik schaalmodellen van Lego en K'nex.

Op mijn zestiende had ik samen met een vriendje een wagen bedacht, ik had hem uitgetekend.

Vol trots liet ik hem aan mijn ouders zien, zoals alle wagens die ik daarvoor al had getekend.

Ze zeiden: "Waarom lever je hem niet gewoon in bij de vergadering"? En bij de volgende vergadering liet ik mijn tekening zien. En de groep zei unaniem, JA!

We gingen mijn wagen bouwen.

Daar begon mijn ontwerp carrière. We zijn nu ondertussen veertien jaren na mijn eerste ontwerp verder en eenentwintig ontwerpen bij Corso Vollenhove, Gondelvaart Belt-Schutsloot, Corso Lichtenvoorde en Corso Sint Jans klooster. Ondertussen help ik bij de organisatie van het Corso Vollenhove, ik ben secretaris van mijn eigen wagenbouwgroep en ontwerper van meerdere groepen in meerdere plaatsen. Maar het mooiste aan het corso vind ik nog steeds de gezelligheid en met mijn vrienden en familie de wagen bouwen bij mijn eigen wagenbouwgroep. Want de gemeenschap in de groep is waar ik het meeste plezier aan heb. En wat ik merk als ik in een andere bouw tent of schuur kom, is dat de sfeer overal gelijk is, de drang om iets moois te bouwen met elkaar. Dat is voor mij Corso!

Als fanatieke Corso fan, ontwerper en vooral wagenbouwer steun ik dat de Nederlandse voordracht van de Corsocultuur voor UNESCO 's internationale Representatieve Lijst van het immaterieel erfgoed zodat er meer jeugd de kans krijgt om in een corso gemeenschap op te groeien.

Jordy Winter

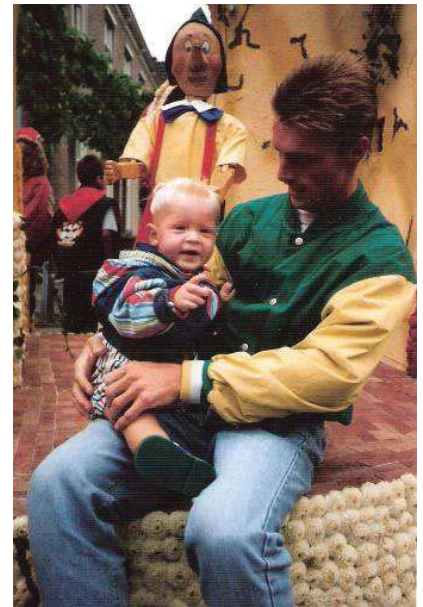
Secretaris en ontwerper Wagenbouwgroep "De Vereniging"

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Jordy Winter".

Vollenhove, 15-02-2020

Dear members of the UNESCO Intangible Heritage Nomination Committee,

I have been involved in our local corso – the Vollenhove Flower Parade – for as far back as I can remember. As the son of an enthusiastic float-builder, I was always looking to see what Dad was doing with the float. Dad was a member of 'De Vereniging' construction team. This photo shows me sitting on his lap on our float, before the corso began. The first float I can remember as a small boy was on the theme of Sesame Street. I couldn't stop talking about it at school because Dad was dressed up as Bert.

A couple of years later I heard that Dad's corso group were going to build a Harry Potter float. As a 12-year-old I was a huge Potter fan and was allowed to play the part of Draco Malfoy along with my best mates, who played Harry and Ron. We practised for weeks so that we'd be like real magicians in the parade.

When I was 14 I was allowed to officially join the float building group. So I did the welding course with the men and from that moment on, I knew it was something I'd always want to do. At home I was forever drawing designs and making scale models with Lego and K'nex.

When I was 16 I designed a float with a friend of mine. Proudly, I showed the drawing to my parents, like always. They said, 'Why don't you just hand it in to the corso committee'? So that's what I did when they had their next meeting. And the group unanimously said 'Yes!' We were going to build my float!

That was the start of my design career. That was 14 years ago and I have now produced 21 designs: for the flower parades in Vollenhove, Lichtenvoorde and Sint Jansklooster and the Gondola Parade in Belt-Schutsloot. I also help organise the Vollenhove parade, I am the secretary of my own float-building group and I design other floats for various groups elsewhere. But what I still love most about the corso is the fun and togetherness and building a float with family and friends in my own float-building group. That community spirit is what I enjoy most. And I notice that whenever I go to a different workshop or shed, there's the same atmosphere and the same drive to build something beautiful together. For me, that's what the corso is all about!

As a keen corso fan, designer and – above all – as a float-builder, I support the nomination of the corso culture in the Netherlands for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List, so that more young people have the opportunity to grow up in a corso community.

Jordy Winter
Secretary and designer, 'De Vereniging' float-builders

Winkel, 16 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Waar begin je het verhaal als je al ruim 55 jaar bent betrokken bij het Bloemencorso? Bij de verbinding en de betrokkenheid van de mensen uit je dorp. Want in een dorp met 3500 inwoners leeft het Corso enorm onder de bevolking.

Buren, families, vriendengroepen, iedereen is op één of andere manier betrokken bij het Corso.

Waarom al dat werk voor één middag wordt er vaak gevraagd? Dat heeft alles te maken met het samen bezig zijn, een creatie maken die eerst op papier stond en langzaam aan begint te groeien tot een prachtige Corsowagen, de gezelligheid, trots zijn op het eindresultaat, stiekem hopen op een prijs.

Mijn liefde voor het Bloemencorso is begonnen bij mijn ouders. Mijn vader was een fanatieke bouwer. De familieleden werden ingezet bij het gazen, papier-maché verwerken op het gaas, het kanten, plakken en prikken van de Dahlia's. Ruim 40 jaar ben ik lid geweest van diverse Corsogroepen. De laatste 15 jaar samen met mijn broer om de volgende generatie weer klaar te stomen voor het Corso.

Eenmaal gestopt met het actieve bouwen en helpen bij het verwerken van de bloemen, bestuurslid geworden.

Want vanaf de zijlijn toekijken, dat kan niet als het Corsobloed door je aderen stroomt. Ook dan voel je de saamhorigheid en de trots van de bouwers en iedereen die zich vrijwillig inzet.

Vandaar mijn ondersteuning voor de voordracht om de Corso's van Nederland op de Internationale Representatieve Lijst van Immaterieel erfgoed van UNESCO te zetten.

Met vriendelijke groet,
Anneke Molenaar Smak
Secretaris Stichting Bloemencorso Winkel

Winkel, 16 February 2020

Dear Sir/Madam,

Where do you start telling your story when you've been involved with the local corso (flower parade) for over 55 years? Well – with the community spirit and involvement of local people. Because in our village of 3,500 inhabitants, the parade is hugely important. Neighbours, families, groups of friends – everyone's involved with the parade in one way or another.

People often ask why on earth go to so much effort for something that only lasts an afternoon? Well, it's all about doing things together, creating something first on paper that slowly takes shape and eventually becomes a fantastic parade float. And then there's the fun, enjoying other people's company, taking pride in the final creation that you've made, and secretly hoping that you'll win a prize.

My love for our local flower parade began with my parents. My father was a passionate float-builder. He used to get all the members of our family involved in fixing the chicken wire on the float, moulding the papier-mâché on to the chicken wire, and then pinching, glueing and attaching the dahlias. I've been a member of various corso groups for over 40 years. Over the last 15 years I've been helping my brother to train the next generation for the parades of the future. After I stopped actively building and helping prepare the flowers, I joined in the committee side of the event. Because the fact is, once you're a dyed-in-the-wool corso fan you can't just sit back and watch from the sidelines. And you still feel the community spirit and pride of the float builders and all the other volunteers.

That's why I support the nomination to add corso culture in the Netherlands to the UNESCO Intangible Culture List.

Yours sincerely,
Anneke Molenaar Smak
Secretary, Winkel Flower Parade Foundation

Aalten, 10 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

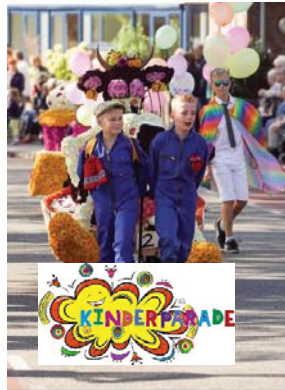
Een tijd geleden hoorde ik dat er namens de verschillende corso's een voordracht kwam voor 'UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het immaterieel erfgoed'. De corsokoepel van waaruit de verschillende corso's vertegenwoordigd zijn is hier al geruime tijd mee bezig.

Al op de basisschool kwam ik dankzij m'n vriend Rik in aanraking met het corso. Zijn vader bouwde een grote corsowagen in de schuur achter hun huis. Het duurde niet lang voordat wij onze eerste kinderwagen hadden gebouwd. Natuurlijk met een beetje hulp van vader Herman. In 2002 stapten we als jongeren in bij de grote bouwgroep die sinds die tijd Corsogroep 2002 heet.

Het corso is voor mij een verbindende factor in tijd van individualisme. Jong, oud, eenzaam en mensen met uiteenlopende hulpvragen. Iedereen werkt bij ons samen in de corsohal en maakt plezier. Ook worden er kratten bloemen door de wagenbouwgroepen aangeleverd bij de verzorgingstehuizen. Ouderen 'konten' de bloemen voor de diverse corsogroepen. Een volksfeest zoals dat in Aalten bestaat, is in mijn ogen geen feest zonder het corso. De stoet met kleurrijke wagens en muziek trekt langs de 2 verzorgingshuizen. De ouderen worden met rolstoelen vooraan aan de route gereden om zo niets te missen van de optocht. De optocht is voor hen het enigste wat ze meekrijgen van het volksfeest.

De kinderen worden uitgedaagd om mee te doen met de "kinderparade." Met een beetje hulp van de grote wagenbouwgroepen kunnen ze hun eigen creativiteit ontplooiën. Géén handvaardigheid les kan hier tegenop. Trots paraderen ze met hun creatie en klinkt het applaus langs de kant van de straat. Mijn eigen kinderen groeien op tussen corso, maquettes, dahlia's en lopen al enkele jaren mee met hun eigen creatie. Zo wil ik mijn passie, mijn levenswerk doorgeven aan de nieuwe generatie. Net zoals ik dat ooit heb meegekregen.

Sinds 3 jaar heb ik naast 'mijn' club in Aalten ook een ontwerp verzorgd voor het bloemencorso in Lichtenvoorde. Voor mij voelt dat als de champions league onder de bloemencorso's. De ervaring die ik bij de groep 'Vedut Nogal' op doe wil ik graag weer meenemen voor het corso in Aalten.

Op de foto vlnr; mijn vriend en medebouwer Rik met zijn zoon Max en vader Herman. Mijn zoon Thijs met zijn vriend tijdens de corso kinderparade. Thijs gaat ook met mij mee naar Lichtenvoorde. Zo geef ik mijn corsovirus door en zie ik mijn eigen jeugd herleven.

Ik hoop met heel mijn hart dat er nog vele zonen en dochters door heel Nederland geïnfecteerd raken met dit prachtige virus. Precies om die reden ondersteun ik de voordracht van de Corsocultuur voor de Representatieve Lijst van UNESCO van harte.

Joost Roelofsen
Wagenbouwer en ontwerper "corsogroep 2002" Aalten,
Ontwerper corsogroep "Vedut Nogal" Lichtenvoorde
Initiator Kinderparade Aalten

Aalten, 10 February 2020

Dear members of the Nomination Committee for UNESCO Intangible Heritage

Some time ago I heard that corsos in the Netherlands are to be nominated for a place on UNESCO's Intangible Culture List. The Corsokoepel umbrella organisation that represents all the different parades has been working on this for some time.

It was way back in my primary school days that I first became acquainted with the local corso, thanks to my friend. His father was building a large parade float in the shed behind their house. Before long, we'd built our first children's float – with a little help from Rik's father, Herman. In 2002 we two boys joined the big float-building team that's been called Corsogroep 2002 since that year.

For me, the corso is a way for people to bond in these individualistic times. Young, old, the lonely and people with a range of social needs. They all work alongside us and have fun in the float workshop. The float-building groups deliver crates of flowers to care homes. The elderly residents then 'top and tail' the flowers for the various parade groups. In my opinion, a festival like we have in Aalten just wouldn't be the same without the parade. The procession with its colourful floats and music passes by two care homes. The elderly residents are taken outside in their wheelchairs and sit right at the front so that they don't miss the procession. After all, that's the only part of the festival they get to see.

The children are encouraged to take part in the 'children's parade'. With a little bit of help from the adult float-builders they can use their own creativity. School handicraft lessons can't compare with that! The children parade along with their creations and you can hear the applause all the way down the street. My own children grew up around the corso, with its scale models and dahlias, and they've been taking part for several years now and displaying their own creations. In this way I'm trying to pass on my passion and my life's work to the next generation. just as it was handed down to me.

For 3 years now, I've produced a design for the flower parade in Lichtenvoorde as well as for 'my' group in Aalten. To me this feels like the 'Champions League' of the flower parades. So I hope to use the experience I've gained with the 'Vedut Nogal' group for the benefit of the parade in Aalten, too.

Photos L to R: my friend and fellow float-builder Rik with son Max and father Herman. My son Thijs and his friend during the children's parade. Thijs joining me for the Lichtenvoorde parade. As you can see, I'm passing on my enthusiasm for the corso and reliving my own youth.

I very much hope that many more sons and daughters throughout the Netherlands will be bitten by the corso bug. That's why I support the nomination of the corso culture in the Netherlands for the UNESCO Intangible Heritage List.

Joost Roelofsen

Float builder and designer for Corso Group 2002, Aalten,
Designer for Corso Group 'Vedut Nogal', Lichtenvoorde
Initiator, Aalten Children's Parade

Aan: Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed

Valkenswaard, 10 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Ik ben nog maar een paar jaar echt betrokken bij het Corso Valkenswaard. Een paar jaar geleden ben ik eens nieuwsgierig binnengelopen bij een buurtschap en gebleven als bouwer (behalve het laswerk) en vervolgens ben ik bij een ander buurtschap figurant geweest. Sinds oktober 2019 mag ik voorzitter zijn van de Stichting Corso Valkenswaard.

Ik vind het geweldig om deel uit te maken van de Corsogemeenschap. De passie van elke vrijwilliger voor Ons Corso is enorm, de saamhorigheid is groot. Het maakt niet uit wie je bent, jong of oud. Er is voor iedereen plaats en er is altijd van alles te doen. De liefde voor het ontwerpen, voor het bouwen, voor het figureren, is overal aanwezig. Corso is cultureel erfgoed en ik ben zeer trots dat ik hier deel van mag uitmaken.

We staan voor uitdagingen, veiligheid, bouwlocaties, vrijwilligers, vergroten van de corsobeleving voor aantrekken publiek. Maar we zien ook kansen in behoud van de Corsotraditie, innovatie, en samenwerking binnen de Corsokoepel en Corso's in binnen- en buitenland.

Ik stem van harte in met de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed

Gabriëlla Buijs
Voorzitter Stichting Corso Valkenswaard

Op de afbeeldingen zie je mij als figurant van buurtschap Hazestraat samen met een goede vriendin die figureert bij buurtschap Oud Dommelen, beiden uit Valkenswaard

Stichting Bloemencorso Valkenswaard

Postbus 519, 5550 AM Valkenswaard

e-mail info@corsovalkenswaard.nl, internet www.corsovalkenswaard.nl

Bankrekeningnr. NL10 RABO 0152 9023 33, BTW NL 80 66.31.806 B01

To: the Nomination Committee, UNESCO Intangible Cultural Heritage

Valkenswaard, 10 February 2020

Dear Sir/Madam,

I've only been really involved with the Valkenswaard Flower Parade (corso) for a couple of years now. Out of curiosity I went along to a neighbourhood and then stayed as a float builder (I didn't do any welding, though) and then I joined a different neighbourhood as a participant in the tableaux vivants on corso floats. I've been president of the Valkenswaard Flower Parade Foundation since October 2019.

I really enjoy being part of the corso community. The enthusiasm of every single volunteer for 'Our Corso' is tremendous, and we have a great sense of togetherness. It doesn't matter who you are or whether you're young or old. There's always room for everyone and there's always plenty to do. Everyone enjoys designing, constructing and dressing up in costume. The corso is cultural heritage and I'm very proud to be part of it.

We're focused on challenges, safety, construction workshops, volunteers and enhancing the corso experience in order to attract more spectators. But we're also keen to preserve the corso tradition and promote innovation and cooperation within the Corsokoepel umbrella organisation and corsos in the Netherlands and abroad.

I wholeheartedly endorse the Netherlands nomination for UNESCO's Intangible Cultural Heritage List.

Gabriëlla Buijs
President, Valkenswaard Flower Parade Foundation

The photos show me in costume for a tableau vivant created by the Hazestraat neighbourhood, along with a friend representing the Oud Dommelen neighbourhood (both in Valkenswaard).

Stichting Bloemencorso Valkenswaard

Postbus 519, 5550 AM Valkenswaard

e-mail info@corsovalkenswaard.nl, internet www.corsovalkenswaard.nl

Bankrekeningnr. NL10 RABO 0152 9023 33, BTW NL 80 66.31.806 B01

Tiel, 8 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Het Fruitcorso was bij mij helemaal niet zo bekend. Tot ik verslaggever van De Gelderlander werd in 2002. En een nieuwe verslaggever werd steevast naar het Fruitcorso gestuurd. Wat een sensatie was dat! Ik ben er na die eerste keer nooit meer weggegaan. Na mijn prepensioen kwam ik in het bestuur met als speerpunt pr. In 2012 zat ik in de voorbereidingscommissie aanvraag Immaterieel Nationaal Erfgoed. En wat waren we vereerd dat we in 2013 op de Lijst kwamen. Tijdens het 50-jarig bestaan van het corso, tien jaar geleden, heb ik samen met anderen het jubileumboek De peren laten los geschreven. Verder ben ik momenteel notulist van de Corsokoepel.

Vanwaar die passie? Ik heb het vaak over de buiten- en binnenkant van het corso. De buitenkant: de prachtige kunstwerken van groente en fruit. Waar elk jaar duizenden mensen van genieten. Corso als rijdend schilderij, waarbij je ogen tekort komt. Maar die binnenkant is misschien wel belangrijker. In al die bouwhallen, daar gebeurt het. En elk jaar ben ik weer verwonderd. Het is toch fantastisch dat je tieners in alle rust papier ziet lijmen. En dat ouderen in een hoekje van de hal de uien aan het pellen zijn, en verderop de zaadjes minitueus leggen. Corso is een rustpunt, hoe hectisch een wagen bouwen ook is. Corso heeft iets gemeenschappelijks, corso zet de wereld even stil. Samen bouwen, samen werken aan een doel. De wereld mag dan veranderen, corso blijft een traditie. Voor oud en zeker ook voor jong. En nog iets moois: je ziet mensen groeien. Van kleine onzekere mennekes tot stoere bouwers en ontwerpers.

Dat is de reden dat ik de voordracht van de Corsocultuur voor de Representatieve Lijst van UNESCO van harte ondersteun.

Fred Eggink

Tiel, 8 February 2020

Dear Sir/Madam,

I knew very little about the Tiel Fruit Parade until I joined the staff of *De Gelderlander* provincial newspaper in 2002. Covering the Fruit Parade was a standard assignment for new reporters. And what a sensational experience it was! From that first visit to the corso, I was completely hooked and have been to see it every year since. After taking early retirement I joined the corso committee as a PR officer. In 2012 I was a member of the committee that prepared the corso's nomination for the Inventory of Intangible Cultural Heritage in the Netherlands. How honoured we were to be added to the Inventory in 2013! Ten years ago, to mark our corso's 50th anniversary, a group of us compiled a commemorative book: *De peren laten los* ('Time to pick the pears'). Another of my tasks is to record the minutes of meeting held by the Corsokoepel umbrella organisation.

Why am I so passionate about it? I often talk of the corso as having an inside and an outside. What you see on the outside are the gorgeous creations made from fruit and vegetables, which thrill thousands of spectators every year. The corso is a mobile artwork, and a real feast for the eye. But the inside of the corso may actually be more important. The workshops are where it all happens. And every year I'm amazed at what they produce. It's so fantastic to see teenagers quietly absorbed in glueing sheets of paper. And elderly people in a corner of the workshop peeling onions or meticulously laying out seeds. However hectic building a float may be, the corso is a point of rest. It's an inclusive event that makes the world stand still for a while. It's about building together and working on a common aim. The world may change, but the corso tradition remains. For the old and, above all, for the young. Another great thing about it is that you see people grow – from bashful beginners to bold builders and daring designers.

That is the reason why I heartily endorse the nomination of corso culture in the Netherlands for UNESCO's Intangible Cultural Heritage List.

Fred Eggink

Geachte heer/mevrouw,

Als klein meisje van 7 jaar ben ik in 1985 "besmet" geraakt met het corsovirus. Samen met mijn buurmeisje mocht ik mee naar de bouwplaats van corsowagen Drumpt. Ik vond het geweldig. In een hele grote oude veilinghal, werd hard gewerkt aan de bouw van de corsowagen. Lassen, gazen, papier-maché, verven en wat mij het meest fascineerde, was het plakken van zaadjes. Er ging een wereld voor mij open, nog nooit had ik zoveel verschillende soorten zaad bij elkaar gezien. Jaren heb ik mee geplakt aan de wagen. Toen ik een jaar of 15 was, werd ik jeugdleiding en ook heb ik 2 jeugdagens en een miniwagen mee ontworpen. Het was zelfs zo erg, dat als wij op vakantie naar Oostenrijk gingen er altijd wel een of ander plakwerk, potje bisonkit en zaad meeding, tot ergernis van mijn vader. Hele zomers zat ik in de bouwhal. Er zijn uit die tijd ook hele mooie vriendschappen ontstaan. Ik heb er zelfs mijn man ontmoet! Ook toen ik ging studeren, bleef ik het corso trouw. In 2000 heb ik samen met een corsovriendin gesolliciteerd op de functie van fruitambassadrice. En wij werden gekozen. Een geweldige ervaring, die ik nooit meer zal vergeten. Bij alle bouwplaatsen gingen wij in onze plakklaren langs om mee te helpen. Nu nog steeds word ik tijdens het corso herkend van die tijd. Ook gingen we door het land om het corso op allerlei festiviteiten te promoten. Het hoogtepunt was natuurlijk het corso zelf, het 40e corso met bezoek (en een ontmoeting met) van toenmalig koningin Beatrix. En: tijdens parcours ging de cabrio waar wij in zaten kapot, de chauffeur van de corsowagen die achter ons reed, maakte gelijk plek op zijn tractor. En zo hobbelden wij de rest van het parcours al giechelend in onze mooie jurk op een tractor verder. Na mijn afstuderen ben ik als juf gaan werken op een basisschool in Tiel. En ook daar kon ik het niet laten. Elk jaar rondom het corso, sleep ik allemaal bakjes met zaad mee naar school, vertel ik uitgebreid over het corso en organiseer ik altijd een bezoek aan de bouwplaats van de corsowagen en de mozaïeken aan de Tielse stadsgracht. Ik denk dat ik zo menig kind besmet heb met mijn corsovirus. Het leuke is, dat als je nu op de bouwplaats van Drumpt kijkt, er echt tientallen oud- leerlingen van mij rondlopen. Sommige zelfs nu al zo groot, dat ze ontwerpers zijn of functies in het bestuur hebben! Dat maakt mij stiekem toch een beetje trots. Ik ben inmiddels 42 en nog steeds betrokken bij de corsowagen van Drumpt. Ook mijn man helpt mee binnen de organisatie van het corso en onze 3 dochters zijn ook besmet. De jongste is 5 jaar, maar vroeg onlangs bij de presentatie van de wagen voor dit jaar of ze ook bij het corso mocht gaan "werken". Vanwege mijn gezin en werk plak ik wel niet meer zo intensief als vroeger, maar zodra ik de bouwplaats binnenkom en de bisonkit ruik, ben ik verkocht. Tegenwoordig plak ik bij de grote wagen. Het is heerlijk om na een dag werken naar de hal te gaan en gewoon te gaan plakken of iets anders te doen. Samen met zoveel anderen, jong en oud enthousiast en bevlogen, die wagen tot de laatste vroege uurtjes af te plakken. Want ik plak door, totdat hij klaar is en dat betekent heel vaak dat er een nacht wordt overgeslagen. Een paar jaar geleden ben ik zelfs nog, toen de wagen naar de tentoonstelling werd gereden, op de rijdende wagen gaan afplakken. En dan met kleine oogjes, vermoeid op de tribune wachten totdat al die mooie wagens voorbijkomen. Zodra de stoet begint, ben ik weer helemaal wakker. Want daar doe je het allemaal voor. Ik hoop nog heel veel jaren aan dit prachtige evenement mee te mogen werken. Op school ben ik ICC er: kunst en cultuur coördinator. Ook hier zal ik mij in blijven zetten voor het corso. Niet alleen omdat ik besmet ben, maar omdat ik weet dat kunst en cultuur, zo waardevol is, juist voor kinderen. Het activeert de hersenen en legt allemaal netwerken aan, fantasie, creatie, motoriek, emotie, noem maar op. Ook Mahatma Gandhi zei al: "de cultuur van een land, woont in het hart en de ziel van de mensen."

Daarom beveel ik met "hart en ziel" de voordracht van de corsocultuur voor de representatieve lijst van UNESCO aan!

Met hartelijke groeten,

Ellis Touwslager- van Grootveld

(foto: ik sta rechts met arm omhoog, samen met allemaal oud-leerlingen die mee plakken aan de wagen van Drumpt. Foto is gemaakt tijdens de laatste avond van het plakken. Op de achtergrond zie je de jeugdagens van afgelopen jaar)

Dear Sir/Madam,

I first caught 'corso mania' as a little girl of 7 in 1985. Together with the girl from next door I was allowed to visit the corso workshop in Drumpt – a former auction hall. I thought it was wonderful! People were working hard, putting the parade float together. Welding, applying chicken wire, moulding papier-mâché and – to my mind the most fascinating activity – sticking seeds. It all opened up a new world for me: I'd never seen so many seed varieties. For many years, I joined in and helped to stick decorations on to the float. When I was about 15, I became a youth leader and designed 2 youth floats and a mini float. I was so incredibly keen that whenever my family went on holiday to Austria, I insisted on taking my handiwork with me, including a pot of glue and seeds too – much to my father's dismay! I spent entire summers in the corso workshop. I made many wonderful friendships, and even met my husband there! Throughout my time as a student, I remained true to the corso.

In 2000, a friend and I applied to be fruit ambassadors – and we were picked for the job! It was a great experience that I will never forget. We used to go round all the workshops and offer assistance. During the corso, people still recognise me from those days! We also travelled up and down the country to promote various festivities. The highlight was of course the parade itself and meeting Queen Beatrix (as she then was). Then suddenly the open-top car we were travelling in broke down! The driver of the parade float behind us straightaway made room for us on the seat of his tractor. So we spent the rest of the parade giggling away in our glamorous dresses, perched up high on the tractor!

After graduating, I got a job as a primary school teacher in Tiel. Every year in the parade season, I used to take containers of seeds to school, tell everyone all about the corso and organise a visit to the construction workshop and the fruit mosaics along the banks of the canal in Tiel town centre. I must have passed on 'corso mania' to practically every child! And the great thing is that if you go along nowadays to the workshop in Drumpt, you'll find dozens of my former pupils in there. Some of them have even become designers or members of the board! That gives me a secret sense of pride.

I'm now 42 and still involved with the Drumpt parade float. My husband helps with the organisational side of the event and our 3 daughters have 'corso mania' too. The youngest is 5, but when the new plans for this year's float were presented, she asked if she could go along and 'work' on the corso too. Due to my family and job, I'm not quite so active with the glue-pot as I used to be, but the moment I step into that workshop and get a whiff of Bison glue, there's no stopping me! These days, I work on the big parade float. After a day's teaching, it's great to just walk into the workshop and do some sticking or another activity. It's fun to work with so many other people, young and old, keen and enthusiastic, and together put the finishing touches to the float. I go on glueing until the job is done, which sometimes means staying up all night. A couple of years ago I was still sticking on the decorations aboard the float as it moved off to join the parade. And then I watched from the grandstand, red-eyed and exhausted, until all the beautiful floats had passed by. Once the procession gets going, I'm wide awake again.

So what on earth is the point of it all? I hope to play an active part in this wonderful event for many more years. At school, I'm the coordinator for art and culture. There too, I continue to play my part for the corso. Not just because I've got 'corso mania' but also because I know how precious art and culture are, especially for children. They activate the brain and make networks in it – fantasy, creation, motor skills, emotions, to name but a few. As Mahatma Gandhi once said: 'A nation's culture resides in the hearts and in the soul of its people.'

I therefore endorse the nomination of the corso culture in the Netherlands for the UNESCO Intangible Cultural Heritage List with heart and soul!

Yours faithfully,

Ellis Touwslager- van Grootveld

(Photo: That's me on the right, waving, with former pupils who are helping me stick decorations on to the Drumpt float. The photo was taken on the final evening before the parade. In the background you can see the youth float from the previous year)

Aan:
Nominatiecommissie Unesco
Immaterieel Erfgoed

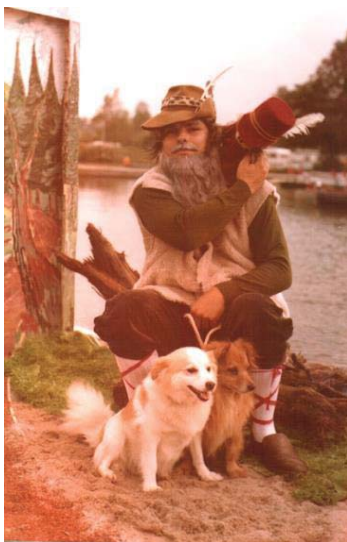
Giethoorn, 16 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie,

Ik was 6 jaar toen mijn ouders mij en mijn jongere broer meenamen naar mijn eerste Gondelvaart in Giethoorn. Het was 1964 en sindsdien verknocht aan dit evenement.

De Gondelvaart Giethoorn is eigenlijk een 'vreemde eend' in de vijver van corso's. In Giethoorn komen de verlichte en versierde voorstellingen niet rijdend maar varend voorbij. Dit gebeurt 's-avonds als het donker wordt. Giethoorn is hier niet de enige in en mag zich collegiaal meten met onze buur-gemeenschappen die ook gondelvaarten organiseren; Belt Schutsloot en Dwarsgracht. Rijdende corso's zijn ook te vinden in hetzelfde kleine gebied te weten Vollenhove en Sint Jansklooster. Al met al een waar paradijs voor de corsoliefhebbers. Voor zover mogelijk gaan bouwers waaronder ikzelf ook vaak kijken naar de andere gondelvaarten en corso's. Om te genieten maar zeker ook om inspiratie en ideeën op te doen voor toekomstige projecten.

Terug naar de Gondelvaart Giethoorn. Het kon niet uitblijven dat ik als jonge knul mee zou doen als opvarende, als rekwisiet, als gondelfigurant of als bouwer. Prachtig vond ik dit, al die mensen die op de wal stonden te klappen en te kijken naar de voorstellingen. Op jonge leeftijd een tweetal jaren (1998 & 1982) verbonden als bestuurslid en natuurlijk als bouwer, figurant en meedenker van ruim 40 gondels. Sinds kort lid van de Archief Commissie Gondelvaart Giethoorn.

De laatste 26 jaar bouwend bij dezelfde gondelbouwgroep. Een groep die zeer hecht is en een groep die ook samen kan werken met andere bouwgroepen. Er is een gezonde vriendschappelijke concurrentie tussen de bouwgroepen, maar zit een groep in nood, dan staan de andere bouwers paraat met praktische hulp en kennis. Een aantal maanden één of meerdere dagen per week met elkaar bezig zijn voor die ene avond. Het was, is en blijft bijzonder. Buiten de bouwgroepen zijn er veel enthousiaste vrijwilligers en bedrijven die dit evenement hun steun geven. Voor Giethoorn één van de mooiste evenementen van het jaar.

Met het nieuwe corso - en gondelseizoen voor de deur, ondersteun ik van harte en met een volle 100% deze voordracht voor Unesco's Internationale Representatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed opdat nu en in de toekomst iedereen kan genieten van de corso's én gondelvaarten in Nederland.

Met vriendelijke groet,
Thoni Meijer
Gondelbouwgroep De Waterlanders
Lid Archief Commissie Gondelvaart Giethoorn

Foto rechtsboven 'De Dief van Bagdad' 1967
Foto links 'Alleen op de wereld' 1980

A.F. Meijer

To:
The Nomination Committee, UNESCO Intangible Cultural Heritage

Giethoorn, 16 February 2020

Dear members of the Nomination Committee,

I was 6 years old when my parents first took my younger brother and me to the Giethoorn Gondola Parade. That was in 1964, and I've been hooked on this event ever since.

The Giethoorn Gondola Parade is actually the odd one out in the corso world in the Netherlands, because its decorated floats and performances are not on wheels but waterborne. This illuminated event takes place in the evening after dark, and features gondolas not only from Giethoorn but also the neighbouring communities of Belt Schutsloot and Dwarsgracht. There are also parades with wheeled floats between Vollenhove and Sint Jansklooster, so this area is a true paradise for corso fans. Whenever possible, constructors like myself visit other corsos and gondola parades, partly for fun but also to draw inspiration and get ideas for future projects.

Back to the Giethoorn Gondola Parade. As a young lad I simply couldn't resist taking part either as a passenger, part of the backdrop, performer or installation builder. I just loved it, with all those people watching and clapping along the waterside. For a couple of years (1998 & 1982) in my youth I was a member of the parade committee, besides constructing, performing and generally helping out with about 40 gondolas. I recently joined the Giethoorn Gondola Parade Archives Committee.

For the last 26 years I've built designs with the same construction group. We're very close-knit but we also work together with other construction groups. There's a healthy competitive spirit between us, but if a group finds itself in trouble, the others are always ready to rally round with practical assistance and knowhow. For several months, we spend one or more days a week helping each other get ready for the big evening. It's always been – and remains – really special. Besides the construction groups there are many enthusiastic volunteers and businesses that support this event. For Giethoorn it's one of the highlights of the year.

With the new corso and gondola season just around the corner, I am happy to give 100% support to this nomination for UNESCO's Intangible Cultural Heritage List, so that in the future, everyone can continue to enjoy the corsos and the gondola parades in the Netherlands.

Yours faithfully
Thoni Meijer
'De Waterlanders' gondola construction group
Member, Giethoorn Gondola Parade Archives Committee

Photo above right: 'The Thief of Baghdad' 1967

Photo left: 'Nobody's Boy' 1980

Lichtenvoorde 16 februari 2020.

Geachte leden van de Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed

Ik weet dat Nederland de Corsocultuur wil voordragen voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed en ik steun deze voordracht van harte. Ook weet ik dat de corsokoepel hierbij betrokken is.

Ik zal me even voorstellen: Heleen Rooks-Hulshof, 53 jaar. In mijn jonge jaren mocht ik als kind slechts toekijken bij de bloemenwagen waar mijn ouders bij betrokken waren en hielpen. Alleen de mannen mochten plakken, de vrouwen en kinderen waren er voor de koffie, het "kontjes kniep'n" en het inlijmen van de bloemen.

Wat is er in die tijd een hoop veranderd. Ik kijk niet meer toe vanaf de zijlijn. Vanaf 1990 ben ik bijna 25 jaar jurylid geweest van dit mooie corso, maar daarnaast ook van corso's in de buurtplaatsen Beltrum, Varsseveld, het wolcorso in Lievelede en sinds kort van de carnavalsoptocht in Groenlo. Dit jurywerk varieerde van kinderwagens, grote wagens, figuratie en panelen. Daarnaast ben ik een aantal jaar lid geweest van het bestuur van de Stichting Bloemencorso Lichtenvoorde. De functie die ik daarbij vervulde was het organiseren van aanverwante activiteiten voor de allerjongsten, de basisschoolleerlingen en de ouders. Na het neerleggen van de functie heb ik niet stilgezeten. Ik ben me in mijn baan als docente beeldende vakken op een middelbare school gaan richten op het corso en het ontwerpen van maquettes. De werkgroep ontwerpers verzorgt daarvoor op de school een zogenaamde ontwerper dag waarbij alle aspecten van het ontwerpen van een corsowagen belicht worden. (Ook ben ik lid van de werkgroep ontwerpers. Een groep mensen die het ontwerpen van corsowagens als speerpunt heeft: sparringavonden en informatieavonden voor jonge ontwerpers organiseert en de maquettepresentatie inricht.) Op school aandacht aan ontwerpen besteden is een goed initiatief gebleken en inmiddels bewezen...er is een hele lichtung enthousiaste jonge ontwerpers opgestaan die garant staan voor een mooie continuering van ons corso. Het is daarbij fantastisch om te ervaren hoe de jongere garde dolenthousiast is over het corso. Tijdens de lessen is het voor velen een vast gespreksonderwerp en worden mij vaak vragen gesteld over de ontwerpen waar bij diverse corsogroepen aan gewerkt wordt. Het verbaast mij dan hoeveel kennis zij in huis hebben...en niet alleen over ons corso, maar over alle corso's! Dit zijn geen "kinderen" meer die aan de zijlijn staan, zij zijn mede de basis van ons corso!

Naast al deze bezigheden heb ik nog een erebaan in ons corso. Ik ben lid van de optochtcommissie. Samen met twee collega's bevragen wij alle ontwerpers over hun wagen, hun kenmerken en voorkeuren en bepalen op basis van hun informatie de volgorde van het Lichtenvoordse corso.

Ook hierbij is het mooi te ervaren dat je van een zijlijn langzaam maar zeker in zo'n evenement "gezogen" wordt en ervaart hoe het in alle lagen van de Lichtenvoordse bevolking tot de verbeelding spreekt en een ieder, op zijn eigen manier, een bijdrage levert. Ik ben blij één van die mensen te kunnen zijn.

Vriendelijke groeten, Heleen Rooks-Hulshof

BLOEMENCORSO
LICHTENVOORDE

To the Nomination Committee, UNESCO Intangible Heritage

Lichtenvoorde 16 February 2020.

Dear Sir/Madam,

I've been informed that the Netherlands wishes to nominate the corso culture for UNESCO's Intangible Heritage List and I fully support this move. I also understand that the Corsokoepel umbrella organisation is involved.

Let me introduce myself: I'm Heleen Rooks-Hulshof, aged 53 years. As a child, I was only allowed to watch the flower float that my parents were involved with and helped to build. Only the men were allowed to fix the flowers on the float: the women and children were supposed to make and serve the coffee, 'pinch out' the flowers and paste them with glue.

What a lot has changed since those days! Now I no longer watch from the sidelines. Since 1990 I have been a member of the jury, not only for this wonderful parade but also for the corsos in the neighbouring villages of Beltrum and Varsseveld, the wool parade in Lielvelde and more recently the carnival parade in Groenlo. We jury members have judged a range of corso features, from children's floats to large floats for adults, and from performance to panelwork. In addition, I was a member of the Lichtenvoorde Flower Parade Foundation for several years. It was my task to organise related activities for the youngest children, as well as primary school pupils and their parents.

After stepping down, I remained active in the corso world. In my capacity as art teacher at a secondary school I have been focusing on corso culture and making scale models. The design working group I belong to runs a special day at the school, focused on float design. We hold other events and information evenings for young designers and also run a scale model exhibition. This design focus at school has proved to be a good initiative and has borne fruit. There is a new crop of competent young designers waiting in the wings to take our parade into the future. It really is fantastic to experience the enthusiasm of these young people for the parade. During the lessons, one of the recurring topics of conversation and an issue I'm often asked about is the subjects and themes that the various corso groups work on. I'm always surprised at how much the children know, and not just about our parade but actually about the entire corso culture! They're not just sitting on the sidelines. They are the basis and backbone of our corso!

Besides all these activities, I also have an honorary post, as a member of the parade committee. The three of us interview all the designers about their float(s), and determine the order in which their creations will appear in the Lichtenvoorde parade, based on what they look like and what the preferences are.

Here, too, it's great to see how you can be drawn into this event from the sidelines, slowly but surely, and also discover how much it appeals to people from all walks of life in Lichtenvoorde so that they feel empowered to join in and play a part, each in their own special way. I'm thrilled to be one of them.

Yours sincerely,

Heleen Rooks-Hulshof

Heelweg, 11 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie
UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Het bloemencorso in Varsseveld, nooit gedacht dat ik hier zo betrokken bij zou worden. Mijn buurman vroeg me acht jaar geleden of ik het leuk zou vinden om bloemen te komen pitten voor een optochtwagen. Het bleek het begin te zijn van mijn bloemenwagencarrière.

Ieder jaar weer kost het bouwen van een wagen veel tijd, energie en inspanning. Toch hebben we het er als bouwers graag voor over. Vooral in de laatste weken is het keihard werken. Maar, als je de wagen dan af hebt, en je hem vol trots door de straten mag drukken, dan ben je de koning te rijk. Het is fantastisch om al die mensen langs de weg te laten verwonderen. Je bent eventjes hét gesprek van de dag, het hele dorp praat over jouw creatie. Het blijft speciaal om hier onderdeel van te mogen zijn.

Sinds een jaar is er voor mij een taak bijgekomen: het presenteren van de prijsuitreiking. Aan mij de schone taak om aan al die corsogroepen te mogen vertellen welke plek ze behaald hebben. Ter voorbereiding op de presentatie maak ik een rondje langs alle bouwgroepen. Fantastisch om telkens weer die verhalen te horen over het bouwen. Natuurlijk, dingen gaan fout, lopen niet lekker, maar altijd komt het verhaal toch weer neer op de passie voor het bouwen.

Wanneer ik tijdens de prijsuitreiking op zaterdagochtend in Varsseveld op het bordes sta, zit ik vol adrenaline. Ik mag namelijk geen fout maken. Al die honderden mensen hebben naar dit moment uitgekeken. De spanning is altijd duidelijk zichtbaar op de gezichten. Het is een eer om al dat harde werken te mogen belonen met een prijs. Wanneer de climax aanbreekt, en de twee beste groepen tegenover elkaar staan, dan voelt iedereen dezelfde spanning. Het is ongekend wat er dan door je heen gaat, zowel als bouwer als presentator.

Door mijn stage bij Omroep Gelderland wist ik al heel snel van de voordracht waar de corsokoepel bij betrokken is. Ik was het er meteen mee eens. Om het gevoel van saamhorigheid en de passie in stand te houden, ondersteun ik als bouwer en presentator van het bloemencorso in Varsseveld van harte deze voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het immaterieel erfgoed. Laten we de traditie in stand houden.

Joppe te Lindert
Bouwer en presentator bloemencorso Varsseveld

Heelweg, 11 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

I never thought I would be so closely involved with the Varsseveld flower parade. Eight years ago, I was asked by a neighbour if I would like to remove the sepals of the flowers for a parade truck. It turned out to be the start of my career adorning trucks with flowers.

Every year, the task of decorating a vehicle takes a lot of time, energy, and effort. Despite that, it is something we do with much pleasure. In the last few weeks before the parade in particular, there is a lot of hard work to be done. But, once your truck is ready, and it's your time to move it through the streets, you feel like royalty. Seeing so many people along the route admiring what you have done is a truly fantastic feeling. Just very briefly, it is *you* who people are talking about, and *your* creation that is the topic of conversation. It has always been very special to be part of that.

A year ago, I was given an additional task - that of presenting the prizes. I am the one who now has the privilege of telling each of the parade groups where they rank. As I prepare for the presentation, I talk with all the different groups. It is wonderful to hear all their tales about creating their displays. There are things that have gone wrong, of course, things that did not go to plan, but when it comes down to it, it is always their passion that shines through.

As I sit on the platform in Varsseveld on Saturday morning during the prizegiving ceremony, I can feel the adrenalin rushing through my veins. That's because there is absolutely no room for error. All these people, hundreds of them, have been looking forward to this moment. The tension is always there, clearly etched on their faces. It is a great honour to be able to reward all that hard work with a prize. As the climax approaches, with the two best groups standing face to face, the tension is everywhere. What you feel at that moment, as a participant or as a presenter, is unlike anything you have felt before.

Thanks to my internship at Omroep Gelderland (regional public broadcaster), I learned very quickly about the nomination that the Corsokoepel is involved with. I had no hesitation in backing the nomination. As a creator and presenter for the flower parade in Varsseveld, I give my full support to this nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage, as a means of preserving the feeling of solidarity and passion. Let us uphold this tradition.

Joppe te Lindert
Creator and presenter, Varsseveld flower parade

Geachte heer/mevrouw,

Eelde 14 februari 2020

In 2007 ben ik vanuit de stad Groningen samen met mijn partner verhuisd naar Eelde. In mijn eerste jaar in Eelde heb ik als toeschouwer het Bloemencorso Eelde bewonderd vanaf de zijkant. Vol bewondering zag ik de corsowagens aan mij voorbij trekken. Vanaf dat moment ben ik "besmet" geraakt met het "corsovirus".

Via de burens ben ik in contact gekomen met een van de corsowijken (bouwgroepen) in Eelde. Bij deze corsowijk heb ik allerlei activiteiten uitgevoerd zoals: zaadjes plakken voor een mozaïek, dahlia's prikken op de wagen, vormen in karton zetten, dahlia's plukken, land waar de dahlia's groeien onkruid vrij houden, lassen.

Na een jaar ben ik coördinator van de landploeg geworden voor deze corsowijk. Als coördinator werd ik samen met alle andere landploeg coördinatoren verantwoordelijk voor de dahlia's. Van het schoffelen van het land tot plukken van dahlia's voor corso's in het land tot het berekenen hoeveel dahlia's nodig zijn voor de corsowagen van mijn eigen wijk. Als coördinator heb ik geleerd: samenwerken, overtuigen, discussiëren, standvastig zijn, flexibel zijn.

Op de dag zelf van het corso is een van de meest bijzondere momenten: het uit de tent rijden van de corsowagen. De corsowagen komt uit de beschutte opbouw tent in de buitenlucht. Gezamenlijk met alle andere bouwers van de corsowijk heb ik vol bewondering op dat moment naar de corsowagen gekeken. Als je dan later op de dag nadat de corsowagen rond heeft gereden door het dorp de eerste en ereprijs wint is dit een onbeschrijflijk gevoel die je deelt met alle andere bouwers van de wijk.

Door als nieuwkomer in het dorp actief mee te doen in het dorp bij een corsowijk heeft voor mij meege dragen dat ik mee thuis voel in Eelde.

Ik heb weet van de voordracht en heb gehoord dat de corsokoepel betrokken is bij het opstellen van het dossier. Ik stem in met de Nederlandse voordracht voor UNESCO 's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed.

Met vriendelijke groet,

Miranda van Bemmelen corso vrijwilliger

Dear Sir/Madam,

Eelde, 14 February 2020

In 2007, my partner and I moved from the city of Groningen to Eelde. In that first year in Eelde, I witnessed the local flower parade as a spectator, from the sidelines. I was full of admiration as I saw all the trucks decorated with flowers pass by. From that moment, I was 'infected' by the 'flower parade bug'.

Through my neighbours, I came into contact with the various parade groups in Eelde involved with creating displays. As part of the group I joined, I have been involved in all kinds of activities - planting seeds for a mosaic, affixing dahlias to the truck, creating shapes out of carton, picking dahlias, weeding the soil where the dahlias grow, welding.

After a year, I became the coordinator of the team of people working on the flower beds. In that capacity, I work alongside all the other team coordinators who are responsible for taking care of the dahlias. From hoeing the soil and picking dahlias for flower parades throughout the country, to calculating how many dahlias are needed for the display truck in my own district. As a coordinator, I have learned about working with others, persuading, discussing, being resolute, being flexible.

One of the most special moments on the day of the parade itself is driving the display truck out of the tent, appearing in all its glory in the open air. Like everyone else who helps create the displays, I gaze in wonder at the flower-bedecked truck. Later in the day, after the truck has been around the village and you have won the first and honorary prize, the feeling you experience and share with the others on your team is simply indescribable.

As a newcomer to the village, actively taking part in a flower parade has been a big factor in making me feel at home in Eelde.

I have heard about the nomination and understand that the Corsokoepel has been involved in the drawing up of the application. I support the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage.

With kind regards,

Miranda van Bommel flower parade volunteer

Lichtenvoorde, 19 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Ik was 17 jaar oud toen een vriend mij vroeg of het mij niet leuk leek om te helpen met het bouwen van een corsowagen. Ach...iets bouwen wat door de straten van Lichtenvoorde zou gaan rijden, dat leek me wel wat. Ik had er nooit serieus over nagedacht om me hiermee bezig te houden. Bij ons in familie deed niemand dit dus ik tot mijn 17^e had ik nooit een corsowagen van binnen gezien.

Bij het bouwen van een bloemencorsowagen (of dahliawagen) komen erg veel dingen kijken. Naast theoretische dingen ook veel praktische zaken zoals hoe een steiger gebouwd moet worden, een lasapparaat ingesteld moet worden en ook hoe je een constructie last. Ik deed destijds de HAVO en had geen idee. Deze zaken en ook dingen als vormen/figuren maken met een lasconstructie, hydrauliek en het vinden van het juiste kleurenpalet aan dahlia's heb ik allemaal kunnen en mogen leren in de tent. Deze zaken heb ik mogen leren van jongere mensen maar ook van oudere mensen. Iedereen binnen het corso realiseert zich dat enkel door het delen van kennis en een wagen van 8 meter hoog bij 25 meter lang en 4 meter breed door de straten kan rijden. Hier bestaat geen enkele opleiding voor aan een school.

Op de foto sta ik in het groene shirt. Achter mij is een corsokunstwerk te zien dat ik heb ontworpen en samen heb gebouwd met de twee mannen naast mij. Ze zijn beide van een andere generatie maar we delen dezelfde passie, het bloemencorso. Het kunstwerk beeldt een dahliabloem uit welke enkel tot stand komt door samenwerking. Ontbreekt er een onderdeel dan is de bloem niet compleet.

Inmiddels ben ik 34 jaar en mijn enthousiasme voor het corso is nog steeds even groot als 17 jaar geleden. Al mijn broertjes en zusjes zijn besmet met het virus en bouwen (fanatiek) bij verschillende corsowagens. Er zijn inmiddels 9 corsowagens door de straten van Lichtenvoorde gereden die ik heb mogen ontwerpen. Daarnaast ondersteun ik de laatste 10 jaar jonge ontwerpers op hun weg naar hun ontwerp. Ik help ze met hun ontwerp, maquette en andere zaken. Ook op deze manier geniet ik nog steeds elke dag van het corsobouwen.

Corso heeft mij veel gebracht, maar ik heb vooral veel zin om het corso in de toekomst door te geven. Mijn enthousiasme en het gevoel te kunnen overbrengen wat het is om met een groep van jong en oud, zo divers als maar kan, een wagen te bouwen. En dat alles voor die éne optocht in het jaar.

Ik hoorde over de voordracht en ook dat de Corsokoepel betrokken is bij het opstellen van het dossier en besloot daarom om deze brief te schrijven. Ik ondersteun ik de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed van harte.

Met vriendelijke groet,

Rick Luttkhold

Lichtenvoorde, 19 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

I was 17 years old when a friend asked if I would like to help build a flower parade float. Building something that would parade through the streets of Lichtenvoorde - sure, why not. Until then, I had never really thought about getting involved. Nobody in our family had ever done this, so up to the age of 17, I had never seen a parade float from the inside.

There are countless aspects to building a flower parade float (or dahlia float). As well as theoretical things, there are very many practical matters such as how to erect scaffolding, how to calibrate welding equipment, and how to actually weld. At the time, I was at secondary school, and had no idea. Getting involved with the corso gave me the chance to learn all about these aspects, and things like making shapes and figures using welded structures, hydraulics, and finding the right range of dahlia colours. I learned about them from both younger and older people. Everyone on the corso understands that it is only by sharing knowledge that a float eight metres high, 25 metres long, and four metres wide is able to pass through the streets. This is not something you can learn about at school.

I am the one in the green shirt on the photo. Behind me is a corso artwork that I designed and constructed with the two men standing next to me. They are both of a different generation but we share the same passion - the corso. The work of art depicts a dahlia, which can only be realized by working together. If there is a piece missing, then the flower is incomplete.

I am 34 years old now, and my fervour for the corso is as great as it was 17 years ago. My brothers and sisters are all now smitten and help build various flower displays just as fanatically as I do. I have now designed a total of nine floats that have paraded through the streets of Lichtenvoorde. In the last ten years, I have also assisted young designers with their creations. I have helped them with their designs, models and other aspects. This means I can still enjoy the process of constructing a float every day.

Flower parades have given me so much, but I am keen to pass on what I know to future generations. My enthusiasm and the feeling of being able to convey what it means to build a float with a group of people, young and old, from a great diversity of backgrounds. And all that for one annual procession.

I heard about the nomination and that the Corso Koepel is involved with the drawing up of the application, and that is why I decided to write this letter. The Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage has my full support.

With kind regards,

Rick Luttkhold

Aan: 'Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed'

Frederiksoord, 18 februari 2020

Geachte leden van de Nominatiecommissie Unesco Immaterieel Erfgoed,

Floraliacorso Frederiksoord ontstond in 1960 vanuit de Tuinbouwschool met versierde fietsen en een met bloemmotieven versierde auto. Drie jaar later reed het Floraliacorso over de weg met 11 praalwagens. Jarenlang kregen de basisschooleerlingen vanuit de Tuinbouwschool een stekje van een fuchsia om die zo mooi mogelijk op te kweken. De mooiste kreeg een prijs. Ikzelf was bij geboorte (1965) al besmet met het corsovirus. Als zoon van een Verhagen stond mijn wieg in corsoland. Mijn ooms zaten bij corsogroep De Mandenmakerij waar ik als 12-jarige hielp met bouwen. En als 4-jarige zat ik al op de versierde wagen van de kleuterschool.

Toen ik 15 was, verhuisden mijn ouders naar de Blokstraat en richtten we corsogroep De Blokkers op. Ik bouwde, laste, prikte en figureerde bij deze groep en was ruim 20 jaar groepsleider. Tot 2011, het jaar dat ik voorzitter werd van Corso Frederiksoord. In 2018 gaf ik het stokje door aan de nieuwe voorzitter en werd weer bouwer van de Blokkers (nu De Bauers), waar mijn broertje bouwt, maar ook mijn vrouw al jaren lid van is, de toefen verzorgt en figureert. En vaste prik: de komst van mijn Verhagen-neven en hun kinderen die helpen met prikken, al wonen ze elders in het land. Ook onze vier dochters zijn hevig besmet met het corsovirus. In de jaren 90 begon het Floraliacorso met het Kindercorso om de jeugd te verbinden aan het corso: ieder jaar doen ruim 100 kinderen mee met uiteenlopende creaties, ook

onze kinderen toen ze nog jonger waren. Om lokale basisscholen nog meer te betrekken, prikken leerlingen mozaïekborden en mogen ze jaarlijks een corsothema indienen. Ook leveren scholen om en om een prins en prinses voor de feeënwagen die de leerlingen helemaal zelf prikken. Onze dochters waren weleens themawinnares of stonden op de feeënwagen. Floraliacorso leeft in de gemeenschap. Iedereen werkt er naar toe. Dat corsoweekend ligt het verenigingsleven verder stil: er is een 'voor en na het corso'. Maandenlang bouwen de corsogroepen op hun eigen locatie aan de wagen. Op vrijdagmorgen gaan ze onder politiebegeleiding naar de tent waar ze opgesteld worden en gezamenlijk geprikt wordt. Leerlingen van corso-ouders krijgen 's middags vrij om te helpen. 'De Nacht van Frederiksoord' gaat in: ruim 500 vrijwilligers prikken tot in de vroege uurtjes, de horeca levert koffie, soep en gehaktballen. Het past precies. Waar nodig helpen we elkaar. Jong en oud. Samen de weg op. Daarna begint de strijd om de mooiste wagen. Niet het grootste maar wel het gezelligste corso van Nederland. En: 100% zonder subsidie! We draaien op vrijwilligers en sponsors. Als bouwer koester ik mooie herinneringen aan de keren dat we de ereprijs voor onze wagen kregen. Als voorzitter was ik trots dat we ondanks een kleine gemeenschap, met zoveel vrijwilligers een prachtig corso kunnen neerzetten. En trots ben ik nog op onze gemeenschap die ervoor zorgde dat Floraliacorso, na het sluiten van de Tuinbouwschool in 2003, bleef bestaan. Ons corso brengt saamhorigheid en leeft voort van generatie op generatie. Ouderen uit De Menning worden opgehaald met de bus en nemen plaats langs het parcours. Zij willen het corso niet missen en samen halen zij mooie herinneringen op. Daarom ondersteun ik deze voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed; de corsocultuur moeten we ook voor de komende generaties behouden en doorgeven.

Met vriendelijke groet,
Ronald Visser

Oud-voorzitter en wagenbouwer Floraliacorso Frederiksoord

To: 'The UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee'

Frederiksoord, 18 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

The Floraliacorso Frederiksoord came into being in 1960, the work of the horticultural school, and featured decorated bicycles and a car adorned with flower motifs. Three years later, there were no fewer than 11 decorated vehicles passing through the streets in the Floraliacorso. For many years, the horticultural school pupils received fuchsia cuttings; they then had the task of cultivating them as attractively as possible. The prettiest was awarded a prize. I had the 'corso bug' from the moment I was born, in 1965. As the son of a Verhagen, my cot was in 'corsoland'. My uncles were part of the De Mandenmakerij corso group where, as a 12 year old, I helped build the floats. Even when I was just four years old, I sat on the decorated float of the nursery school. At the age of 15, I moved with my parents to Blokstraat, where we founded the De Blokkers corso group. As part of the group, I built, welded, attached the flowers and created shapes, and I was the leader for more than 20 years. That was until 2011, when I became the chairman of Corso Frederiksoord. In 2018, I handed over the reins to the new chairman, and returned to De Blokkers (now De Bauers) as one of the creators alongside my brother. My wife has been a member for many years too, designing and shaping the sprig decorations. And as regular as clockwork, we are joined by my cousins from the Verhagen side of the family and their children who come to help attach the flowers, even though they live in different parts of the country. Our four daughters have also been seriously bitten by the bug. In the 1990s, the Floraliacorso introduced the Kindercorso (for children) in order to attract young people to the corso, and every year more than 100 children take part, with the most fantastic creations. Our own children were involved with this too, when they were younger. As a means of involving local primary schools more closely, pupils build mosaic displays, and every year they are invited to submit corso themes. Schools also take it in turn to provide a prince and a princess for the fairies float, which the pupils decorate entirely by themselves. In their time, our daughters occasionally won the theme prize or were chosen to be on the fairies float. Floraliacorso is an integral part of the community. Everyone works towards the same goal. During the weekend of the corso, everything else stops - time is measured in terms of 'before or after the corso'. The various groups spend months working on their floats, each at their own location. On the Friday morning, they are taken - under police escort! - to the tent where they are set up and where the flowers are attached. School pupils whose parents are involved are given the afternoon off to help them. 'De Nacht van Frederiksoord' ('Frederiksoord Night') begins, with more than 500 volunteers attaching the flowers into the small hours, while bars and restaurants provide coffee, soup and meatballs. Everything comes together. If we need to, we help each other. Young and old. On the road together. It is then that the competition for the best float begins. It may not be the biggest corso in the Netherlands, but it is certainly the friendliest. And, it receives no grants or subsidies! We depend on volunteers and sponsors. As a creator, I have wonderful memories of the times we were awarded the honorary prize for our float. As a chairman, I was proud that, despite being a small community, we were able to put on such a fabulous corso with so many volunteers. And I am proud of our community for ensuring that Floraliacorso continued to survive, even after the closure of the horticultural school in 2003. Our corso generates solidarity and lives on from generation to generation. Senior citizens from De Menning are collected by bus and watch from along the route. They are passionate about seeing the corso and together reviving fond memories. That is why I fully support this nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage; we must safeguard and pass on the corso culture for future generations.

With kind regards,

Ronald Visser

Former chairman and float decorator, Floraliacorso Frederiksoord

Lichtenvoorde 22 februari 2020

Aan: Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed

Geachte heer/mevrouw,

Graag ondersteun ik middels deze brief, de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed, waarbij de Minister van OCW de Corsocultuur voordraagt. Het is mij bekend dat de Corsokoepel betrokken is bij het opstellen van het dossier.

Zelf ben ik vanaf mijn prille jeugd (was toen 10 jaar) betrokken bij het Lichtenvoordse bloemencorso. In de 47 jaar die daarop volgde is de liefde voor bloemencorso alleen maar gegroeid. De eerste werkzaamheden bestonden uit het inlijmen van de bloemen en snel daarna mocht ik al de bloemen op de corsowagen plakken. Toen ik op 18 jarige leeftijd mijn vriendin, inmiddels al 31 mijn vrouw, leerde kennen die ook met het corso verweven bleek te zijn, sloot ik mij aan bij haar corsogroep. Hielp in die jaren die daarop volgden bij alle facetten van de corsowagen vanaf het poten van de dahliaknollen tot aan het begeleiden van de corsowagen in het corso. Inmiddels mag ik al 8 jaar de voorzitter zijn van deze geweldige fijne corsogroep waardoor ik het corso nog intenser ervaar. Ook mijn kinderen die inmiddels 21 en 23 jaar oud zijn, zijn "besmet" met dit corsovirus. Ik hoop dat zij dit virus door kunnen geven aan de volgende generatie. Om die reden ondersteun ik de voordracht van harte.

Op bovenstaande foto een aantal mensen uit onze corsogroep. De pijl geeft aan waar ik sta.

Met vriendelijke groet,

A handwritten signature in black ink, which appears to read 'Tonny Roelofswaard'. The signature is written in a cursive, flowing style.

Tonny Roelofswaard
Voorzitter Corsogroep Van Reedestraat

Lichtenvoorde, 22 February 2020

To: The UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee

Dear Sir/Madam,

I am pleased to support the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage, made by the Minister of Education, Culture and Science. I understand that the Corso Koepel (corso umbrella organisation) is involved with the application.

Speaking personally, I have been part of the Lichtenvoorde corso parade since the age of 10. In the 47 years since then, my love for corso has only grown stronger. My first tasks consisted of preparing the flowers with glue and then actually attaching them to the float. When, at the age of 18, I first got to know my girlfriend — who has now been my wife for 31 years — I joined her assembly group once I learned that she too was involved with the corso. In the years that followed, I helped in all kinds of ways — from planting the dahlia bulbs to escorting the float during the parade. I have been the chairman of this excellent group of float builders for eight years now, which means I experience the parade and all its preparations more intensively than ever. My children, who are 21 and 23, are also completely consumed by 'corso fever'. I hope this is something they will pass on to the next generation. That is why the nomination has my wholehearted support.

The photo above shows some of the people in our assembly group. The arrow is pointing to me.

With kind regards,

Tonny Roelofswaard
Chairman of the Van Reedestraat assembly group

Wernhout, 21 februari 2020

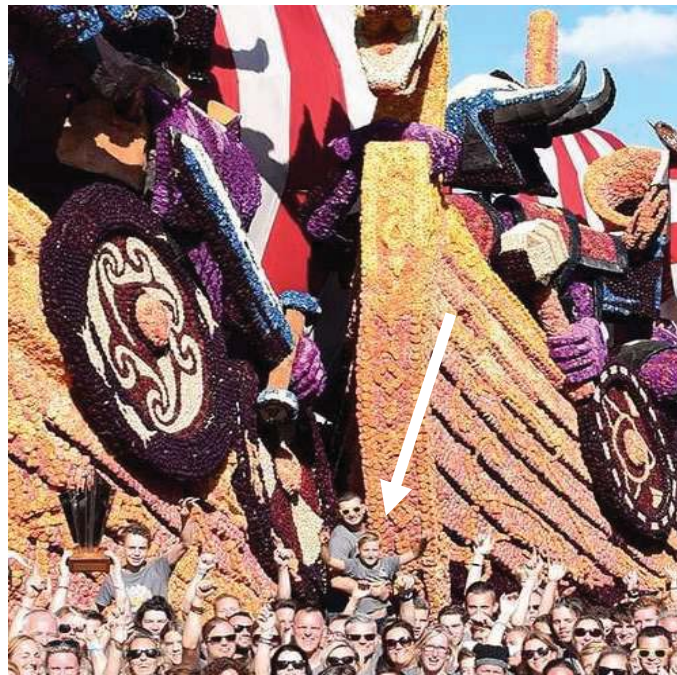
Geachte heer/mevrouw,

Ik hoorde in het nieuws dat de corsocultuur wordt voorgedragen voor de Representatieve Lijst van het immaterieel erfgoed van UNESCO. Ik was supertrots toen ik dat hoorde en ik vind dat ook een erg goed idee. Ik zal proberen uit te leggen wat bloemencorso voor mij betekent.

Ik ben Brent, 11 jaar en kom uit een echt corsogezin. Mijn ouders zijn al jaren fanatieke bouwers van de corsowagens en het is er dus bij mij met de paplepel ingegoten. Toen ik klein was, namen mijn ouders mij al mee naar de corsotent waar onze wagen wordt gebouwd. Vanaf het begin was ik gefascineerd door alles wat met het bloemencorso te maken heeft. Mijn vader ontwerpt vaak een van de corsowagens. Hij zit bij een andere buurtschap dan mijn broer, mijn moeder en ik. Mijn zus zit weer bij een andere buurtschap. Aan de gevel van ons huis hangen drie verschillende corsovlaggen, van elk buurtschap één. Er is dus flink wat concurrentie in ons gezin. 😊

Dat is wel het mooie aan het corso vind ik, je bouwt bij de buurtschap waar je je thuis voelt, bijvoorbeeld omdat je er woont of omdat daar je vrienden zitten. Ik hoop natuurlijk altijd dat onze buurtschap wint, maar op de 1e zondag van september vind ik het heel belangrijk dat alle wagens op hun best mee kunnen rijden, dan is de wedstrijd het eerlijkst. Van de spanning heb ik soms gewoon buikpijn!

Bij mij begint het echt te kriebelen als ik de bouwtenen weer opgebouwd zie worden in mei. In juni weten we ook wat de andere buurtschappen gaan maken. Dan begint het raden natuurlijk al.... "Wie zou er dit jaar winnen".

Ik doe ik de corsotent allerlei werkjes. Het leuke is dat ze me alles willen leren. Ik was net 9 jaar toen ik leerde lassen van Ruben, hij was ouder en kon het al goed. Het leuke vind ik dat je leert samenwerken met mensen van alle leeftijden. In de corsotijd zijn de mensen met wie je aan de wagen bouwt een soort van familie. Op de foto zie je mij (bij de witte pijl) met mijn buurtgenoten. Ik zou me geen leven meer zonder corso voor kunnen stellen. Ik zou het erg leuk vinden als het corso wordt voorgedragen voor de lijst.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Brent van Loon'.

Brent van Loon (11 jaar), buurtschap Tiggelaar van het bloemencorso in Zundert

Wernhout, 21 February 2020

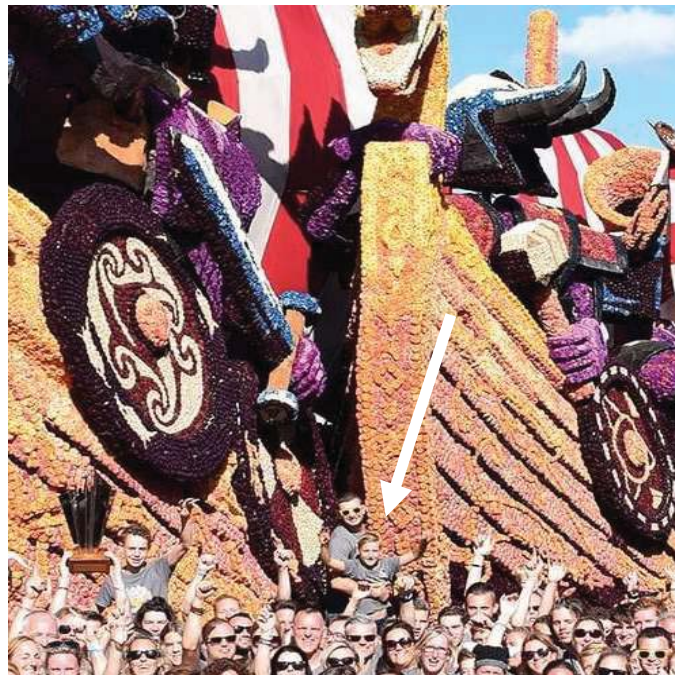
Dear Sir/Madam,

I heard on the news that the corso culture is to be nominated for the UNESCO international list of Intangible Cultural Heritage. This is an excellent idea, and one that fills me with pride. I will try to explain what corso means to me.

My name is Brent, I'm 11 years old, and come from a corso family, through and through. My parents have helped build floats with passion for many years, so it is something I have been brought up on. When I was small, my parents took me with them to the tent where our float was being decorated. From as far back as I can remember, I have been fascinated by everything related to the parade. My father often designs one of the floats. He is part of a different assembly group than that of my mother, my brother, and me. My sister is in another group too. There are therefore three different flower parade flags on the front of our house, each representing a different corso neighbourhood. It's safe to say that there is a strong competitive spirit in our house! 😊

That's the great thing about corso, I think — you belong to the local neighbourhood assembly group where you feel at home, because that is where you live, or because your friends are part of it as well. Obviously I always hope our group wins, but I think it's really important on that first Sunday in September that every parade float is at its best, as that makes for a fair contest. I sometimes get stomach ache from the tension and excitement!

I start getting excited in May, when the tents where the floats are to be decorated are being put up. In June, we know what the other groups are going to be making. That's when the guessing game starts... "Who's going to win this year?"

I do all sorts of work in the tent. What I really like is that the people there want to teach me everything. I had just turned nine when I learned from Ruben how to weld; he is older than me and was already very good at it. It's also good to learn how to work with other people of all ages. During the parade 'season', the people you are creating your float with are a kind of family. You can see me on the photo (see the white arrow) with the other members of my group. I cannot imagine life without corso. I would be really pleased to see the corso culture nominated for the list.

Brent van Loon (aged 11), Tiggelaar neighbourhood of the Zundert corso

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

In 1987 ben ik als 11 jarige met mijn ouders in het mooie dorp Voorthuizen komen wonen. Van corso's wel eens gehoord omdat in onze jonge jaren we wel eens in Vollenhove zijn wezen kijken. Maar actief er mee bezig moet ergens in het jaar 1998 zijn geweest, dat ik door bouwwijk De Wheem gevraagd ben een ontwerp te maken voor hun wagen. In die jaren richtte de aandacht zich geregeld op het tikken/steken van de dahlia's op de wagen, en de daarbij behorende randtaken.

Een aantal jaar minder actief geweest, maar het moet het jaar 2011 zijn geweest, dat ik bij bouwwijk De Wheem weer actief ging helpen bouwen. Het creëren van hetgeen bedacht was op een kaal onderstel. In het begin veel met hout, maar al snel kwam ik er achter dat staal ook wel handig was. En met het motto, "ik kan alles, totdat het tegendeel bewezen is" de slijptol ter hand genomen en zelfs het lasapparaat gehanteerd, en zo de corsoambachten ontwikkeld. Als de wagen zijn voltooiing naderde, alles rondom verlichting en geluid aangebracht. En natuurlijk het geheel samen met vele wijkbewoners voorzien van dahlia's. Vanaf dat moment heeft het corso virus zich echt meester gemaakt van mij. We bouwden niet alleen aan de wagen, maar ook aan de saamhorigheid.

Op de foto hiernaast, loop ik met onze wagen mee. Middels portofoons communiceren we met de bestuurder die in de wagen zit.

Vanaf het najaar van 2015 heb ik mij aangemeld om mee te helpen als secretaris van Bloemencorso- en Festival Vereniging Voorthuizen e.o.

Een vereniging die nu al 87 jaar bestaat. Vanuit die rol is de volledige organisatie van het festival en alle randactiviteiten een van de belangrijkste taken geworden waar ik mij nu mee bezig houd.

En daarnaast vanuit deze positie ook betrokken geraakt bij de activiteiten van de Corso Koepel, de jaarlijkse overleggen inspireren mij om nog meer te bereiken met ons corso. Om het te laten groeien, samenbindend bezig te zijn, om elkaar in een vereenzamende maatschappij te blijven ontmoeten.

Ondertussen in 2019 het stokje overgenomen als voorzitter, ons geregistreerd in het netwerk Immaterieel Erfgoed. En daarom kan ik ook als voorzitter van Bloemencorso- en Festivalvereniging Voorthuizen e.o. de voordracht ondersteunen voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van Immaterieel erfgoed. Een voorzitter met een visie, met een droom om het bloemencorso nog generaties in het dorp, maar ook daar omheen te mogen borgen, uitbreiden en waar mogelijk toekomst te geven, en mensen te blijven enthousiasmeren om tijd en energie in dit prachtige ambacht te mogen steken. En zo samen met alle corso's in Nederland verenigd in de Corso Koepel, dit ambacht uit te oefenen.

Met vriendelijke groet,

Marco Wijkhuizen

Voorzitter van Bloemencorso- en festival Vereniging Voorthuizen e.o.

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

In 1987, when I was 11, my parents and I moved to the charming village of Voorthuizen. I had heard about flower parades, because we had been to watch a few in Vollenhove when I was younger. But I think it was only in 1998 that I became actively involved, when I was asked by the De Wheem group to make a design for their float. In those days, the focus was more on attaching the dahlias to the float, as well as a few peripheral matters.

There followed a number of years when I took a step back, but I think it was from around 2011 that I once again took an active part in helping build the displays for De Wheem. The task of creating the design involved starting with a bare frame. At first, it meant mostly working with wood, but I quickly realized that steel was a useful material too. And with the motto, "I can do anything until proven otherwise", in mind, I took up the grinder and the welder, and my journey of developing the skills for the corso began. Once the float was nearly finished, I fitted all the necessary lighting and sound equipment too. And of course, many local people came to help with the flower decorations. From then on, I was truly hooked. It was not just a parade float we created together, but also a great spirit of togetherness.

On the photo here, I can be seen walking alongside the truck. We use walkie-talkies to communicate with the driver inside the truck.

In the autumn of 2015, I signed up to help as secretary of Bloemencorso- en Festival Vereniging Voorthuizen e.o.

This association has been in existence for 87 years. One of the most important tasks in this role is the complete organization of the parade and all the various activities associated with it.

The position has also seen me becoming involved with the activities of the Corso Koepel, whose annual meetings inspire me to achieve greater heights with our own corso. To help it grow, to bring people closer together in a society where loneliness is becoming an increasing phenomenon.

In 2019, I took on the position of chairman, and registered our parade in the Intangible Cultural Heritage network. And that is why, as the chairman of Bloemencorso- en Festivalvereniging Voorthuizen e.o., I support the nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. I am a chairman with a vision, with a dream in which the corso continues and thrives for many generations not only in our village, but also in the surrounding areas, and which continues to generate the passion in people to devote their time and energy to this wonderful tradition. Together with all the other flower parades in the Netherlands, united in the Corso Koepel, I aim to keep this tradition alive.

With kind regards,

Marco Wijkhuizen
Chairman of Bloemencorso- en Festival Vereniging Voorthuizen e.o.

Corso's bestaan bij de gratie van 'gekken'!

Elk jaar verbaas ik me weer over de veerkracht van de menselijke geest en die van haar/zijn lichaam. Na de realisatie van weer een geslaagde corsopresentatie hoor je bouwers, arrangeurs, organisatoren, figuranten, muzikanten en andere medewerkenden verzuchten, "..... poehh dat zit er gelukkig weer op, ik weet niet of ik volgend jaar nog energie heb voor onze volgende....".

Een reactie die helemaal niet vreemd is gezien de hoeveelheid uren die deze vrijwilligers hebben gestoken in 'hun' presentatie, de vele overleggen, je werkt nu eenmaal met een grote groep mensen, het geldt dat er toch in is gaan zitten ondanks dat er een budgetje voor onkosten was, maar ja, "... waar is dat bonnetje, ach laat maar zitten ook...". Maar ook de spanning die even ontstond tussen twee of meer hardwerkende vrijwilligers die even van een andere kant tegen een aandachtspunt aankeken kost energie van deze enthousiastelingen. Het is soms slopend.

En dan komt de corso organisatie na drie maanden alweer met het jaarthema en de titels van het corso van volgend jaar, met enthousiaste plannen en daar gebeurd het toch weer; besmet!
Besmet met het corsovirus, je beseft het je misschien nog niet maar eens besmet is voor je leven besmet.

In elk team van vrijwilligers dat bouwt aan hun corso presentatie, in het geval van het Varend Corso Westland aan hun Corsoboten, zitten enkele 'gekken', 'corsogekken'. Mensen die vanaf het begin de contouren van het eindproduct, hun corsoboot al zien en hun eigen enthousiasme, vasthoudendheid en energie weten over te dragen op anderen, hen weten te motiveren tot inspanningen die oneindig lijken. Zonder deze leiders komt het niet van de grond, geen corso. Corso's zijn echte teammakers; samenwerken, passie, maar ook compassie je ervaart het allemaal bij het ontwikkelen, regelen, voorbereiden, realiseren, uitvoeren, genieten van een corsoboot, ja tot en met de afbouw ben je een team, een familie! En zoals dat gaat in een familie, altijd met een lach en een traan.

Had ik het tot nu toe over de makers van corsoboten, corso presentaties, wat te denken van organisatoren, commissieleden, de mensen op de achtergrond, ook hier heb je een 'drive' nodig die ongekend is. Het organiseren van een corso is een jaarrond hobby.

Buiten de bestuurders en andere organisatoren is er nog een grote groep mensen die een evenement als het Varend Corso Westland 'dragen', de uitvoerders: de hekkenplaatsers, verkeersregelaars, vlaggenmast zettters, cateraars, EHBO'ers, speakers, schoonmakers, afbouwers etc. etc. Mensen die ook dat ene doel voor ogen hebben, het evenement doen slagen.

Ons publiek verwennen met een mooie stoet van boten met prachtig gearrangeerde bloemen en planten, groente en fruit, met muziek, met dans, met spel, met acts; totaaltheater!

En waar staat en zit dat publiek dan, langs de weg met een eigen boterham of een patatje, op een dijk of in de wei met een picknickkleed en -mand (met inhoud).

Of bij opa en oma, broer of zus, bij vriend of vriendin in de tuin, waarbij er als het ware een verjaardag wordt gevierd zonder jarige en weet u, dat maakt mij trots.

Het maakt mij trots dat ik onderdeel mag zijn van een organisatie die mensen bijeenbrengt, heel verschillende mensen die gezamenlijk een corsoboot realiseren, mensen die zich aan de randen van het evenement manifesteren en zorgen voor veiligheid van deelnemers zowel als publiek. Trots dat we voor momenten van verbroedering zorgen bij ons zelf en bij ons publiek.

Wat zou het mooi zijn, wat zou het een bevestiging zijn voor al die 'corsogekken' als de Nederlandse corso's op de UNESCO-lijst van immaterieel erfgoed zouden komen..... geen 'gek' idee eigenlijk. Ik zie de corsocultuur dan ook graag voorgedragen worden als Unesco erfgoed!

Hans Hoogerwerf
Artistiek Coördinator
Varend Corso Westland

Flower parades exist by the grace of its wacky characters!

Year after year, I am amazed by the resilience of the human spirit and the human body. After the conclusion of yet another successful corso, the creators, arrangers, organizers, helpers, musicians, and others can always be heard saying, "...well, I'm glad that's all over, I'm not sure I'll have the energy to do it all again next year...".

A perfectly understandable sentiment when you consider the hours that all these volunteers have put into 'their' displays, the many discussions — after all, it involves working with large numbers of people — the money spent, even though there is a budget for expenses... "where did I put that receipt... oh, who cares...". The tensions that arise between two or more hardworking volunteers about differences of approach, for example, can sap the energy of the most devoted enthusiast. It can be exhausting.

And then just three months later, the parade organizers come up with the theme and the titles for next year's corso, all kinds of exciting plans... and suddenly everyone's back on board again!

You may not realize it straight away, but once you've been bitten by the 'corso bug', there's no going back.

Every team of volunteers building a parade display has its fair share of 'wacky' characters, certainly in the parade boats of Varend Corso Westland. These are people who can visualize the contours of the finished product from the very start, who can envisage their parade boat, and who are able to infect others with their passion, determination, and energy, and inspire them to efforts that never seem to end. Without them, the corso would never get off the ground. Flower parades build teams — collaboration, passion, and compassion — you go through it all when developing, arranging, preparing, achieving, carrying out, enjoying a parade boat; and even when you're taking it apart after it's all over, you're a team, a family! And as with any family, there are ups and downs.

So far I have only talked about the creators of the parade boats, the displays, but let us not forget the organizers, committee members, the people in the background - here, too, drive is essential. Organizing a corso is a year-round hobby.

As well as the organizers, there is a large group of people who help make the Varend Corso Westland what it is — the people who put the fencing in place, those who direct the traffic, who erect the flagpoles, caterers, First Aiders, speakers, cleaners, and those who dismantle everything once it is all over, and others. People who share the same goal — ensuring the event is a success.

It's about treating our audience to a fabulous procession of boats with wonderfully arranged flowers and plants, vegetables and fruit, with music, dance, fun, acts — total theatre!

And the audience line the route, enjoying their sandwiches and snacks, on a dyke or in a field with a picnic basket and blanket.

Perhaps they are with grandma and grandpa, their brother or sister, with friends in their garden — it's like celebrating a birthday when it's no-one's actual birthday, and that makes me so proud.

It makes me proud that I can be part of an organization that brings people together, a wide range of people who together create a flower parade boat, people who appear at the periphery of an event and ensure the safety and security of participants and spectators alike. Proud that we can create such great feelings of fraternity among ourselves and our audience.

How marvellous it would be, what an affirmation it would be for all those 'wacky' characters, if the Dutch flower parades were to be added to the UNESCO list of Intangible Cultural Heritage... not such a 'wacky' idea at all, in fact. I would therefore love the corso culture to be nominated as UNESCO heritage.

Hans Hoogerwerf
Artistic Coordinator
Varend Corso Westland

Prijstitreiking Bloemencorso Eelde 2019

Aan de Nominatiecommissie Unesco Immaterieel Erfgoed

Eelde, 18 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Toen we in 1971 trouwden, vonden we onze nieuwe woonplek, komende vanuit de stad Groningen, in het dorp Eelde.

Na korte tijd werden we geconfronteerd met het Bloemencorso Eelde en al snel aangestoken door het corsovirus. Wat een prachtig gebeuren, niet alleen de schitterende corsowagens, maar vooral ook de corsokoorts in het dorp. Wat ons het meest aanspreekt is de samenhang en de plezierige samenwerking van een groot deel van de bewoners van dit dorp. Jaarlijks werken ca. 3000 mensen in allerlei hoedanigheden mee aan dit festijn. En ondanks dat het corso uiteindelijk maar één weekend per jaar plaats vindt, merk je het hele jaar door de binding tussen bewoners van het dorp.

Inmiddels is het Bloemencorso Eelde uitgegroeid tot één van de grootste culturele attracties van de provincie Drenthe (NL) met jaarlijks tienduizenden bezoekers.

Na bijna 50 jaar zijn we nog steeds enthousiaste vrijwilligers en geloven heilig in het Bloemencorso als evenement, maar vooral ook in het belang voor onze leefomgeving: sociale binding voor iedereen, samenwerking, naar elkaar omzien, begrip voor elkaar en creatieve ontwikkeling. En natuurlijk een evenement, wat jaarlijks de bezoekers naar uitkijken en veel plezier brengt.

Het corso draagt sterk bij aan een uiterst fijne leefomgeving!

Graag ondersteunen we de voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst voor Immaterieel erfgoed. De corsocultuur is van groot belang voor jong en oud en moet behouden blijven vanuit zowel cultureel oogpunt als ook voor de samenhang in alle corso gemeenschappen in Nederland

Fred Cazemier

Bestuurslid Stichting Bloemencorso Eelde

Wilmien Cazemier

vrijwilligster

Prizegiving Ceremony, Bloemencorso Eelde 2019

To the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee

Eelde, 18 February 2020

Dear Sir/Madam,

When we married in 1971, we settled in the village of Eelde, both of us having come from the city of Groningen.

We had only been here a short time when we heard about the Bloemencorso Eelde (flower parade), and we were very quickly bitten by the 'corso bug'. It's such a splendid event, not just because of the stunningly beautiful procession of parade floats, but also the 'corso fever' that grips the village. What we relish most is the solidarity and the enjoyment of working with a large number of the village residents. Every year, there are around 3,000 people who work on the event, in every capacity. And even though it takes place over just one weekend, the bonds that unite the village are noticeable throughout the year.

Now, the Bloemencorso Eelde has grown into one of the largest cultural attractions in the province of Drenthe (NL), drawing in tens of thousands of visitors every year.

After almost 50 years, we are still passionate volunteers and have an unshakeable belief in the Bloemencorso as an event, as well as in its importance for the environment in which we live — social inclusion for everyone, working with others, looking out for each other, understanding each other, and creative development. And of course the event itself, which visitors look forward to year in year out, and which brings so much pleasure.

The corso makes a big contribution to a healthy living environment!

We are very pleased to support the nomination for UNESCO's international representative list for Intangible Cultural Heritage. The corso culture is of great importance to young and old alike and must be preserved, from a cultural perspective, and in the interest of solidarity in every parade community in the Netherlands.

Fred Cazemier

Wilmien Cazemier

Board Member,
Stichting Bloemencorso Eelde (foundation)

volunteer

Vollenhove 18-2-2020

Geachte leden van de Nominatiecommissie UNESCO immaterieel erfgoed,

Als kleine jongen ging ik al samen met mijn ouders naar het corso van Vollenhove. Ook werd door de familie het corso van Sint Jansklooster en de gondelvaart in Belt-Schutsloot vaak bezocht. Ik denk dat tijdens het bezoeken van deze evenementen het corsovirus bij mij is begonnen.

In mijn jonge jaren heb ik bij verschillende wagenbouwgroepen meegeholpen. In 1991 vonden wij het, als vriendengroep van jongens en meisjes van 15/16 jaar, tijd om met een eigen wagen aan het corso van Vollenhove mee te gaan doen. Het viel in de beginjaren niet altijd mee om alles zelf te regelen, maar nu, bijna dertig jaar later, ben ik als voorzitter van dat jeugdgroupje van vroeger super trots dat wij het virus weer kunnen doorgeven aan onze kinderen.

Wij doen er alles aan om de jeugd bij het wagenbouwen te betrekken door middel van het bouwen van een jeugdswagen en ze een lascursus e.d. aan te bieden. Hierbij moet de jeugd eigenlijk alles allemaal zelf regelen, vanaf het ontwerp tot aan de inkleuring. Maar ook heel belangrijk is het leren samenwerken en het verdelen van de taken. Ik vind het echt geweldig om te zien hoe kinderen van +/- 10 jaar alles zelf regelen.

De jeugd heeft natuurlijk de toekomst en ik hoop dat ik samen met mijn kinderen nog vaak samen aan het corso kan mee doen.

Op de foto's hierboven staan mijn drie zonen, alle drie al besmet met het corsovirus. Het is voor mij en vele ander vaders en moeders mooi om samen met een hobby bezig te zijn. Ik ben dan ook erg trots als we met het hele gezin samen naar de bouwlocatie gaan om daar gezamenlijk aan de corsowagen te werken. Ik hoop dan ook van harte dat er nog heel veel mensen besmet raken met het mooie corsovirus en daarom ondersteun ik de Nederlandse voordracht van de Corsocultuur voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed.

Alwin Hoogstede

Voorzitter wagenbouwgroep Fatal Attraction Vollenhove

Vollenhove, 18 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

When I was a little boy, my parents would take me to the Vollenhove corso. We were also frequent visitors to the Sint Jansklooster corso and the parade of gondolas in Belt-Schutsloot. I think it was during the visits to these events that I was bitten by the 'corso bug'.

In my youth, I helped with various float construction groups. In 1991 we - that is, our group of friends, boys and girls alike, aged around 15 or 16 - thought it was high time we had our own float in the Vollenhove corso. Arranging everything ourselves was not easy during those first few years but now, thirty years later, I, as chairman of that youth group of yesteryear, am hugely proud that we are able to pass on our passion to our children.

We do everything we can to involve our youngsters in the construction of the floats, by enabling them to build their own float and by offering them welding courses, for example. They have to arrange more or less everything themselves, from the design to the colours. But it is also important that they learn teamwork and how to allocate the various tasks. It is so heartening to see how children aged around 10 arrange everything themselves.

The children are the future, of course, and I look forward to taking part in the corso with my children for many years to come.

On the photos above are my three sons, who are already passionate about the corso. For me and for many other mothers and fathers, it is great to have a hobby. I am therefore very proud whenever we go as a family to the assembly site to work together on the corso float. I hope very much that many other people fall under the 'spell' of the corso, and that is why I support the Dutch nomination of the corso culture for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage.

Alwin Hoogstede

Chairman, Fatal Attraction Vollenhove float construction group

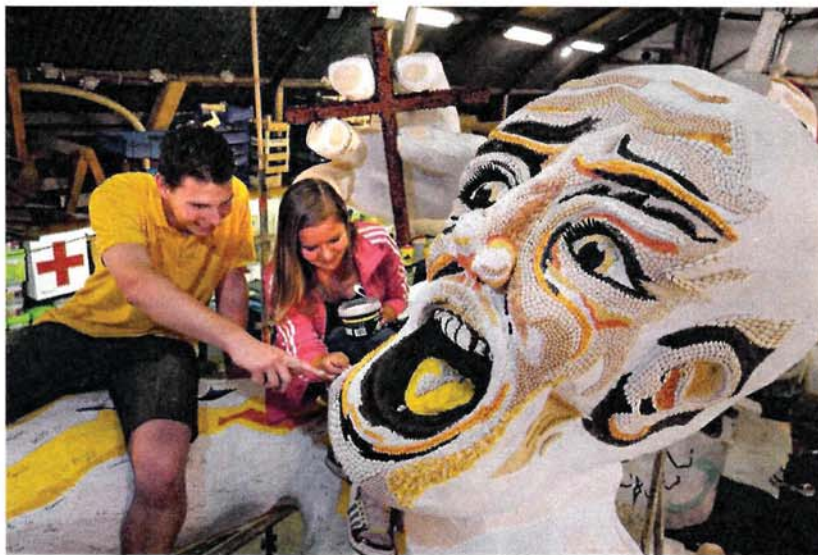
Donderdag 20 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Centraal in Nederland ligt de Betuwe: een gebied dat bekend staat om zijn fruitproductie, mijn geboortestreek. Als zoon van een fruitteler, hoe kan het ook anders, liep ik als zesjarige jongen de bouwschuur binnen van de plaatselijke corsoclub. Hier werd met noeste arbeid gewerkt aan een corsowagen. Dit moment zal ik nooit vergeten. Door overrompeld te worden met het denkbeeldige 'corsovirus' was dit het punt waar mijn levenswijze bepaald werd.

Ruim twintig jaar na dato kan ik zeggen dat het corso in mijn vezels zit. In de loop der tijd heb ik vele rollen vervuld: van jeugdige bouwer en plakker tot mijn bestuurlijke functie bij de organisatie van het Tielse Fruitcorso. Deze functies verschillen van taken en bezigheden met als rode draad: de Betuwse producten en de streek promoten. Dit doel is in de afgelopen twee jaar bijgesteld tot: de trots uitdragen van de corsocultuur in Nederland. Sinds tien jaar ben ik ook vaste bezoeker van een aantal corso's in ons land. Vol fascinatie kijk ik mijn ogen uit hoe andere regio's zich inzetten voor deze vorm van cultuur. Dit gevoel werd versterkt toen ik de passie zag tijdens de bijeenkomsten van de corsokoepel.

Het is lastig om uit te leggen wat het corso voor mij betekent. Ik denk dat het makkelijkst te vergelijken is met een geloofsovertuiging. Zo gaat er geen dag voorbij dat ik niet met het corso bezig ben. Ook bij mijn sociale leven speelt corso een hoofdrol. In mijn corsoloopbaan heb ik vele mensen leren kennen, waarvan er velen zijn uitgegroeid tot boezemvrienden. Er zijn meerdere voorbeelden te noemen van hoe deze hobby verweven zit in mijn leven. Zelfs tot vakanties aan toe, worden bepaald door het corso. Want je kunt, gevoelsmatig, niet weg tijdens de bouwperiode en als je dan toch weg gaat, laten we dan in de buurt blijven zodat we altijd snel terug naar de schuur kunnen gaan.

Het corso heeft mij laten groeien: zowel corsowerkzaamheden als op sociaal vlak. Zo dien je als ontwerper sturing te geven aan de club, ideeën te beargumenteren en kritisch naar jezelf te kijken. Ik ben erg dankbaar dat ik dit heb mogen leren terwijl het voor mij voelde als een creatief tijdverdrijf. Om mijn dankbaarheid te tonen zet ik mij in om mijn kennis en kunde door te geven. Dit doen we door een lesprogramma uit te geven, het kindercorso te organiseren en samen te bouwen.

Als bestuurslid van Stichting 4-Stromenland, organisator van het Fruitcorso, ondersteun ik van harte de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed. Hopelijk worden er hierdoor meer mensen besmet met het corsovirus zodat uiteindelijk iedereen weet wat corso voor je kan betekenen.

Leon Gerritse

Bestuurslid PR en Communicatie St. 4-Stromenland

Thursday 20 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

In the centre of the Netherlands lies the Betuwe - an area known for its fruit production, and the region where I was born. As the son of a fruit grower, it was almost inevitable that as a six-year-old boy, I found myself in the construction shed of the local corso club. It was here that people worked diligently on their corso float. I will never forget that moment. Being overwhelmed by the legendary magical power of the corso was a turning point in my life.

More than twenty years later, I can say that the corso is in my bones. I have fulfilled many roles over the years - from building and sticking on the flowers to my management function in organizing the Tiel Fruit Corso. These functions all differ in terms of the work involved, but they all have one thing in common: promoting Betuwe produce and the region itself. During the past two years, this aim has been expanded to include spreading pride in the corso culture in the Netherlands. For the past ten years, I have been a regular visitor to various corsos in this country. I am always fascinated and amazed by the dedication to this culture in other regions. This feeling was reinforced when I witnessed the passion during the meetings of the Corsokoepel.

It's difficult to explain what corso means to me. I think the easiest thing is to compare it to a religion. For example, there is not a day that goes by that I am not involved with the corso in some way. It also plays a key part of my social life. I have got to know very many people during my 'corso career', many of whom have become close friends. There are other examples of how this hobby has become interwoven with my life; even holidays are determined by the corso. You cannot really be absent during the construction period, but if you do go away it's never very far, so you always can hurry back to the assembly shed.

The corso has helped me develop, in terms of work and socially. As a designer, for example, you have to help manage the club, argue your ideas and look critically at yourself. I am really thankful to have experienced all this, while at the same time it has felt like a creative pastime. In acknowledgement of what I have been given, I am dedicated to passing on my knowledge and skills. We do this by publishing a programme of lessons, and by organizing and building the children's corso together.

As a board member of Stichting 4-Stromenland and organizer of the Fruit Corso, I fully support the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. This will hopefully lead to more people being bitten by the 'corso bug' so that ultimately everyone will know what corso can mean for them.

Leon Gerritse
PR and communication board member of Stichting 4-Stromenland

Zundert 17-02-2020

Aan Nominatiecommissie Unesco
Immaterieel Erfgoed

In mijn jeugd werd ik al geïnspireerd door het grote corso van Zundert.
Dus er werd al snel meegedaan met het kindercorso.

Dat heeft tot gevolg gehad dat ik toen het wat mijn leeftijd kon zeer snel als bouwer naar de tent van mijn
buurtschap werd getrokken, en zodoende eigenlijk alles zo'n beetje met de pap lepel binnen kreeg.

Wel een aantal jaren wat minder aan het corso gedaan in verband met het werkleven (getrouwd, kinderen enz.) da
het niet toeliet om veel in de tent te komen.

Maar op een gegeven moment als je kinderen dan wat ouder worden en ook richting de bouwplaatsen trekken
wordt je ook weer mee getrokken en dan blijkt dat het corso virus nog sluimert en het dan weer tot volledige
ontplooiing komt.

Zodat je niet alleen bouwer wordt maar zelfs in de overkoepelende stichting bloemencommissie Zundert terecht
komt, alwaar je als voorzitter van deze club in een compleet andere wereld terecht komt,

Je maakt via deze stichting kennis met allerlei corso fanaten uit Nederland en het buitenland.
die allemaal even fanatiek zijn om hun corso zo mooi en zo goed mogelijk op straat te brengen,

Zodat er vele toeschouwers kunnen ervaren dat je met dahlia's, en vereende krachten door vele vrijwilligers
gerealiseerd krijgt, om die een onvergetelijke dag te bezorgen.

Samen met mijn vrouw aan het bloemenplukken.

Als corsobouwer en Bloemencommissie voorzitter ondersteun ik de voordracht van de Corsocultuur
voor de Unesco internationale Representatieve lijst van Immaterieel erfgoed.

Met vriendelijke groet
Ludo Gommers
Voorzitter Bloemencommissie Zundert

Zundert, 17 February 2020

To the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

Even as a youngster, I was inspired by the large corso in Zundert.
So it wasn't long before I was taking part in the children's corso.

Consequently, when I was old enough, I joined my neighbourhood group as a builder and that's how I learned more or less everything as I was growing up.

Other commitments later on (work, getting married, having children, etc.) meant being less involved with corso.

But as your children get a bit older and they themselves start showing an interest, you realize that your passion has never really gone away and it then starts to bloom again.

You then end up being not just a builder but also the chairman of Stichting Bloemencommissie Zundert, which takes you to a completely different world.

Through this foundation, you get to know all kinds of corso fanatics from the Netherlands and beyond, all of whom are committed to displaying their corsos on the streets as spectacularly as possible.

The result is that many spectators are able to see how you can make a day unforgettable with dahlias and by volunteers joining forces.

Picking flowers with my wife.

As a corso builder and chairman of the Bloemencommissie, I support the nomination of the corso culture for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage.

Yours sincerely,
Ludo Gommers
Chairman, Bloemencommissie Zundert

Zundert, 18 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Vanaf jongs af aan loop ik al rond in een Zundertse corsotent. Dit als bouwer, maar vooral ook als organisator. Mijn redelijk linkse handjes lieten me in de steek, maar mijn organisatietalent kwam naar boven. Dit talent heb ik verder kunnen ontwikkelen bij het corso. Niet heel veel later werd ik voorzitter van een buurtschap. Na bijna 8 jaar werd het tijd voor iets anders dan voorzitter zijn. Het betrokken zijn bij het corso liet me toch niet los en ik werd actief bij de organiserende stichting Bloemencorso Zundert. Vanuit allerlei hoeken werd er gevraagd of ik toch niets nieuws wilde gaan doen. En zodoende werd ik portefeuillehouder publiciteit en sponsoring. Een vrijwillige droombaan waarvan ik nooit had gedacht dat ik dit zou durven en kunnen.

Door het leven als corsomens ontwikkel je jezelf als "normaal", "hedendaags" mens. Competenties ontwikkelen doe je bij het corso. Samen iets bereiken, samen ups en downs beleven, elkaar leren aanspreken op gedrag, kameraadschap ontwikkelen met mensen die je maar amper kent. Kortom: alle aspecten ontwikkelen die het "gewone" leven ook in zich heeft. En eigenlijk gebeurt dit vanzelf, maar hoe mooi is het als je het gaat beseffen. Gaat beseffen dat corso je als mens vormt en het zoveel moois geeft waar je je hele leven verder plezier van kunt hebben. Het brengt me letterlijk iedere dag betrokkenheid, vreugde en gedrevenheid. Het lijkt wel het "echte" leven.

Enkele jaren na dit besef hoorde ik van de Corsokoepel. Niet heel veel later kwam er de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed. Ik kan deze voordracht, met alles wat ik te danken heb aan het corso, alleen maar ondersteunen. En wat is er mooier om deze prachtige facetten door te geven op onze kinderen. En hun kennis te laten maken met het "echte" corsoleven. Mijn zegen hebben jullie.

Ik hoop op een prachtige afloop.

Met vriendelijke corsogroet,

Lennart Schrauwen
Portefeuillehouder Publiciteit en Sponsoring
Stichting Bloemencorso Zundert

Zundert, 18 February 2020

Dear Sir/Madam,

Since I was very young, I have spent a lot of time in a Zundert corso tent. Not just as a builder, but also as an organizer. Having, as it were, two left hands, things did not always go smoothly in the former role, but my organizational talents did come to the fore in the latter. The corso gave me the opportunity to develop these talents. Not long after that, I became the chairman of a neighbourhood. Almost eight years later, it was time to do something else. However, it was impossible not to be involved with the corso, and I joined the organizing foundation, Stichting Bloemencorso Zundert. I was asked by many people there if I wanted to do something new. And so I was given the publicity and sponsorship portfolio. A voluntary dream position that I never dared hope to get.

By living as a 'corso person', you develop as a 'normal' and 'everyday' person. You develop competencies with the corso. Achieving things together, experiencing ups and downs together, learning to point out to other people if they have done something wrong, developing friendships with people you hardly know. In short, developing every aspect of 'normal' life. It actually takes place more or less automatically, but it is great thing to realize that the corso shapes you as a person and gives you so much to enjoy for the rest of your life. Literally every day, it brings me involvement, joy and passion. It is like 'real' life itself.

Some years after this realization, I heard from the Corsokoepel. This was soon followed by the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. With everything that I have to be grateful to the corso for, I naturally support the nomination. And what could be better than passing on these wonderful facets of life to our children, and allowing them to get to know 'real' corso life. You have my blessing.

I hope it's a great success.

With kind corso regards,

Lennart Schrauwen
Publicity and sponsorship portfolio holder
Stichting Bloemencorso Zundert

Valkenswaard, 19 januari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Eind jaren zeventig wilde ik als Valkenswaards manneke van 8 jaar oud mijn eigen corsowagen maken. De bouwplaats waar de grote wagen uit onze buurt werd gebouwd was nog te gevaarlijk voor zo'n jochie als ik, vond mijn moeder. Dus werden er in onze garage dahlia's geprikt in de kartonnen doosvormen die ik op mijn skelter had gebonden.

Als tiener ben ik via mijn vriendengroep terug in de bouwteent gekomen, bouwde met hen mee aan de wagen en leerde zo de kneepjes van het bouwproces.

Al snel zat ik voor die club achter de tekentafel en in 1988 werd mijn eerste ontwerp gebouwd. De jury gaf het de eerste prijs en ik had het te pakken...het corsovirus ook wel bekend als "Dahliaritus! "

Nu anno 2020 heb ik zo'n 60tal ontwerpen gemaakt waarvan er 37 zijn gebouwd door diverse bouw ploegen. Tevens denk ik mee over parade thema's in de Themacommissie en begeleid ik andere en jongere ontwerpers voor Corso Valkenswaard.

Daarnaast neem ik mijn 7-jarige dochter mee naar de bouwteent om haar te inspireren dat je alles kunt maken. En om haar vooral mee te laten genieten van de creatieve reis die elk bouwseizoen weer is.

Graag ondersteun ik de voordracht van de Corsocultuur voor de Representatieve Lijst van UNESCO zodat deze niet verloren gaat en nog generaties doorgegeven wordt.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Gustaaf Geldens'.

Gustaaf Geldens
Ontwerper
Corso Valkenswaard

Valkenswaard, 19 January 2020

Dear Sir/Madam,

As an eight-year-old boy in the late 1970s, I wanted to make my own corso float. However, the place where the large float in our neighbourhood was built was too dangerous for a young lad like me, thought my mother. So in our own garage, I would attach dahlias to the cardboard shapes that were fixed to my go kart.

As a teenager, I returned to the building tent through my group of friends, and there I helped construct the float and learned all the tricks of the trade. It was not long before I was at the drawing table, and my first design was built in 1988. The jury awarded it the first prize and I was smitten... I had caught 'dahliaritus'!

Now, in 2020, I have around 60 designs to my name, of which 37 were built by various construction teams. I am also involved in conceiving parade themes for the Themes Committee, and I assist other and younger designers for Corso Valkenswaard.

In addition, I take my seven-year-old daughter to the construction tent to inspire her and show that you can do anything. And, most especially, to let her enjoy the creative journey that every construction season actually is.

I am very pleased to support the nomination of the corso culture for the UNESCO representative list, to ensure that it is preserved and continues to be passed on from generation to generation.

Gustaaf Geldens
Designer
Corso Valkenswaard

Valkenswaard, 17 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Enkele weken geleden hoorde ik van de Corsokoepel over de voordracht van de Bloemencorso voor 'UNESCO's internationale Representatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed'. Als erg bevlogen corsomedewerker op vele fronten wil ik graag in het kort mijn eigen corsobetrokkenheid en de betekenis van het Corso voor mij in deze brief verwoorden.

Op 16-jarige leeftijd ontwierp ik mijn eerste eigen corsowagen. Mijn vader had mijn broer en mij besmet met het 'corsovirus'. Ik diende mijn eerste ontwerp in bij het bestuur van buurtschap Hazestraat. De buurtschap waar wij lid van zijn. Een paar maanden later reed de wagen door Valkenswaard. Het leverde de buurtschap een eerste prijs op. Vanaf dat moment werd ik de vaste ontwerper van de Hazestraat. En ook voor vele andere buurtschappen en verenigingen in Valkenswaard en Nederland. In al die jaren zijn zo al meer dan 100 tekeningen in volle dahliapracht de weg op gegaan.

Ik hou ondertussen van deze optochten. Parades voorzien van miljoenen dahlia's. De creativiteit die ik daarin kwijt kan en de saamhorigheid die het gebracht heeft. Mijn kennis- en vriendenkring is ondertussen gigantisch. Mede door mijn activiteiten bij andere Corso's in den lande. Als ontwerper in Valkenswaard en Winterswijk, als adviseur en jurylid in St.Jansklooster, Zundert en Leersum. Maar bovenal als zeer geïnteresseerde toeschouwer op al die vrijdagen, zaterdagen en zondagen in augustus en september.

Samen iets moois op de weg zetten zonder dat iemand daar enig financieel gewin uit haalt. De vreugde en blijdschap tijdens de bouw en het applaus langs de weg. Het door mij bedachte en gehanteerde 'leuk'leuk'leuk' is mijn grote drijfveer; leuk om dit te mogen bedenken, leuk om het te kunnen maken en leuk om, vol trots, het op de weg te mogen presenteren.

Enkele jaren geleden heb ik er een boek over mogen schrijven; 'Corso is Emotie', als een blijk van waardering aan al mijn corsovrienden. We willen iets moois laten zien en het liefst doen we dat samen!

Ik ondersteun dan ook van harte de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed.

Frank Maas,

ontwerper, jurylid, oud stichtingslid, bouwer

Valkenswaard, 17 February 2020

Dear Sir/Madam,

Several weeks ago, I learned from the Corsokoepel about the nomination of the Bloemencorso for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. As a passionate corso participant on many fronts, I would briefly like to articulate my own involvement with the corso and what it means to me.

I was 16 years old when I designed my first corso float. It was my father who had 'infected' my brother and me with the corso bug. I submitted my first design to the board of the Hazestraat neighbourhood. This is the neighbourhood of which we are members. A few months later, the float could be seen parading through Valkenswaard. It secured the first prize for the neighbourhood! From then on, I became the permanent designer for Hazestraat. Not only for them, but also for many other neighbourhoods and associations in Valkenswaard and the Netherlands. Over the years, more than 100 drawings have been transformed into fantastic dahlia displays on the streets.

I love these parades. Parades with millions of dahlias. The creativity I can pour into them and the solidarity that they all bring. My circle of friends and acquaintances is enormous. This is partly due to my activities with corsos throughout the country. As a designer in Valkenswaard and Winterswijk, and as an advisor and jury member in St. Jansklooster, Zundert and Leersum. But more than anything, as an enthusiastic spectator on all those Fridays, Saturdays and Sundays in August and September.

Putting something magnificent into the public domain without anyone gaining any kind of financial reward from it. The joy and the happiness during the construction process and the applause in the streets. My motto, 'brilliant, brilliant, brilliant', is my great motivator: brilliant to be able to conceive all this, brilliant to be able to build all this, and brilliant to be able to present it, bursting with pride, to the public.

Several years ago, I wrote a book about it: 'Corso is emotie' ('Corso is emotion'), as a token of appreciation to all my corso friends. We want to put on a spectacular show and we prefer to do so together!

I therefore totally support the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage.

Frank Maas,

designer, jury member, foundation ex-member, builder

Winterswijk, 16 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed.

Ik herinner het me nog als de dag van gisteren, het moet rond 1980 voor de eerste keer geweest zijn. Ieder voorjaar verrees tegenover ons huis een donkerblauwe tent waarin een wagen werd gebouwd. Als knaapje van 6 kwam ik dus voor het eerst in aanraking met het corso. Na een aantal jaren als kind alleen in de plakweek te hebben mogen helpen, kwam er het moment dat ik schoorvoetend de tent in liep om misschien wel te kunnen helpen bouwen. Kranten plakken, dat was mijn eerste bouwklus. Nu was ik echt besmet met het corsovirus. Een aantal jaren bouwde ik met de buurt mee, maar het smaakte naar meer. Sinds 1991 heb ik een eigen groep om me heen weten te vormen, Corso & Co.

In de afgelopen 30 jaar zijn we constant aan het vernieuwen en ontwikkelen. We kijken geregeld bij collega's in de keuken, zowel binnen als buiten Winterswijk. Naast mijn functies als ontwerper, vormgever en voorzitter van de groep heb ik mij ook altijd proberen in te zetten voor het algemeen belang. Zo was ik jaren voorzitter van de Belangenvereniging Corsobouwers Winterswijk (BCW). Deze vereniging sprak namens de deelnemers met de organiserende Vereeniging Volksfeest (VV). Al sinds de jaren 90 doen we er samen alles aan het corso toekomstbestendig te maken, om het zo door te kunnen geven aan volgende generaties. Hoe geweldig is het dan ook dat dit sinds enkele jaren ook landelijk gebeurd middels de Corsokoepel, die nu ook betrokken is bij het opstellen van het dossier. De BCW verenigde de bouwers en werkte drempelverlagend. Bouwers komen sindsdien bij elkaar op de bouwlocaties en delen kennis en enthousiasme. Dankzij de inzet van de BCW stelt de gemeente Winterswijk ons sinds 2004 een prachtige bouwhal ter beschikking, waarin naast mijn eigen bouwgroep nog 2 groepen hun wagen bouwen. 3 fanatieke vriendengroepen in 1 hal, alle 3 strijdend om de hoogste klassering. Dit mag op zijn minst bijzonder genoemd worden. Sinds een aantal jaren kiest de VV voor een andere overlegstructuur, daarmee werd de BCW overbodig. Er wordt sindsdien frequenter overleg gepleegd met deelnemers om het corso in Winterswijk te verbeteren, maar bovenal in stand te houden. Ook werd de commissie 2020 opgericht, deze commissie is door de VV in het leven geroepen om onder andere deelname te bevorderen. Sinds 3 jaar schuiven wagenbouwers aan om mee te denken in dit proces. Zelf heb ik me de afgelopen jaren ingezet voor een wagenbouwersfeest en maquettepresentatie voor publiek als aftrap van het bouwseizoen. Ook heb ik mede de kleurwedstrijd voor basisschoolleerlingen in het leven geroepen. Dit resulteert de afgelopen jaren al in een behoorlijke groei van deelname in de C-klasse, kleine (kinder) wagentjes. Samen met een aantal andere enthousiaste wagenbouwers en leden van VV geven we presentaties op basisscholen en inmiddels ook "gastlessen" op het Gerrit Komrij College (Middelbaar onderwijs).

Ook binnen onze eigen groep staat ontwikkelen en ruimte voor jonge bouwers hoog in het vaandel. Corso & Co probeert jonge bouwers te faciliteren en dat resulteert in 3 wagens, een kinderwagen, een jeugdswagen en de "grote" wagen. De corsocultuur en dit belangrijke erfgoed wordt op alle mogelijke manieren doorgegeven! Zo werd het een aantal jaren geleden ook tijd om naar opvolging uit te gaan kijken. Jaap Wansink die in 2005 als 13 jarige jongen bij ons binnen kwam en zich in de jaren heeft ontwikkeld tot hoofdconstructeur, later in combinatie met een bestuursfunctie, zal vanaf 2021 het stokje van mij overnemen. De volgende generatie is aan de beurt! Met de tijd die vrij gaat komen wil ik jeugd gaan ondersteunen en proberen te enthousiasmeren en te besmetten met het "corsovirus". De maquette van het ontwerp voor 2020 is in aanbouw (zie foto).

Het bouwseizoen kan bijna van start! De bouwers staan te trappelen van ongeduld om er in augustus het publiek weer mee te verrassen en entertainen.

Ik ondersteun dan ook graag de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed om de corsocultuur voor de komende generaties te behouden en door te geven.

Peter ten Hagen, Voorzitter Corso&Co

Winterswijk, 16 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

I remember it as if it were yesterday - I think the first time was in around 1980. Every spring, a dark blue tent would be erected opposite our house in which a float was built. As a young lad aged 6, it was my first experience of the corso. After a number of years of only being able, as a child, to help during the attaching-the-flowers-week, the time finally arrived when I tentatively entered the tent with the prospect of helping actually build the float. My first task was to affix newspapers. I was entirely under the 'corso spell'. For several years I helped the rest of the neighbourhood with the building work, but I wanted to do more. In 1991, I formed my own group, Corso & Co.

During the past 30 years, we have been constantly refreshing and developing. We regularly watch what colleagues elsewhere do, both in Winterswijk and elsewhere. As well as my functions as designer and chairman of the group, I have always tried to play my part in supporting the interests of the public generally. For many years, for example, I was chairman of the Belangenvereniging Corsobouwers Winterswijk (BCW). This association represented the interests of the participants to the organizing Vereeniging Volksfeest (VV). Since the 1990s, we have acted together to make the corso future proof, so that we can pass it on to subsequent generations. So it's great that it has been a national event for several years now, thanks to the Corsokoepel, which is now involved in drawing up the nomination. The BCW brought the builders together and made the corso more accessible. Now, builders meet together at the building locations and share their knowledge and enthusiasm. Thanks to the dedication of the BCW, the Winterswijk local council has provided us with a fantastic building hall since 2004, in which two other groups and ours build their floats. Three fanatical groups of friends in one hall, all three competing for the highest category. This is nothing short of special. For a number of years now, the VV has opted for a different consultation structure, making the BCW superfluous. Meetings with participants are now held more frequently, with the aim of improving the corso in Winterswijk, but more especially of preserving it. A committee was also set up in 2020 by the VV for the purpose of promoting even greater levels of participation. Float builders have been involved too for the past three years, so that they also can contribute ideas. In recent years, I personally have been committed to a float builders' party and presentation of models to the public, as a launch to the building season. I am also one of the founders of the colour competition for primary school pupils. This has resulted in the past few years in a significant growth in the number of participants in the C category - small children's floats. Together with a number of other enthusiastic float builders and members of the VV, we give presentations at primary schools and 'guest lessons' at the Gerrit Komrij College (secondary school).

Our own group places a priority on the development of and giving opportunities to young builders. Corso & Co seeks to promote young builders and this results in three floats - a children's float, a youth float and the 'big' float. The corso culture and this important heritage is being passed on in every conceivable way! Speaking of which, the time had come several years ago to start thinking about handing over to someone new. And so in 2021, Jaap Wansink, who joined us as a 13 year old in 2005 and who has gone on to become the main builder, which he later combined with a management function, will take the helm from me. It's now the turn of the next generation! With the time that I will have, I intend to support young people and attempt to inject them with the 'corso bug'. The model for the design for 2020 is under construction (see photo).

It's almost time for the building season to get underway! The builders are champing at the bit to be able to amaze and entertain the public when August comes. I therefore have no hesitation in supporting the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage, as a means of safeguarding the corso culture and passing it on to future generations.

Peter ten Hagen, Chairman of Corso & Co

Aan: Nominatiecommissie Unesco Immaterieel Erfgoed

Roelofarendsveen 24 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Als kind groeide ik op bij het startpunt van het kinderbloemencorso van Roelofarendsveen. 's Morgens vroeg was het een drukte van belang met allerlei karren en karretjes die de straat in reden op zoek naar een mooi plekje om gejureerd te worden. De stemming zat er altijd goed in en ik merkte dat er onder de corsobouwers een vriendschappelijke wedstrijdmentaliteit heerste.

Natuurlijk deed ik als kind ook al mee met een fiets of een skelter. Maar ik herinner me nog heel goed dat ik op een gegeven moment bij de grote karren ontdekte dat het toch wel heel bijzonder was wat die mannen maakte. Dat gecombineerd met de goede sfeer deed mij beseffen dat ik dat ook wilde. Een jaar of tien later stond ik er dan ook met mijn eigen vriendengroep. Het eerste jaar nog niet zo goed maar als je goed kijkt en luistert naar het publiek dan leer je daarvan. Uiteindelijk wonnen wij drie keer de publieksprijs die toch wel bekend staat als het belangrijkste eremetaal.

Inmiddels zit ik alweer 12 jaar in de organisatie en bemoei ik me met de kleine karretjes. En dat is elk jaar een genot. Ontzettend leuk om al die karretjes (meestal een stuk of 35) in te schrijven en te horen wat ze bedacht hebben en waarom. En je ziet sommige al met een schuin oog kijken naar de grote karren waarbij ik me afvraag of ze tot dezelfde conclusie komen als ik destijds. De eerste van die kinderen kom ik alweer tegen bij de grote karren. De kleine karretjes is daarom met recht onze kraamkamer.

Het mooie van het kinderbloemencorso is de bijdrage van zoveel mensen. In een tijd waarin het steeds meer draait om materialisme en individualisme zien we dat mensen zich belangeloos inzetten om een mooi corso te maken. Deelname is gratis en karren, materialen, bloemen, kleding worden bijna allemaal gratis beschikbaar gesteld. Bijna het hele dorp draagt zijn steentje bij om de corso bouwers te ondersteunen. En zoals gezegd wordt de jeugd hierdoor besmet en krijgt vanzelf mee dat niet alles in geld of bezit is uit te drukken. En dan het genot dat de toeschouwers eraan beleven. We zien jong en oud, arm en rijk genieten. Er wordt gelachten met elkaar (en niet zoals tegenwoordig steeds vaker om elkaar).

En wij als organisatie krijgen bakken vol complimenten terwijl de mensen het zelf allemaal doen.

Als secretaris van ons Oranjecomité ondersteun ik deze voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed, om de corsocultuur voor de komende generaties te behouden en door te geven, zodat nog veel mensen kunnen genieten van de prachtige corsowagens én de gemeenschapszin. Voor alle corso's van Nederland, klein en groot.

Met vriendelijke groet, Harold Straathof

Secretaris Oranjecomité Juliana
secretaris@oranjecomite.eu

To: The UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee

Roelofarendsveen, 24 February 2020

Dear Sir/Madam,

As a child, I grew up at the point where the Roelofarendsveen children's corso would start. Early in the morning, the street would be packed with all kinds of carts and floats looking for a spot where they could catch the jury's eye. The mood was always buzzing and bright and I noticed that a spirit of friendly competition always reigned among the builders of the corso.

Of course, as a child, I always took part on my bike or go kart. But I can remember very clearly the time that I discovered that the large floats that the builders made were indeed very special. That, together with the lively atmosphere, made me realize that I wanted to be part of it too. About ten years later, I was there in the thick of it, with my own group of friends. The first year was not a resounding success, but if you look carefully and listen to what members of the public say, you learn. We went on to win the public prize three times - it is regarded as the most important badge of honour of all.

I have been in the organization for 12 years now, and I am involved with the small floats. And every year it is a joy. So pleasing to register all the small floats (usually around 35) and to hear what their builders have thought up and why. And you see how some of them cast a surreptitious glance at the larger floats, causing me to wonder whether they're thinking the same as I did all those years ago. The first of these children have now found their way to the larger floats. The small floats can therefore be said to be our nursery.

The great thing about the children's flower corso is the fact that so many people help out. In an increasingly materialistic and individualistic age, we see people dedicated to the task of creating a fantastic corso, with no regard to their own self-interest. Participation is free, and the floats, materials, flowers and clothing are almost all made available free of charge. Virtually everyone in the whole village does their bit in supporting the corso builders. As already mentioned, young people become 'infected' and learn as a matter of course that not everything can be expressed in monetary terms or as possessions. And then there is the pleasure that the spectators feel. We see everyone enjoying themselves - young and old, rich and poor. People laugh together (and not at each other, as seems to happen more and more nowadays).

And as an organization, we are showered with compliments, even though it is the people 'on the ground' who do all the work.

As the secretary to the Oranjecomité, I fully support this nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. We must safeguard and pass on the corso culture for future generations to allow people to enjoy the stunning corso floats and to relish the community feeling. For every corso in the Netherlands, large and small.

Yours sincerely, Harold Straathof

Secretary of Oranjecomité Juliana
secretaris@oranjecomite.eu

Lisse 13 februari 2020

Geachte leden van de Nominatiecommissie Unesco Immaterieel Erfgoed,

Al reeds op jonge leeftijd raakte ik besmet met het corso virus. In de hallen van de Hobaho in Lisse werd altijd het corso van de Bollenstreek opgebouwd. De Hobaho is een bemiddelingsbedrijf en tevens veiling in bloembollen. Mijn vader werkte daar en ik ging als jong ventje daar altijd kijken bij de opbouw totdat er door een bestuurslid aan mij gevraagd werd om te komen helpen met het fabriceren van de wagens. Ik was toen 14 jaar. (nu inmiddels 57). Dat heb ik vele jaren gedaan en later ben ik ook werkzaam geraakt bij de Hobaho waar mijn vader ook nog werkte. Met het personeel van Hobaho hebben we samen met personeel van de "collega concurrent" C.N.B., vele jaren een praalwagen gestoken.

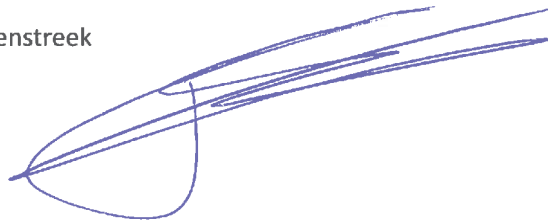
Vandaar uit ben ik 24 jaar geleden in het bestuur gevraagd om voor de bloemvoorziening te zorgen. Het was in die tijd nog een echt hyacinten corso. Na enkele jaren heb ik naast de hyacinten ook narcissen en tulpen toegevoegd om meer diversiteit in kleuren te krijgen.

Dat betekende dat er 7-10 dagen voor het corso begonnen moest worden met het plukken, koppen, van de hyacinten, narcissen en tulpen van de velden in de gehele bollenstreek en vaak ook in de kop van Noord Holland als er in de bollenstreek niet voldoende bloemen beschikbaar waren. Het is zelfs voorgekomen dat er in 2013 uitgeweken moest worden naar Plomeur in Frankrijk om daar hyacinten te gaan plukken omdat de natuur in Holland erg laat was. Wij zijn afhankelijk van wat de natuur ons op de velden geeft aan bloemen. Het jaar daarna in 2014 zijn de meeste bloemen uit Den Helder en Callantsoog gekomen omdat de bollenstreek reeds uitgebloeid was en de Noord Holland plm. 1 week later is. Het plukken c.q. koppen van de bloemen gebeurt door verenigingen en uitzendkrachten omdat het overdag moet plaatsvinden daar het s`avonds weer bijtijds donker is in April. Het is voor mijn team elk jaar een grote uitdaging om de benodigde bloemen bij elkaar te krijgen en niet zeldzaam trekken we daar behoorlijk aandacht mee in de pers en TV. Als het dan uiteindelijk weer gelukt is geeft dat zeer veel voldoening en vooral als je dan tijdens het corso in de stoet zit en je geniet van de plm. 8-900.000 mensen uit de streek maar ook vooral toeristen, die genieten van het corso. Het leuke is dat ook mijn zoon inmiddels betrokken is zoals tevens al vele jaren mijn broer en zus. Het corso vergt bestuurlijk het gehele jaar de aandacht en er gaat dan ook bijna geen dag voorbij zonder corso.

Ik vind het belangrijk dat de corsocultuur voor het nageslacht bewaard blijft en daarom steun ik deze voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed.

Met vriendelijke groet,

Ted Kortekaas bestuurslid Bloemencorso Bollenstreek

Lisse, 13 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

I was bitten by the 'corso bug' at a very young age. The Bollenstreek corso was always built in the Hobaho halls in Lisse. The Hobaho is a mediation company and also a flower bulb auction location. My father worked there, and as a young boy I always used to watch the construction work until a management member asked me to come and help build the floats. I was 14 years old at the time (I'm 57 now). I did this for many years, before later working at the Hobaho, where my father was still working. We Hobaho employees spent many years working in partnership with our 'fellow competitors', C.N.B., building parade floats.

Some 24 years ago, I was asked to join the management team, with the task of supplying the flowers. At the time, the corso was very much a hyacinth event. After a few years, I also added daffodils and tulips in order to achieve a great diversity of colour.

This meant that, 7 to 10 days before the corso, work had to start on picking and cutting the tops off the hyacinths, daffodils and tulips from the fields in the whole of the Bollenstreek region, and often in the Kop van Noord Holland if there were not enough flowers in the former. In 2013, in fact, we had to go to Plomeur in France to pick hyacinths, because the season in the Netherlands was so late. When it comes to getting flowers from the fields, we depend very much on Mother Nature. The following year, 2014, most flowers came from Den Helder and Callantsoog, because our region had already bloomed, while North Holland is around one week later. The work of picking and cutting the tops off the flowers is done by associations and temporary agency employees, as it has to be done in the daytime, given that the evenings are still fairly dark in April. For my team, it is a huge challenge every year to get the flowers in, and it is not unusual to get widespread coverage in the press and on TV. Once it has all been achieved, though, the feeling is one of great satisfaction, and during the parade in particular, it is wonderful to relish the 800,000 to 900,000 people from the region as well as tourists enjoying the corso. The great thing is that my son is now involved, as indeed my brother and sister have been for many years. The corso requires a lot of organization the whole year round, and hardly a day goes by when it is not on the radar.

I believe it is very important that the corso culture is safeguarded and therefore wholeheartedly support this nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage.

With kind regards,

Ted Kortekaas, board member of Bloemencorso Bollenstreek

Valkenswaard, 20-02-2020

Geachte heer/mevrouw,

Ik ben Gijs Dielis en ik ben 3 jaar. Omdat ik nog niet zelf een brief kan schrijven helpt mijn mama Chantal Dielis – Vermeulen me daarbij. Samen willen wij graag mijn verhaal vertellen. Mijn overgrootopa, opa Seerden die ik helaas nooit gekend heb stond in 1953 aan de wieg van het ontstaan van Corso Valkenswaard. Mijn opa bouwde corso, mijn papa bouwt corso. Maar er wordt hier tijdens het corso ook wel eens een feestje gebouwd, want corso verbindt. En daar op dat feestje van buurtschap Wilhelmina leerde papa mama kennen. Mama was toen voorzitter van Corso Valkenswaard en gepassioneerd bouwer. Papa en mama vonden elkaar, dankzij het corso. Bij het corso van 2016 stond mama met een dikke buik de prijzen uit te reiken. Niet veel later was de wereld een corsobouwertje rijker.

Corso is voor mij:

“Mama gaan we nog even naar de tent”
“Papa, wat zijn ze aan het maken?”
“Is ome Martijn er ook vanavond?”
“Bloemenplukken is leuk, waar is mijn mandje?”
“Waar zijn de tenten nou?”
“Zijn de wagens er al?”
“Mag ik corso kijken op tv?”
“Mama, is dat mijn corsoshirt?”
“Mam, help je mij met bloemetjes prikken?”
“Ik wil nog niet naar huis!!”

Corso is voor mij ook:

- Op het dagverblijf in de kring vertellen over corso
- Nieuwe vriendjes maken
- Bloemen tekenen
- Nieuwe dingen leren

Je kinderen op laten groeien met Corso vinden wij heel belangrijk. Ze leren er samenwerken, met jong en oud. Samen iets moois creëren wat je alleen niet kan. Maar ook dat anderen soms dingen anders doen dan hoe jij dat doet. Dat je fouten mag maken. En dat dingen die je misschien niet zo leuk vindt om te doen er soms ook bij horen. Wat je in een corsogemeenschap spelenderwijs leert, leer je nergens. Je wordt er zeker een mooier mens van. En daarmee maakt Corso de wereld een beetje mooier.

Gijs zegt: *“Corso is leuk, corso moet blijven”*. Om de jeugd te blijven laten leren ondersteunen wij deze voordracht voor UNESCO's Internationale Represantatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed van harte.

Chantal Dielis – Vermeulen
24-07-1984

Gijs Dielis
22-10-2016

Voorzitter Corso Valkenswaard 2012 – 2018
Bestuurslid Corsokoepel 2019 – heden

Valkenswaard, 20 February 2020

Dear Sir/Madam,

My name is Gijs Dielis and I am 3 years old. Because I'm too young to write a letter myself, my mummy, Chantal Dielis-Vermeulen is helping me. Together, we would like to tell my story. My great-grandfather, Grandpa Seerden, who I unfortunately never knew, was there at the birth of Corso Valkenswaard in 1953. My grandpa used to build for the corso, and my daddy still does. But there are also parties during the corso, because the corso brings people together. And it was at a party of the Wilhelmina neighbourhood that daddy met mummy. Mummy was the chairman of Corso Valkenswaard at that time, and was a passionate corso builder. Mummy and daddy found each other, thanks to the corso. When mummy was handing out the prizes at the corso in 2016, her tummy was sticking out. Not long after that, there was one more corso builder in the world.

For me, corso is:

"Mummy, can we go to the tent?"

"Daddy, what are they making?"

"Will Uncle Martijn be there this evening?"

"I like picking flowers - where is my basket?"

"Where are the tents?"

"Are the floats here yet?"

"Can I watch the corso on TV?"

"Mummy, is that my corso shirt?"

"Mummy, are you going to help me stick the flowers on?"

"I don't want to go home yet!"

For me, corso is also:

- Talking about the corso at the kindergarten
- Making new friends
- Drawing flowers
- Learning new things

We think it's very important that you let your children grow up with corso. They learn to work with other people, young and old. Creating something as a team that you could not do on your own. But also that other people sometimes do things differently to how you do them. That it's not a problem if you make mistakes. And that doing things you don't enjoy so much is sometimes necessary. What you learn while enjoying yourself in a corso community is something you can't learn anywhere else. It certainly makes you a better person. And that makes the world a little nicer.

Gijs says: *"Corso is fun, corso must stay"*. In order that young people can continue to learn, we absolutely support this nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage.

Chantal Dielis-Vermeulen
24 July 1984

Gijs Dielis
22 October 2016

Chairman, Corso Valkenswaard, 2012 – 2018
Board member, Corsokoepel, since 2019

PASVEER

Nominatiecommissie UNESCO
Immaterieel Erfgoed

Datum : 25 februari 2020
Onderwerp : Letter of consent

Geachte heer /mevrouw,

Voor muziekverenigingen als de Stichting Pasveerkorpsen Leeuwarden is er geen groter plezier dan optreden bij een magisch Bloemen- of fruitcorso.

Generaties leden van de Pasveerkorpsen haalden en halen hier een groot deel van het plezier in hun hobby vandaan. Zelf was ik al vele malen als spelend lid aanwezig bij de verschillende corso's en elke keer word je weer verrast door de creativiteit, plezier, inzet en het doorzettingsvermogen van de organisaties en bouwers. Iets waar wij ons goed in kunnen verplaatsen.

Muziekkorpsen zijn al een onderdeel van de festiviteiten voor zolang men zich kan herinneren en als muziekkorps heb je dan de eer om te zorgen dat het corso nog mooier en aantrekkelijker te maken voor het publiek. Het publiek wat onze ervaring af maakt en altijd in groten getale, vanuit binnen- en buitenland aanwezig is. Ook dit jaar zullen de beide Pasveerkorpsen (Jong Pasveer en Pasveerkorps) weer bij verschillende corso's te bewonderen zijn.

Wij hopen dat dit prachtige erfgoed nooit verloren gaat! (het voelt ook als een stukje van ons)

Toen ik werd benaderd voor deze Letter of Consent ben ik ook door Miranda Eiting op de hoogte gebracht van de enorme inzet van de Corsokoepel voor het dossier en bij dezen meld ik ook dan natuurlijk dat namens mij en vele andere muziekverenigingen de voordracht voor UNESCO's Internationale representatieve lijst van het immaterieel Erfgoed mijn hartelijke instemming heeft!

namens Stichting Pasveerkorpsen Leeuwarden,

S.G. Hut
Voorzitter

STICHTING PASVEERKORPSEN LEEUWARDEN

PASVEER

UNESCO Nominations Committee
Intangible Cultural Heritage

Date : 25 February 2020
Subject : Letter of consent

Dear Sir/Madam,

For music societies like the Stichting Pasveerkorpsen Leeuwarden, there is no greater joy than performing at a magical flower or fruit corso.

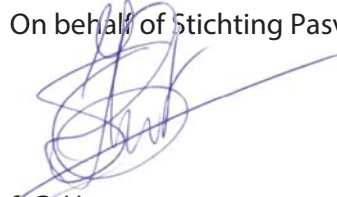
Generations of Pasveerkorpsen members have derived, and continue to derive, much of the pleasure that they have from their hobby here. I too have been among the performers at various corsos on many occasions, and every time I was blown away by the creativity, enjoyment, dedication, and the perseverance of the organizations and the corso builders. We understand completely where it all comes from.

Marching bands have been part of the festivities for as long as anyone can remember, and it is a great honour to add to the splendour and pageantry of the corso for the spectators. It is the spectators that are the icing on the cake for us, and they are always there in large numbers, from all over the Netherlands and abroad. This year, too, both Pasveerkorpsen (Jong Pasveer and Pasveerkorps) bands will be appearing at various corsos.

We very much hope this wonderful heritage will be around for ever – it feels like a part of us.

When I was approached to write this Letter of Consent, Miranda Eiting also told me about the passionate commitment of the Corsokoepel to the nomination. I am therefore very happy to confirm that, on behalf of me and many other marching bands, the nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage has my full support!

On behalf of Stichting Pasveerkorpsen Leeuwarden,

S.G. Hut
Chairman

Aan: Nominatiecommissie Unesco Immaterieel Erfgoed

Voorhout, 16 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie,

Vanaf 1970 ben ik op vele manieren betrokken bij het Bloemencorso van Bollenstreek. Mijn vader was als bloembollenkweker bij de corsogroep van Lisse betrokken. Ik mocht toen als 11-jarige jongen een figurant op die praalwagens zijn. Vanaf 1970 ben ik dus besmet met het corsovirus. In de jaren daarna allerlei klussen gedaan, zoals schilderen, opruimen en natuurlijk bloemen steken. De opbouwhallen waren 500 meter achter ons bedrijf dus uit school vandaan even langs de corsohal kwam meerdere keren per week voor. Vanaf 1975 heb ik ruim 10 jaar jaarlijks een praalwagen gereden en vanaf 1985 zit ik in het bestuur. Ik ben lid geweest van de commissies techniek, tentoonstelling, figuratie en bloemen. De commissies logistiek, muziek en de crowdfundingwagens zijn op dit moment de belangrijkste, waarin ik actief ben naast mijn bestuurslidmaatschap.

En zeker ook zeer belangrijk in mijn leven is, dat ik mijn vrouw op de corsowagens heb leren kennen met wie ik inmiddels bijna 30 jaar getrouwd ben. Zij was een figurant en ik had de zorg voor het op- en afstappen van de figuranten endie bleef dus aan mij hangen. Dat het corsovirus dan doorgegeven wordt aan onze kinderen is niet zo vreemd. Onze dochter is meerdere jaren figurant geweest en onze zoon zit in de innovatiecommissie en houdt zich o.a. bezig met de digitale communicatie naar de chauffeurs tijdens de corsodag.

Wat bij ons het bloemencorso teweeg brengt, kun je vergelijken met het carnaval in het zuiden van het land. Wanneer de R in de maand zit, gebeurt er wat met ons corso, ofschoon in de 2 maanden na het corso de evaluaties belangrijker worden. En dan na een paar "R maanden"....." zijn we echt zwanger". Vervolgens komt het voorjaar eraan met het 1^e lentefeest van het jaar, het Bloemencorso van de Bollenstreek, de bloeiende bollenvelden en de Keukenhof, ook wel 'de Gouden Driehoek' genoemd.

Vooraf in de 2 maanden voor het corso gebeurt veel werk en het aantal personen wat veel werk verricht neemt ook flink toe, met in de laatste week de climax. De saamhorigheid is ook groot. Alle leeftijdscategorieën van jong tot oud gaan het met z'n allen het corso klaarstomen: de "geboorte" is aanstaande" en die mag dan ook gezien worden.

Na ons corso komen er nog vele andere corso's waarvan ik er minimaal 3 jaarlijks bezoek. Dit is ook zeer leerzaam en met ook meestal een andere cultuur. De laatste jaren is er meer overleg met onze buurman, het (zomer)corso Flower Parade Rijnsburg. Sinds dit jaar hebben we gezamenlijk een muziekwagen waarop een muziekband speelt.

Ik, van Bloemencorso Bollenstreek, ondersteun deze voordracht voor UNESCO's Internationale Representatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed, om de corsocultuur voor de komende generaties te behouden en door te geven, zodat nog veel mensen kunnen genieten van de prachtige corsowagens én de gemeenschapszin. Voor alle corso's van Nederland, klein en groot.

Met vriendelijke groet,
Jan Pijnacker
Bestuurslid Logistiek & Muziek coördinator
logistiek@bloemencorso.info

To: The UNESCO Intangible Cultural
Heritage Nominations Committee

Voorhout, 16 February 2020

Dear Members of the Nominations Committee,

I have been involved with many aspects of the Bollenstreek Bloemencorso since 1970. As a bulb grower, so was my father, with the Lisse corso group. At that time, at the age of 11, I had the pleasure of being one of the characters on the float. So I have been infected by the 'corso bug' since 1970. In the years since then I have done all kinds of work, such as painting, clearing up, and of course pinning the flowers. The halls where we built the floats were 500 metres away from our company, so coming out of school and dropping by in the halls was a regular occurrence for me. From 1975, I spent more than ten years driving floats, and have been on the board since 1985. I have been a member of the technology, exhibition, design, and flowers committees. The most important committees I am presently a member of – in addition to my membership of the board– are those for logistics, music, and crowdfunding.

And what is certainly very important in my life is that I met my wife on a corso float, and we have now been married for almost 30 years. She was one of the characters on the float, and it was my task to help them get on and off... so I naturally took her hand. So the fact that the 'corso bug' has been passed onto our children is not so remarkable. Our daughter has been a character on a float for several years, while our son is on the innovation committee and is involved with the digital communications with the drivers on corso day.

The effect of the corso here can be compared to the carnival in the south of the country. When there's an 'R' in the month something happens with our corso, although in the two months after the corso, it is still the post-corso evaluations that are more important. And then after a few 'R' months.... the next corso is 'conceived', and we are on our way. It is then time for spring, with the first seasonal feast of the year, the Bollenstreek (flower growing district) Bloemencorso, the richly colourful bulb fields and Keukenhof, also known as the 'Golden Triangle'.

In the two months before the corso in particular, there is a lot of work to be done with many more people getting involved, before the climax in the final week. There is a great feeling of solidarity. It's all hands – young and old alike – to the pump to make sure the corso is ready on time: the 'birth' is due, and everyone wants to witness it. Our corso is followed by many others, of which I visit at least three every year. That is very instructive and usually involves other cultures. In recent years, we have worked more closely with our neighbours, the Flower Parade Rijnsburg summer corso. Starting this year, we are having a joint musical floaton which a band will be playing.

I, of the Bloemencorso Bollenstreek, fully support this nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage, as a means of safeguarding and passing on the corso culture for future generations, thereby enabling people to enjoy the magnificent corso floats and to nourish the community spirit. For every corso in the Netherlands, large and small.

With kind regards,
Jan Pijnacker
Board member, Logistics and Music coordinator
logistiek@bloemencorso.info

Sint Jans klooster, 15 februari 2020

Geachte leden van de nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed,

Al meer dan 30 jaar geleden ben ik gegrepen door het corsofenomeen. Destijds ben ik betrokken geraakt als corsobouwer en inmiddels heb ik mijn bijdrage geleverd in alle facetten rondom ons corso. In al die jaren heb ik gemerkt dat het Bloemencorso van Sint Jans klooster de rode draad is in diverse sociale activiteiten binnen onze gemeenschap door het jaar heen.

Voor mezelf was het een paar jaar geleden dat ik van het fenomeen "Immaterieel Erfgoed" hoorde. Daarvoor dacht ik dat zoiets altijd iets statisch was, als een gebied of een gebouw. Inmiddels weet ik dat Immaterieel Erfgoed bijvoorbeeld ook een corso kan zijn. Voor mij is het nu heel concreet en duidelijk dat ons corso hier een prachtig voorbeeld van is.

Zelf ben ik 6 jaar lang voorzitter geweest van de corso organisatie in Sint Jans klooster en daarvoor langere tijd bestuurlijk actief. Inmiddels ben ik weer corsobouwer en voorzitter van deze corsogroep. Voor mezelf ligt hier de kern van het hele gebeuren. Inmiddels heb ik ervaren dat het bijdragen aan een corsocreatie enorm bijdraagt aan je eigen creatief en innoverend vermogen. Daarnaast is het corso een sterke basis voor onze gemeenschap. Doordat er veel vrije tijd in de corsocreatie gaat zitten ben je als groep veel samen. Dit werkt ook door naar andere momenten wanneer mensen elkaar ontmoeten. Vaak komen de ontwikkelingen rondom het corso dan ter sprake. Dit meeleven blijkt ook tijdens het corso; wanneer een ander corsogroep pech heeft, raakt jou dat ook! Ondanks de onderlinge competitie.

Onze corsogroep is 35 jaar geleden begonnen als een vriendengroep die zelf het spreekwoordelijke wiel moest uitvinden. Inmiddels zijn er diverse generaties binnen de groep gekomen en op deze wijze wordt het gedachtegoed doorgegeven. Het maakt mij ook trots dat mijn zoon steeds meer taken binnen de groep overneemt. Op de foto hiernaast is te zien dat onze groep met diverse leeftijdsgroepen een enorm enthousiasme teweeg brengt en elkaar steeds weer weet te stimuleren tot meer creatieve en spannende corsocreaties.

Als voormalig bestuurslid van de corso organisatie in Sint Jans klooster en als actief en betrokken corsobouwer ondersteun ik de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Represantatieve Lijst van Immaterieel Erfgoed. Ik vind het belangrijk om de corsocultuur voor de huidige en toekomstige generaties te behouden. Hiermee houden we een hechte gemeenschap in stand. We laten hierdoor een breed publiek genieten van prachtige corsocreaties. Daarnaast vind ik het prachtig dat alle corso's in Nederland op deze wijze gezamenlijk optreden en hun krachten bundelen.

Jan van Beekhuizen

Voorzitter Corsogroep P.o.d.B. c.q. De Brekers

Sint Jans klooster, 15 February 2020

Dear Members of the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee,

It was more than 30 years ago when I was first enthralled by the corso phenomenon. At the time, I became involved as a corso builder and since then have contributed to our corso on many fronts. Throughout that period, I have noticed that the Bloemencorso of Sint Jans klooster has been at the very heart of various social activities in our community, all year round.

I first heard about Intangible Cultural Heritage a few years ago. Before that, I had thought it referred to something fixed, like a region or a building. I know now that Intangible Cultural Heritage could apply to a corso. It is quite clear to me that a corso would be an excellent candidate for this.

For six years, I was the chairman of the corso organisation in Sint Jans klooster and an active member of the board for a long time before that. Nowadays, I build corsos again, and am chairman of this corso group. It is here that the heart of the whole thing lies, as far as I am concerned. I have also learned that helping build a corso can significantly improve your own creative and innovative abilities. The corso also provides a strong foundation for our community. That's because many people spend much of their leisure time working on the corso and because you spend a lot of time together as a group. This has a knock-on effect at other times when people meet. Conversations often gravitate towards the corso on such occasions. That empathy is also evident during the corso itself – if another group's vehicle breaks down, it affects you too! Despite the competitive edge.

Our corso group was started 35 years ago as a group of friends who effectively had to start from scratch. Since that time, a succession of generations have joined the group, and the knowledge we have is shared and passed down to them. I am of course very proud that my own son is taking on more and more of the tasks in the group. The photo here shows how our group, of people of all ages, generates great enthusiasm and succeeds time and again in stimulating ever-more imaginative and exciting corso creations.

As a former member of the corso organisation in Sint Jans klooster and as active corso builder, I give my total support to the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. I believe it important that the corso culture be safeguarded for current and future generations. This will help maintain a close community. It also means we can continue to dazzle a wide audience with our wonderful corso creations. I am also very pleased to see every corso in the Netherlands acting in unison and pooling their resources.

Jan van Beekhuizen
Chairman, Corsogroep P.o.d.B. c.q. De Brekers

Rekken, 25 februari 2020

Aan: Nominatiecommissie Unesco Immaterieel Erfgoed

Geachte leden van de Nominatiecommissie,

Alhoewel Rekken als bloemencorso één van de kleinere corso's is, horen we toch nog tot de top 10 van de dahliacorso's in Nederland.

De betrokkenheid van de bouwers is ongelooflijk groot. Het Rekkens corso is een jaarlijks evenement waarbij door samenwerking van jong en oud een traditie in stand wordt gehouden waardoor de leefbaarheid en betrokkenheid in Rekken een enorme stimulans krijgt.

Ik zelf ben al ruim 50 jaar betrokken bij het bouwen van de corsowagen in onze eigen buurtschap. In eerste instantie wat actiever in de bouw zelf, maar nu hebben we een volgende generatie die zich hiervoor inzet.

In de loop van de jaren hebben wij een professionele bloemencommissie en een Stichting Vrienden van het Rekkens corso opgericht, dit ter ondersteuning van het corso en ook om het voortbestaan van ons corso te garanderen.

Zoals men overal wel meemaakt, zowel bij de buurtschappen als bij menig bestuur van wat voor vereniging dan ook, hebben we te maken met een op en neer gaande golf, jaren van succes, maar ook jaren van minder succes.

Door de ondersteuning vanuit bestuur van ons bloemencorso, maar ook door de bloemencommissie en onze Stichting houden we binnen ons bloemencorso de buurtschappen actief en kunnen we elkaar helpen waar nodig.

Wij streven ernaar de weg vrij te houden voor de volgende generatie en ondersteunen de initiatieven vanuit de jeugd, zij zijn de toekomst en zorgen voor het voortbestaan van ons bloemencorso. We hebben vernomen van de voordracht en we hebben ook gelezen dat de Corsokoepel betrokken is bij het opstellen van dit dossier.

In dit kader ondersteun ik de Nederlandse voordracht van de Corsocultuur voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het immaterieel erfgoed van harte, het zal zeker een stimulans zijn voor het voortbestaan van de bloemencorso's in Nederland.

Namens de Stichting Vrienden van het Bloemencorso Rekken en de Bloemencommissie Rekken.

Jos Scholte van Mast.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'J. Scholte van Mast', written over a white background.

Stichting vrienden van het Rekkens Corso
p.a. Den Borgweg 15 a, 7157 BR Rekken

Rekken, 25 February 2020

To: The UNESCO Intangible Cultural Heritage
Nominations Committee

Dear Members of the Nominations Committee,

Although Rekken has one of the smaller flower corsos, we are still in the top 10 dahlia corsos in the Netherlands.

The involvement of the builders is nothing short of incredible. The Rekken corso is an annual event in which a tradition is maintained by young and old alike working together, all of which gives an enormous boost to the community in Rekken.

I have been involved with the construction of corso floats in our own neighbourhood for more than 50 years. I was originally more active on the building side, but we now have a younger generation to take care of that.

Over the years, we have established a professional flowers committee and the Stichting Vrienden van het Rekkens Corso (foundation) to support the corso and also to guarantee its continued existence.

As happens in many walks of life, be it in the corso neighbourhoods or on many a board of whatever association, we have to deal with ups and downs, with years of success and with years when things are less successful.

Thanks to the support from the board of our corso, but also from the flowers committee and our foundation, we have kept the corso neighbourhoods active and we are able to help each other where necessary.

We are aiming to keep the way open for the next generation and support youth-based initiatives: they are the future and will ensure the continued existence of our corso. We have heard about the nomination and have read that the Corsokoepel is involved in the drawing up of the application.

Against that background, I wholeheartedly endorse the Dutch nomination of the corso culture for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. It will without doubt be a boost to the continued existence of the flower corsos in the Netherlands.

On behalf of the Stichting Vrienden van het Bloemencorso
Rekken and the Rekken Flowers Committee.

Jos Scholte van Mast.

Stichting Vrienden van het Rekkens Corso
c/o Den Borgweg 15 a, 7157 BR Rekken

Opgericht 19 december 1888

Datum: 12 februari 2020

Aan: Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed

Geachte leden van de Nominatiecommissie,

Ik heb kennisgenomen van het voornemen van de Minister om de Corsocultuur namens Nederland voor te dragen en ik weet dat de Corsokoepel betrokken is bij het opstellen van het dossier.

Graag spreek ik hierbij mijn waardering uit voor de Nederlandse corsocultuur en ondersteun ik de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van immaterieel erfgoed, om de corsocultuur voor de komende generaties te behouden en door te geven.

Voor mij persoonlijk begon het ruim 50 jaar geleden. Mijn vader was lid van de plaatselijke Vereeniging Volksfeest, die onder andere het jaarlijkse Bloemencorso in Winterswijk organiseert.

Tevens was hij lid van de winkeliersvereniging van de straat waarin wij destijds woonden. De winkeliers deden elk jaar mee aan het Bloemencorso met een eigen wagen. Volksfeest en Bloemencorso waren bij ons thuis onlosmakelijk met elkaar verbonden: zonder Bloemencorso was het Volksfeest ondenkbaar. Je groeit op in die "corsocultuur". Geleidelijk gaat het in de genen zitten. Zodoende raakte ik vanaf mijn 10^e serieus betrokken bij de bouw van de corsowagen van de winkeliersvereniging. Aanvankelijk kon en mocht ik nog weinig doen, maar elk jaar werd dat meer.

En elk jaar werd ik enthousiaster.

Na een jaar of tien heb ik met vrienden bij een jongerenvereniging zelf een wagen ontworpen en gebouwd. Dat was pas echt kicken. Het gevoel dat je krijgt, als je op de ochtend voor het corso de kant en klare wagen de bouwhal uit trekt, is geweldig. Een groot gevoel van saamhorigheid en trots. Je hebt samen een prachtige corsowagen gebouwd en nu mag je het resultaat aan het publiek tonen. En als het publiek niet altijd opgetogen reageert...ach, het kan je eigenlijk niet schelen, want het zijn jouw bloed, zweet en tranen die er in zitten, het is jouw wagen. Je bent onoverwinnelijk...tijdelijk.

Na vele jaren van ontwerpen, bouwen en plakken én elke keer weer dat ultieme corsogevoel, ben ik in de voetsporen van mijn vader getreden. Ik ben lid van de Vereeniging Volksfeest geworden en daarin nadrukkelijk betrokken bij de organisatie van het jaarlijkse Bloemencorso. De corsokoorts grijpt me nog regelmatig bij de lurven. Het is mooi om met bouwers te praten. Je weet wat zij doormaken. Want ondanks dat er in vijftig jaar corsobouwen zeer veel is veranderd, de cultuur is hetzelfde gebleven. Daar, het behouden van de cultuur, zet ik me dan ook vol passie voor in binnen de Vereeniging Volksfeest. Wanneer ik tegenwoordig de optocht voorbij zie komen en ik kijk naar de begeleiders, dan zie ik bij hun hetzelfde gevoel dat ik zelf dertig jaar geleden ook had: onoverwinnelijk...tijdelijk.

Met vriendelijke groet,

Peter Meijnen
Vereeniging Volksfeest Winterswijk
Optochtcommissie

Afscheid als secretaris Optochtcommissie

Date: 12 February 2020

To: The UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee

Dear Members of the Nominations Committee,

I have heard about the proposal by the Minister to nominate the corso culture on behalf of the Netherlands, and I understand that the Corsokoepel is involved with the drawing up of the application.

I would like to put on record how much I value the corso culture in the Netherlands, and I warmly support the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage, in order that the corso culture be safeguarded and passed on to future generations.

For me personally, it all started more than 50 years ago. My father was a member of the local Vereeniging Volksfeest, which organized the annual Bloemencorso (flower corso) in Winterswijk, among other things.

He was also a member of the shopkeepers' association of the street where we lived at the time. Every year, the shopkeepers took part in the corso with a float of their own. For us at home, Volksfeest and Bloemencorso were inextricably linked; without the Bloemencorso, the Volksfeest was unthinkable. Growing up, the corso culture becomes part of you. It gradually permeates into your genes. That being the case, I became seriously involved at the age of 10 with construction of the corso float of the shopkeepers' association. At first, I was not allowed to do very much, but that changed with each passing year.

And every year, my passion grew as well.

After about ten years, we – my group of friends at a youth club and I – designed and built a float ourselves. That gave a real buzz. The feeling you get as you guide your float out of the construction hall on the morning before the corso is fantastic. A great feeling of togetherness and pride. Together, you have built a wonderful corso float, and now it's your chance to show it off to the public. And even if the public is not always as delighted as we would like... well, it doesn't matter, because we know it is our blood, sweat and tears that have gone into it all; it is our float. For a time at least, you are invincible.

After many years spent designing, building, and pinning flowers, and having that ultimate corso feeling every time, I followed in my father's footsteps. I joined the Vereeniging Volksfeest and became closely involved with the organization of the annual Bloemencorso. I am still regularly gripped by 'corso fever'. It's great to talk with the people building the floats. You know what they are going through. Because even though much has changed in the fifty years of building corsos, the culture has remained the same. It is *that* – the safeguarding of the culture – that lies at the root of my passion and commitment in the Vereeniging Volksfeest.

Nowadays, whenever I see the parade passing by and I look at the people guiding their floats along, I can see they are experiencing the same feelings I had thirty years ago, of being invincible... for a time, anyway.

With kind regards,

Peter Meijnen
Vereeniging Volksfeest Winterswijk
Parade Committee

Aan: Nominatiecommissie UNESCO Immaterieel Erfgoed

Belt-Schutsloot, 20-02-2020

Geachte leden van de Nominatiecommissie,

In mijn kleine verleden is gondelvaart Belt-Schutsloot een aanzienlijk begrip. In het jaar 2004 bouwden wij als vriendengroep onze eerste gondel, genaamd 'Meester Jaap'. Met een gemiddelde leeftijd van 10 jaar, was het bij mijn ouders op het erf in de bouwperiode een drukte van belang. Na één jaar een uitstapje te hebben gemaakt naar een andere groep hebben we, 16 jaar later, een hechte groep. Deels fanatieke bouwers en deels leden die komen tijdens de hoogtijdagen.

Zie hierboven een afbeelding van het opzetten van onze 'loods' over het water. Hier ben ik (rechts) samen met een andere bouwer bezig met het bevestigen van steigerbuizen. Dit alles ter voorbereiding op het bouwen van de gondel.

Het gezin waar ik in opgegroeid ben maakt volop deel uit in de bouw van gondels/corso's. Zo zijn mijn twee oudere zussen actief bij het bloemencorso in Sint-Jansklooster. Mijn ouders zijn nu, na 50 jaar bouw, 3 jaar gestopt met het bouwen van een gondel, zij zetten zich nu meer in als vrijwilliger voor de COV, al vinden ze het ook prettig nu de gondelvaart zelf te mogen aanschouwen.

5 jaar geleden ben ik toegetreden tot de Christelijke Oranje Vereniging(COV) met als hoofdfunctie, chef infrastructuur. Door de dubbelfunctie, gondel bouwen en medeorganisator van het evenement, is de beleving van het evenement veel intenser geworden. Als gondelbouwer ben je voor je groep aan de gang om het mooiste neer te zetten, terwijl je als organisator het beste wil voor je leden en je bezoekers. Iets wat soms niet samen gaat.

Ik hoorde en las het heuglijke nieuws over de voornemen van de Minister om de corsocultuur voor te dragen en ik weet dat de Corsokoepel betrokken is bij het opstellen van het dossier.

Als bestuurslid van de COV en bouwer van een gondel ondersteun ik de Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed, om de gondel/corsocultuur voor de komende generaties te behouden en door te geven, zodat nog veel mensen kunnen genieten van de prachtige gondels.

Bovenstaande geldt voor alle gondelvaarten en corso's van Nederland, klein en groot.

Met vriendelijke groet,

Rik van de Belt

Bestuurslid Christelijke oranje vereniging / Gondelbouwer 'De Blauwe Waterratten'

hvandebelt@live.nl

To: The UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee

Belt-Schutsloot, 20 February 2020

Dear Members of the Nominations Committee,

The parade of gondolas in Belt-Schutsloot has always been a remarkable part of my life. In 2004, my group of friends and I built our first gondola, named 'Meester Jaap'. With an average age of 10 years, the yard at my parents' home was a real hive of activity while we were building in it. Now, 16 years later, we are all part of a very close group (there was one year when we joined another group). Some of us are dedicated builders,

while other members come during the times when the most work is to be done.

The image above shows us setting up our 'shed' over the water. I am on the right here, together with another builder fixing the scaffolding tubes. This is all in preparation for building the gondola.

The family I grew up in was in the very thick of the construction of the floats and gondolas. My two sisters, for example, are actively involved with the corso in Sint-Jans klooster. After 50 years of building gondolas, my parents stopped three years ago, but they still work as volunteers for the Christelijke Oranje Vereniging (COV), and they do still enjoy watching the gondola parade go by, of course.

I joined the COV five years ago, taking on the role of head of infrastructure. My dual function of gondola builder and co-organizer of the event means I experience it all much more intensively. As a builder of gondolas, your loyalties lie with your group in producing the best-possible design, but as an organizer, you want to do your best for your members and your visitors. And the two are not always compatible.

I have heard about the proposal by the Minister to nominate the corso culture on behalf of the Netherlands, and I understand that the Corsokoepel is involved with the drawing up of the application.

As a board member of the COV and a builder of gondolas, I fully support the Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage. We must preserve and pass on the gondola/corso culture for future generations so that people will continue to enjoy the spectacular gondolas.

This applies to every gondola parade and corso in the Netherlands, large and small.

With kind regards,

Rik van de Belt

Board member, Christelijke Oranje Vereniging / Gondola builder of 'De Blauwe Waterratten'

hvandebelt@live.nl

Elim, 26 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Bloemencorso Elim is een kleine, maar ontzettend fanatieke vereniging, die elk jaar weer vol gas het corso op de tweede zaterdag van september organiseert. Ik ben penningmeester van dit plaatselijke corso, waardoor ik ook nauw betrokken ben met de andere corso's in het land. Door deze contacten realiseer ik me ook hoe belangrijk de corsocultuur als erfgoed voor mij is.

Mijn persoonlijk betrokkenheid dateert al vanaf het jaar 1980 toen ik betrokken raakte bij de organisatie. Daarna ging de barometer stijgen toen mijn zoon bevriend raakte met de dochter van de grondlegger van Corso Elim en wij als bouwer mee gingen doen. Dit komt erop neer dat je driekwart jaar je vrije tijd kon omzetten in de voorbereiding van de wagenbouw voor Corso Elim. Daardoor was er ook een grote aantrekkingskracht om andere corso's te bezoeken en met hen van gedachten te wisselen.

Als bestuurslid van Bloemencorso Elim, die lid is van het landelijke overlegorgaan van de corso's: De Corsokoepel, ondersteunen wij deze voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve lijst van het Immaterieel Erfgoed, om de corsocultuur voor de komende generaties te behouden. En, dat er nog veel mensen kunnen genieten van de prachtige corsowagens, groot én klein.

Met vriendelijke groet,
Egbert Schonewille

Op de foto: mijn kleinzoon en schoondochter met de toekomst van het corso van Elim

Elim, 26 February 2020

Dear Sir/Madam,

What Bloemencorso Elim lacks in size it makes up for with boundless enthusiasm. This association pulls out all the stops to organize the corso on the second Saturday of September every year. I am the treasurer of this local corso, which means I am also closely involved with corsos elsewhere in the country. Through these contacts, I have come to realize how important the corso culture, as part of our heritage, really is.

My personal involvement dates from the year 1980 when I became part of the organization. Things started to take off when my son befriended the daughter of the founder of Corso Elim and we joined the corso as builders. What it means is that you spend three-quarters of your spare time preparing the construction work on the floats for Corso Elim. As a result, there was a huge desire to visit other corsos and to exchange thoughts and ideas with them.

As a member of the Bloemencorso Elim, which is a member of the national corso umbrella organization, the Corsokoepel, we support this nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage, as a means of safeguarding the corso culture for future generations. Let us hope that many more people, young and old, will be able to enjoy these wonderful floats.

With kind regards,
Egbert Schonewille

On the photo: my grandson and daughter-in-law with the future of the Elim corso

Aan: Nominatiecommissie Unesco
Immaterieel Erfgoed

Lichtenvoorde, 15 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Wonend aan de Aaltenseweg in Lichtenvoorde kwam ik al vroeg in contact met het bloemencorso. Buurjongens van mij bouwden eerst twee wagens en later nog een wagen. Het klinkt wellicht gek, maar het hoogtepunt voor mij was toen nog de woensdagmiddag na het corso, want dan mocht ik samen met wat andere jongens beginnen om de wagen te slopen.

Vanaf 11 jaar ben ik serieuzer aan het werk gegaan. De eerste paar jaren met name het laatste weekend geholpen bij groep Rensing. Echter toen ik een jaar of 15 of 16 was ben ik samen met vrienden een kleine wagen gaan bouwen. Als vrienden hebben we drie kleine wagens gebouwd. De vierde kleine wagen dreigde uit de klauwen te lopen qua grootte. "Waarom bouwen jullie geen grote wagen?" werd ons gevraagd. Waarom ook niet. Zo begonnen we als Groep' 91 aan onze eerste grote wagen in jawel het jaar 1991.

De eerste jaren bouwden we geen toppers. We eindigden steevast bij de laatste 4 plaatsen. Aan de ene kant knaagde dat, aan de andere kant gaf dat weer wat stimulans. Ik heb bewust een foto uit de beginjaren hierboven neergezet. Nee, het was niet onze beste wagen, maar wat waren we trots dat we als relatief jonge groep zo'n wagen konden neerzetten. In de beginjaren hebben we niet alleen wagens leren bouwen, maar hebben we vooral geleerd wat samenwerken is, hebben we geleerd waar ieders krachten liggen en dat heeft ons, en mij ook als mens gevormd tot wat ik nu ben.

In 2007 stopte onze groep. De trekkers van de groep zaten te veel in een bepaalde leeftijdsgroep en als iedereen dan kinderen krijgt, dan is het lastig om je werk, privé en ook het wagenbouwen voldoende tijd te geven. Het jaar erna heb ik het nog wel een jaar bij een andere groep geprobeerd, maar als je jaren met vrienden de lijnen uitzet bij de groep, dan is het toch wel lastig om zomaar aan te sluiten bij een andere groep.

Vanaf 2009 heb ik mijn draai gevonden bij de bloemencommissie. Vanuit Groep'91 had ik altijd al veel contact met de bloemencommissie en deze stap was voor mij een stuk kleiner. Ze zochten iemand die verstand had van bloemen, maar ook van ICT en getallen. Dat lag mij, want dat had ik natuurlijk al lang geleerd en ik wist dat daar mijn kracht ook lag.

Sinds een paar jaar zet ik samen met andere leden van de bloemencommissie de lijnen uit voor de verkoop en inkoop van de bloemen. Het is heel bijzonder om op maandagmorgen mijn collega's te vertellen dat ik de zondag ervoor 2,8 miljoen bloemen heb besteld. Ik denk dat ook niemand anders op de wereld dit, als niet commerciële partij, kan vertellen.

Kortom, het corso heeft veel voor mij betekend en heeft mij gemaakt tot wat ik nu ben. Ik weet dat de Corsokoepel al langere tijd bezig is met de voordracht en dat zij betrokken zijn bij het opstellen van het dossier.

De Nederlandse voordracht voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed heeft mijn hartelijke instemming.

Met vriendelijke groet, Ard Schenk

To: The UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee

Lichtenvoorde, 15 February 2020

Dear Sir/Madam,

Living on Aaltenseweg in Lichtenvoorde, I came into contact with the flower corso at a very early age. Boys in my neighbourhood first built two floats, and then another. It may sound odd, but the highlight for me at that time was the Wednesday afternoon after the corso, as that was when I and some other boys were able to start disassembling the float.

From the age of 11, I became more seriously involved. During the first few years, I mostly helped the Rensing corso group during the final weekend. But when I was about 15 or 16, some friends and I started to build our own float. Together, we constructed three small floats. When it came to the fourth small float, things threatened to get out of hand in terms of its size. "Why don't you build a large float?" someone asked us. And why not, indeed. So in the year 1991, we – Groep '91 – started work on our first large float.

During the first few years, we didn't come up with anything especially memorable. We always finished in the bottom 4. On the one hand it rankled, but on the other, it motivated us. Above, I have deliberately posted a photo from those early years. No, it was not our best float, but how proud we were that we – a relatively young group – could create such a float. In the early years, we learnt not only to build floats, but also what teamwork is and where each person's strengths lie. And that is what has helped shape me into the person I am now.

Our group stopped in 2007. The leaders of the group had reached a certain age, and when everyone starts having children, then there is not always enough time for your work, your family, and building floats. The following year I tried it again with a different group, but having spent many years working closely with my first group, it is hard to simply join another one.

Since 2009, I have been involved with the flowers committee. I had had extensive contact with the committee as a result of my Groep '91 activities, so this step was easier to take. They were looking for someone who knew something about flowers, but also ICT and figures. That suited me, because I had learned so much and I knew that this was where my talents lay.

For several years now, I and the other members of the flowers committee have been organizing the buying and selling of flowers. It is very special to tell my colleagues on a Monday morning that I ordered 2.8 million flowers the day before. I doubt if there's anyone anywhere else in the world who can say this; at least, not in a non-commercial context.

In short, the corso has always meant a lot to me and has made me the person I am today. I know that the Corsokoepel has been busy with the nomination for some time, and that they are involved with the application.

The Dutch nomination for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage has my total support.

Yours sincerely, Ard Schenk

Aan de nominatiecommissie Unesco Immaterieel erfgoed

Steenwijk, 25 februari 2020

Onderwerp Letter of consent gemeente Steenwijkerland

Beste leden van de nominatiecommissie,

Onze gemeente Steenwijkerland kent vele culturele tradities en evenementen. Onze bloemencorso's in Vollenhove en in Sint Jansklooster en de gondelvaarten in Giethoorn, Belt Schutsloot en de Dwarsgracht zijn hierbij één van de belangrijkste culturele parels van onze gemeente. Ik ben op de hoogte gesteld van de voordracht en ben zeer verheugd over deze voordracht.

Stimuleren actieve cultuurparticipatie

Elk jaar worden er bijzondere corsowagens gebouwd door bevolgen bouwers. Bij de bouw zijn complete dorpskernen en diverse verenigingen betrokken. Van jong tot oud. Hiermee wordt actieve cultuurparticipatie gestimuleerd. Dat sluit zeer goed aan op zowel de cultuurvisie van onze gemeente Steenwijkerland als de cultuurvisie van de provincie Overijssel.

Deskundigheidsbevordering

De wagens zijn versierd met prachtige bloemen uit de eigen streek. De wagenontwerpen zijn ingenieus en goed doordacht. Om tot een goed ontwerp te komen werken de bouwers samen met het onderwijs.

Sociale cohesie en stimuleren toerisme

Naast de tour met de grote corsowagens worden er ook kindercorso's georganiseerd. Deze kindercorso's vormen tezamen met de grote corsowagens onderdeel van een culturele feestweek. De feestweken en de corso's trekken niet alleen publiek uit de eigen gemeente maar de corso's weten ook een bovenregionaal publiek aan zich te binden.

Namens de gemeente Steenwijkerland waardeer ik de inzet van de corsokoepel en ondersteun ik de Nederlandse voordracht van de Corsocultuur voor UNESCO's internationale Representatieve Lijst van het Immaterieel Erfgoed van harte.

Vriendelijke groet,

Rob Bats
Burgemeester Gemeente Steenwijkerland

b. v.

To the UNESCO Intangible Cultural Heritage Nominations Committee

Steenwijk, 25 February 2020

Subject Letter of consent, Municipality of Steenwijkerland

Dear Members of the Nominations Committee,

Our municipality of Steenwijkerland is home to many cultural traditions and events. Our flower corsos in Vollenhove and in Sint Jans klooster, and the gondola parades in Giethoorn, Belt Schutsloot, and Dwarsgracht, are among the most important cultural gems of our area. I have been made aware of the nomination and I am naturally very pleased about it.

Stimulating active cultural participation

Every year, some remarkable corso floats are constructed by passionate builders. The operation involves entire villages and various associations. From young to old. This all helps stimulate active cultural participation. This is very much in line with the cultural vision of our municipality of Steenwijkerland and with that of the province of Overijssel.

Promoting expertise

The floats are adorned with beautiful flowers from the local region. The float designs are ingenious and meticulously conceived. To come up with a good design, the builders work in partnership with schools and the education sector.

Social cohesion and stimulating tourism

As well as the parade featuring the larger floats, there are also children's corsos. Together with the larger floats, they form part of a cultural week of festivities.

The festivities and the corsos attract people from far and wide, not just our own region.

On behalf of the municipality of Steenwijkerland, I very much value the commitment of the Corsokoepel and wholeheartedly support the Dutch nomination of the corso culture for UNESCO's international representative list of Intangible Cultural Heritage.

Yours sincerely,

Rob Bats
Mayor, Municipality of Steenwijkerland

Valkenswaard, 20 februari 2020

Geachte heer/mevrouw,

Met een buurvrouw actief bij één van de buurtschappen en een grote, groene tent om de hoek was het voor mij als kind haast onmogelijk om niet betrokken te raken bij het corso. Een keer aanbellen een paar dagen voor het corso was voldoende om mij als tienjarige te strikken als figurant bij de corsowagen van 'onze wijk'. Totaal geen benul van wat ik aan het doen was, stond ik op die bewuste corsozondag, als leerlinge van Bach met een prachtige velours jurk op een immense grote wagen, lief te glimlachen naar het publiek. Ik vond het prachtig. Mijn moeder volgde de wagen met stevige pas om maar zeker genoeg foto's te kunnen maken. Ja, vanaf dat moment was het corsovirus geboren.

Het jaar daarna prikte ik tijdens het prikweekend de ene na de andere bloem voor. Met als klap op de vuurpijl het kistje bloemen, dat ik op het meest onbereikbare plek op de wagen mocht prikken. De trots die ik voelde, toen ik het geprikte stuk kon aanwijzen aan mijn ouders, kan ik nu nog terughalen. Van het één kwam het ander, en uiteindelijk had het corsovirus mij zo in mijn greep dat ik besloot een bestuursfunctie aan te nemen. Als secretaris van het buurtschap probeerde ik een administratief steentje bij te dragen, naast uiteraard de vele uren 'kartonnen' en 'witplakken'.

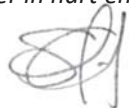
Zoals bij velen binnen corsoland vond ik mijn geliefde uiteindelijk bij een ander buurtschap. De 'gezonde concurrentie' gedurende de drie bouwmaanden werkte aanstekelijk. Bij elkaar binnen spieken in de tent hoe het verloopt en samen fantaseren over de aankomende parade. Maar ook de term 'corsoweduwe' ontstaat met een knipoog, als de dagelijkse ontmoetingen zich gedurende de bouwmaanden steeds vaker beperken tot een 'tien-minutengesprek' tijdens het avondeten, om maar zeker op tijd weer in de corsotent te zijn. Een term die in veel gezinnen toepasselijk is, doordat de corso eventjes op nummer één lijkt te staan gedurende de bouwmaanden, in plaats van het gezin, maar waar dan ook alle begrip voor is.

Als gedurende de jaren een gezin ontstaat, besluit ik een stapje terug te doen uit het bestuur van mijn buurtschap. Manlief blijft zijn voorzittersfunctie aanhouden, en als het eerste kind rond de corsotijd geboren moet worden, zorgt dit toch voor de nodige zorgen. Wat als hij op corsozondag geboren wordt? De zorgen blijken voor niets, en het jaar daarna wordt ook de kleine man uitgebreid betrokken bij het corso. Van het kliederen met behangplak, tot het plukken van de eerste bloemen, alles wordt gedemonstreerd. Natuurlijk in de hoop dat het corsovirus nog steeds besmettelijk blijkt.

Hoe kun je nu in een paar woorden een evenement als het corso in Valkenswaard beschrijven? Een evenement waarbij uit alle lagen van de gemeenschap een bijdrage geleverd wordt en waar het niet uitmaakt of je loodgieter of directeur bent. Een evenement waar men ruim tien maanden gezamenlijk naar toe werkt, zowel op papier als aan een grote wagen. Een evenement waarbij vele gezinnen en families drie maanden lang ontregeld raken, doordat ze avond aan avond in een grote groene tent doorbrengen. Een evenement wat generatie op generatie doorgegeven wordt. Een evenement waarbij op corsozondag de gezichten stralen van vermoeidheid na nachten doorwerken, maar vooral van trots. En precies om die redenen ondersteun ik de voordracht van de Corsocultuur voor de Representatieve Lijst van UNESCO.

Met vriendelijke groet,
Suzanne Schellens

Bouwer in hart en nieren bij Stichting Bloemencorso Buurtschap Graafschap, Valkenswaard

Prikken op de meest onmogelijke hoekjes in de nachtelijke uurtjes.

Valkenswaard, 20 February 2020

Dear Sir/Madam,

With a neighbour who was actively involved with one of the corso neighbourhoods, and a large green tent on the corner, it was almost impossible for me as a child not to be drawn into the corso. Just a single ring of the doorbell a few days before the corso was all it took to 'coax' me, as a ten-year-old, into being one of the characters on 'our' neighbourhood's corso float. Without any idea of what I was doing, I found myself standing on that corso Sunday on a huge float, as a pupil of Bach in a splendid velour dress, smiling sweetly at the spectators. I loved it. My mother was following the float every step of the way; she wanted to be sure she took enough photos. And so from that moment on, I was smitten by the corso.

The following year, I spent the weekend attaching the flowers and preparing one flower after another. Being allowed to attach a crate of flowers on the most inaccessible part of the float was the icing on the cake. I can remember to this day the pride I felt when pointing it out to my parents. One thing led to another, and eventually I was so seized by the power of the corso that I decided to take on an organizational function. As secretary of the corso neighbourhood, I tried to help with administrative aspects, in addition to the many hours I spent working with boxes and flowers.

Like many people who live in 'corsoland', I met the love of my life in another corso neighbourhood. The healthy competition that reigns during the three construction months is infectious. Snatching sneak previews of what others are doing in the tent, and fantasizing together about the forthcoming parade. The term 'corso widow' is not unknown either – a reference to the amount of time husbands and wives spend together during the three float-construction months. In many cases, it amounts to little more than ten minutes at dinner, before hubby has to rush off to be in the corso tent on time. The term is certainly uttered in many families, because for a short time the corso is priority number one, rather than the family itself, but everyone understands.

Once I started a family, I decided not to continue on the board of my neighbourhood. My husband stayed on as chairman – although we worried that if our child would be born around the time of the corso, that could be a little tricky. What if he or she is born on corso Sunday? Nothing to worry about, it turned out, and the following year our little one was part and parcel of the corso. From messing about with wallpaper paste to picking his first flowers – he was shown everything. Obviously in the hope that the 'corso fever' can still be passed on.

Pricking flowers in the most faraway corners in the nocturnal hours.

How can you describe an event like the corso in Valkenswaard in just a few words? An event to which every part of the community contributes and where it doesn't matter whether you're a plumber or a company director. An event that people spend ten months working towards, both on paper and on a large float. An event that disrupts the lives of many families for three months, because they spend every evening in a large green tent. An event that is passed down from one generation to the next. An event where, on corso Sunday, people's faces radiate not just fatigue from endlessly working at night, but also pride. And it is precisely for these reasons that I endorse the nomination of the corso culture for the UNESCO representative list.

With kind regards,
Suzanne Schellens

Builder through and through with the Stichting Bloemencorso Buurtschap Graafschap, Valkenswaard